
Bibeln dag för dag

Hela Bibeln som du läser på ett år !

Mars

1 mars

St. Jean Vianney: "Våra synder är endast som sandkorn nedanför det enorma berget av Guds barmhärtighet."

4 Mosebok 25

Israel förförs av Moab

25 Medan Israel uppehöll sig i Sittim, började folket bedriva otukt med Moabs döttrar. ² Dessa inbjöd folket till sina gudars offermåltider, och folket åt och tillbad deras gudar. ³ Och Israel slöt sig till Baal-Peor. Då upptändes Herrens vrede mot Israel. ⁴ Och Herren sade till Mose: "Hämta folkets alla huvudmän och häng upp dem i solen inför Herren, för att Herrens glödande vrede må vändas ifrån Israel." ⁵ Då sade Mose till Israels domare: "Var och en av er skall bland sina män döda dem som har slutit sig till Baal-Peor."

⁶ Och se, då kom en man av Israels barn och förde in bland sina bröder en midjanitisk kvinna inför ögonen på Mose och hela Israels menighet, medan de stod och grät vid ingången till uppenbarelsetältet. ⁷ När Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg detta, steg han upp i menigheten och tog ett spjut i handen, ⁸ följde efter den israelitiska mannen in i tältet och genomborrade dem båda, såväl den israelitiska mannen som kvinnan, henne genom hennes underliv. Då upphörde hemsökelsen bland Israels barn. ⁹ Men de som omkom genom hemsökelsen utgjorde tjugofyra tusen.

¹⁰ Herren talade till Mose. Han sade: ¹¹ "Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, har vänt bort min vrede från Israels barn, genom att han har nitälskat bland dem så som jag nitälskar. Därför har jag inte i min nitälskan utrotat Israels barn. ¹² Säg därför: Se, jag sluter med honom ett fridsförbund. ¹³ För honom och för hans avkomlingar efter honom skall detta vara ett förbund till ett evigt prästämbete, eftersom han nitälskade för sin Gud och bringade försoning för Israels barn."

¹⁴ Namnet på den dödade israelitiska mannen, han som dödades tillsammans med den midjanitiska kvinnan, var Simri, Salus son, och han var furste för en familj bland simeoniterna. ¹⁵ Namnet på den dödade midjanitiska kvinnan var Kosbi, dotter till Sur, som var huvudman för en stamfamilj i Midjan.

¹⁶ Herren talade till Mose. Han sade: ¹⁷ "Angrip midjaniterna och slå dem! ¹⁸ Ty de har angripit er genom sitt lömska bedrägeri mot er i saken med Peor och i saken med Kosbi, deras syster, den midjanitiska furstedottern som dödades på den dag då hemsökelsen drabbade er för Peors skull."

4 Mosebok 26

Den andra folkräkningen

26 Efter hemsökelsen sade Herren till Mose och till Eleasar, prästen Arons son: ² "Räkna antalet av Israels barn, hela menigheten, de män som är tjugo år eller äldre, efter deras familjer, alla i Israel som kan göra krigstjänst." ³ Mose och prästen Eleasar talade då till dem på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko och sade: ⁴ "Räkna dem som är tjugo år eller äldre," enligt vad Herren hade befallt Mose.

Dessa var de israeliter som drog ut ur Egyptens land:

⁵ Ruben var Israels förstfödde. Rubens barn var: Av Hanok hanokiternas släkt, av Pallu palluiternas släkt, ⁶ av Hesron hesroniternas släkt, av Karmi karmiternas släkt. ⁷ Dessa var rubeniternas släkter. De som inmönstrades utgjorde 43 730. ⁸ Pallus söner var Eliab.

⁹ Eliabs söner var Nemuel, Datan och Abiram. Det var den Datan och den Abiram, båda ombud för menigheten, som satte sig upp mot Mose och Aron tillsammans med hopen kring Kora, när dessa satte sig upp mot

Herren. ¹⁰ Då öppnade jorden sitt gap och uppslukade dem tillsammans med Kora, och hans hop omkom genom att elden förtärde de 250 männen, och de blev ett varnande exempel. ¹¹ Men Koras söner omkom inte.

¹² Simeons barn, efter deras släkter, var: Av Nemuel nemueliternas släkt, av Jamin jaminernas släkt, av Jakin jakinernas släkt, ¹³ av Sera seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt. ¹⁴ Dessa var simeoniternas släkter, 22 200.

¹⁵ Gads barn, efter deras släkter, var: Av Sefon sefoniternas släkt, av Haggi haggiternas släkt, av Suni suniternas släkt, ¹⁶ av Osni osniternas släkt, av Eri eriternas släkt, ¹⁷ av Arod aroditernas släkt, av Areli areliternas släkt. ¹⁸ Dessa var Gads barns släkter, så många av dem som inmönstrades, 40 500.

¹⁹ Judas söner var Er och Onan, men Er och Onan dog i Kanaans land.

²⁰ Juda barn, efter deras släkter, var: Av Sela selaiternas släkt, av Peres peresiternas släkt, av Sera seraiternas släkt. ²¹ Peres barn var: Av Hesron hesroniternas släkt, av Hamul hamuliternas släkt. ²² Dessa var Juda släkter, så många av dem som inmönstrades, 76 500.

²³ Isaskars barn, efter deras släkter, var: Av Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt, ²⁴ av Jasub jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt. ²⁵ Dessa var Isaskars släkter, så många av dem som inmönstrades, 64 300.

²⁶ Sebulons barn, efter deras släkter, var: Av Sered serediternas släkt, av Elon eloniternas släkt, av Jaleel jaleeliternas släkt. ²⁷ Dessa var sebuloniternas släkter, så många av dem som inmönstrades, 60 500.

²⁸ Josefs barn, efter deras släkter, var Manasse och Efraim.

²⁹ Manasses barn var: Av Makir makiriternas släkt. Och Makir blev far till Gilead. Av Gilead kom gileaditernas släkt.

³⁰ Dessa var Gileads barn: Av Iser ieseriternas släkt, av Helek helekитernas släkt, ³¹ av Asriel asrieliternas släkt, av Sikem sikemiternas släkt, ³² av Semida semidaiternas släkt och av Hefer heferiternas släkt.

³³ Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner utan endast döttrar. Selofhads döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsä. ³⁴ Dessa var Manasses släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde 52 700.

³⁵ Dessa var Efraims barn, efter deras släkter: Av Sutela sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas släkt, av Tahan tahaniternas släkt. ³⁶ Sutelas barn var: Av Eran eraniternas släkt. ³⁷ Dessa var Efraims barns släkter, så många av dem som inmönstrades, 32 500.

Dessa var Josefs barn, efter deras släkter.

³⁸ Benjamins barn, efter deras släkter, var: Av Bela belaiternas släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av Ahiram ahamiternas släkt, ³⁹ av Sefufam sufamiternas släkt, av Hufam hufamiternas släkt. ⁴⁰ Belas söner var Ard och Naaman. Arditerernas släkt, av Naaman naamiternas släkt. ⁴¹ Dessa var Benjamins barn, efter deras släkter, de av dem som inmönstrades utgjorde 45 600.

⁴² Dessa var Dans barn, efter deras släkter: Av Suham suhamiternas släkt. Dessa var Dans släkter efter deras släkter. ⁴³ Suhamiternas släkter, så många av dem som inmönstrades, utgjorde 64 400.

⁴⁴ Asers barn, efter deras släkter, var: Av Jimna jimnaiternas släkt, av Jisvi jisviternas släkt, av Beria beriaiternas släkt. ⁴⁵ Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av Malkiel malkieliternas släkt. ⁴⁶ Asers dotter hette Sera. ⁴⁷ Dessa var Aser barns släkter, så många av dem som inmönstrades, 53 400.

⁴⁸ Naftali barn, efter deras släkter, var: Av Jaseel jaseeliternas släkt, av Guni guniternas släkt, ⁴⁹ av Jeser jeseriternas släkt, av Sillem sillemiternas släkt. ⁵⁰ Dessa var Naftali släkter efter deras släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde 45 400.

⁵¹ Dessa var de av Israels barn som inmönstrades, 601 730.

⁵² Herren talade till Mose. Han sade: ⁵³ "Åt dessa skall landet utskiftas till arvedel, efter antalet namn. ⁵⁴ Åt en större stam skall du ge en större arvedel och åt en mindre stam en mindre arvedel. Varje stam skall få sin arvedel efter antalet av dem som inmönstrats. ⁵⁵ Men genom lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina fädernestammar skall de få sina arvedelar. ⁵⁶ Efter lottens utslag skall varje stam, större eller mindre, få sin arvedel."

⁵⁷ Dessa var de av Levi stam som inmönstrades efter sina släkter: Av Gerson gersoniternas släkt, av Kehat kehatiternas släkt, av Merari merariternas släkt. ⁵⁸ Dessa var leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt, mahliternas släkt, musiternas släkt, koraiternas

släkt. Och Kehat blev far till Amram. ⁵⁹ Amrams hustru hette Jokebed, Levis dotter, som föddes åt Levi i Egypten. Hon födde åt Amram: Aron, Mose och deras syster Mirjam. ⁶⁰ Åt Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. ⁶¹ Men Nadab och Abihu dog, när de bar fram främmande eld inför Herrens ansikte. ⁶² De av dem som inmönstrades utgjorde 23 000, alla av manligt kön, som var en månad gamla eller äldre. De hade inte blivit inmönstrade bland Israels barn, eftersom de inte hade fått någon arvedel bland Israels barn.

⁶³ Dessa var de som inmönstrades av Mose och prästen Eleasar, när de mönstrade Israels barn på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko.

⁶⁴ Bland dessa fanns ingen av dem som förut hade blivit inmönstrade av Mose och prästen Aron, när de mönstrade Israels barn i Sinai öken, ⁶⁵ ty om dem hade Herren sagt: "De skall dö i öknen." Ingen fanns kvar av dem förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

4 Mosebok 27

Selofhads döttrar

27 Döttrarna till Selofhad trädde fram. Selofhad var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, av Manasses, Josefs sons, släkter. Döttrarna hette Mahla, Noa, Hogla, Milka och Tirsä. ² De stod nu inför Mose och prästen Eleasar, furstarna och hela menig-heten vid ingången till uppenbarelsetältet och sade: ³ "Vår far dog i öknen, men han tillhörde inte den hop som rotade sig samman mot Herren, Koras hop, utan han dog genom egen synd, och han hade inga söner. ⁴ Varför skall vår fars namn avlägsnas ur hans släkt därför att han inte hade någon son? Ge oss nu en besittning bland vår fars bröder."

⁵ Mose bar fram deras sak inför Herrens ansikte. ⁶ Och Herren sade till Mose: ⁷ "Selofhads döttrar har talat rätt. Du skall ge dem en arvsbesittning bland deras fars bröder genom att låta deras fars arvedel gå över till dem. ⁸ Du skall säga till Israels barn: Om en man dör och han inte efterlämnar någon son, skall ni låta hans arvedel gå över till hans dotter. ⁹ Men om han inte har någon dotter, skall ni ge hans arvedel åt hans bröder. ¹⁰ Har han inte några bröder, skall ni ge hans arvedel åt hans fars bröder. ¹¹ Men om hans far inte har några bröder, skall ni ge hans arvedel åt närmaste släkting som då skall ta den i besittning. Detta skall vara en laglig rätt för Israels barn, så som Herren har befallt Mose."

Josua förordnas att efterträda Mose

¹² Herren sade till Mose: "Stig upp på Abarimberget och se det land som jag har givit åt Israels barn. ¹³ Men när du har sett det, skall också du samlas till ditt folk, liksom din bror Aron. ¹⁴ Ty ni var upproriska mot mitt ord i öknen Sin, när menigheten tvistade med mig. Ni höll mig inte helig inför deras ögon vid vattnet, Meribas vatten vid Kadesh i öknen Sin."

¹⁵ Mose talade till Herren. Han sade: ¹⁶ "Må Herren, den Gud som råder över anden i allt kött, sätta en man över menigheten, ¹⁷ som kan gå i spetsen för dem när de drar ut eller vänder åter, och som kan vara deras ledare och anförare, så att Herrens menighet inte blir som får utan herde." ¹⁸ Herren svarade Mose: "Tag Josua, Nuns son, en man med ande,^[a] och lägg din hand på honom. ¹⁹ Du skall ställa honom inför prästen Eleasar och hela menigheten, och insätta honom i hans tjänst inför deras ögon. ²⁰ Ge honom något av din auktoritet, så att hela Israels menighet lyder honom. ²¹ Han skall stå inför prästen Eleasar, som genom urims dom^[b] skall hämta svar åt honom inför Herrens ansikte. Efter hans ord skall de dra ut och efter hans ord vända åter, han själv och alla Israels barn med honom, hela menigheten."

²² Mose gjorde som Herren hade befallt honom. Han tog Josua och förde honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten, ²³ och Eleasar lade sina händer på honom och insatte honom i hans tjänst, så som Herren hade sagt genom Mose.

4 Mosebok 28

De dagliga offren

28 Herren talade till Mose. Han sade: ² "Befall Israels barn och säg till dem: Var noga med att ni på bestämd tid bär fram mina offer, min mat av mina eldsoffer, till en ljuvlig doft för mig. ³ Och säg till dem: Detta är vad ni skall offra åt Herren som eldsoffer: två felfria årsgamla lamm som ständigt återkommande brännoffer varje dag. ⁴ Det ena lammet skall du offra på morgonen, och det andra lammet skall du offra i skymningen, ⁵ och som matoffer skall du offra en tiondels efa fint mjöl, blandat med en fjärdedels hin olja av stötta oliver. ⁶ Detta är det dagliga brännoffret som offrades på Sinai berg till en ljuvlig doft, ett eldsoffer åt Herren.

⁷ Som drickoffer till det skall du offra en fjärdedels hin för varje lamm. I helgedomen skall drickoffer av stark dryck utgjutas åt Herren. ⁸ Det andra lammet skall du offra i skymningen, med likadant matoffer och drickoffer som på morgonen skall du offra det, ett eldsoffer till en ljuvlig doft för Herren.

Sabbatsoffret

⁹ På sabbatsdagen skall du offra två felfria årsgamla lamm och två tiondels efa fint mjöl blandat med olja som matoffer, med tillhörande drickoffer. ¹⁰ Detta är sabbatsbrännoffret, som skall offras varje sabbat utöver det dagliga brännoffret, med tillhörande drickoffer.

Nymånadsoffret

¹¹ På era nymånadsdagar skall ni som brännoffer åt Herren offra två ungtjurar, en bagge och sju felfria årsgamla lamm ¹² samt tre tiondels efa fint mjöl blandat med olja som matoffer till varje tjur, och två tiondels efa fint mjöl blandat med olja som matoffer till baggen, ¹³ och en tiondels efa fint mjöl blandat med olja som matoffer till varje lamm. Detta är ett brännoffer till en ljuvlig doft, ett eldsoffer åt Herren. ¹⁴ De tillhörande drickoffren skall vara en halv hin vin till varje tjur, en tredjedels hin till baggen och en fjärdedels hin till varje lamm. Detta är nymånadsbrännoffret som skall offras i var och en av årets månader.

¹⁵ Dessutom skall ni offra en bock till syndoffer åt Herren. Den skall offras tillsammans med det dagliga brännoffret, med tillhörande drickoffer.

Påskoffren

¹⁶ I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, är Herrens påsk.

¹⁷ På femtonde dagen i samma månad är högtid. Då skall man äta osyrat bröd i sju dagar. ¹⁸ På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst. Då skall inget arbete utföras. ¹⁹ Och som eldsoffer, som brännoffer åt Herren, skall ni offra: två ungtjurar, en bagge och sju årsgamla lamm, som skall vara felfria. ²⁰ Som matoffer till detta skall ni offra fint mjöl blandat med olja. Tre tiondels efa skall ni offra till varje ungtjur, två tiondels efa till baggen, ²¹ och en tiondels efa skall du offra till vart och ett av de sju lammen. ²² Dessutom skall ni offra en syndoffersbock som skall bringa försoning för er. ²³ Detta skall ni offra förutom morgonens brännoffer, som utgör det dagliga brännoffret.

²⁴ Likadana offer skall ni offra varje dag i sju dagar, matoffer och

eldsoffer till en ljuvlig doft för Herren. Tillsammans med det dagliga brännoffret skall detta offras med tillhörande drickoffer. ²⁵ På den sjunde dagen skall ni hålla en helig sammankomst. Då skall inget arbete utföras.

Veckohögtidens offer

²⁶ På den dag då förstlingsskörden bärgas, då ni vid er veckohögtid bär fram ett offer åt Herren av den nya grödan, skall ni hålla en helig sammankomst. Då skall inget arbete utföras. ²⁷ Som brännoffer till en ljuvlig doft för Herren skall ni då offra två ungtjurar, en bagge och sju årsgamla lamm, ²⁸ och som matoffer till det fint mjöl blandat med olja: tre tiondels efa till varje tjur, två tiondels efa till baggen, ²⁹ och en tiondels efa till vart och ett av de sju lammen. ³⁰ Dessutom skall ni offra en bock som skall bringa försoning för er. ³¹ Förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer skall ni offra detta, med tillhörande drickoffer. Djuren skall vara felfria.

Hebreerbrevet 4

Yeshua är den fullkomlige översteprästen

¹⁴ Då vi nu har en stor överstepräst, Yeshua, Guds Son, som har stigit upp genom himlarna, så låt oss hålla fast vid vår bekännelse. ¹⁵ Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd. ¹⁶ Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.

Hebreerbrevet 5

5 ¹ En överstepräst utses alltid bland människor och blir insatt till att för människors räkning göra tjänst inför Gud och bära fram gåvor och offer för synder. ² Han kan behandla dem rätt som är okunniga och far vilse,

eftersom han själv är svag ³ och därför måste bära fram syndoffer både för folket och för sig själv. ⁴ Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det. ⁵ Och på samma sätt var det med Ha Maschiach. Han tog sig inte värdigheten som överstepräst, utan fick den av honom som sade: Du är min Son, jag har i dag fött dig. ^[a] ⁶ Han säger också på ett annat ställe: Du är präst för evigt, på samma sätt som Melkisedek. ^[b]

⁷ Medan han levde här i köttet, ropade han högt under tårar när han bad och åkallade den som kunde rädda honom från döden, och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. ⁸ Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande. ⁹ Och när han hade fullkomnats, blev han upphovet till evig frälsning för alla som lyder honom, ¹⁰ och han blev av Gud kallad överstepräst, en sådan präst som Melkisedek.

2 mars

Henrik Suso: "Världsliga människor köper helvetet för ett högt pris genom att offra sig själva för att behaga världen."

4 Mosebok 29

Nyårshögtidens offer

29 I sjunde månaden, på första dagen i månaden, skall ni hålla en helig sammankomst. Då skall inget arbete utföras. Den skall för er vara en dag med basunklang. ² Som brännoffer till en ljuvlig doft för Herren skall ni offra en ungtjur, en bagge, sju felfria årsgamla lamm, ³ och som matoffer till det fint mjöl blandat med olja: tre tiondels efa till tjuren, två tiondels efa till baggen, ⁴ och en tiondels efa till vart och ett av de sju lammen. ⁵ Dessutom skall ni offra en bock som syndoffer som skall

bringa försoning för er, ⁶ detta förutom nymånadsbrännoffret med tillhörande matoffer, det dagliga brännoffret med tillhörande mat- offer och drickoffren i enlighet med föreskrifterna för dem, allt till en ljuvlig doft, ett eldsoffer åt Herren.

Försoningsdagens offer

⁷ På tionde dagen i samma sjunde månad skall ni hålla en helig sammankomst. Ni skall då fasta och inte utföra något arbete. ⁸ Som bränn- offer till en ljuvlig doft för Herren skall ni offra en ungtjur, en bagge, sju felfria årsgamla lamm, ⁹ och som matoffer till det fint mjöl blandat med olja: tre tiondels efa till tjuren, två tiondels efa till baggen, ¹⁰ och en tiondels efa till vart och ett av de sju lammen. ¹¹ Dessutom skall ni offra en bock som syndoffer, detta förutom försoningssyndoffret och det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och deras drickoffer.

Lövhyddohögtidens offer

¹² På femtonde dagen i sjunde månaden skall ni hålla en helig sammankomst. Då skall inget arbete utföras, utan ni skall fira en Herrens högtid i sju dagar. ¹³ Och som brännoffer, som eldsoffer, skall ni då till en ljuvlig doft för Herren offra tretton ungtjurar, två baggar, fjorton felfria årsgamla lamm, ¹⁴ och som matoffer till det fint mjöl blandat med olja: tre tiondels efa till var och en av de tretton tjurarna, två tiondels efa till var och en av de två baggarna, ¹⁵ och en tiondels efa till vart och ett av de fjorton lammen. ¹⁶ Dessutom skall ni offra en bock till syndoffer, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

¹⁷ På andra dagen skall ni offra tolv ungtjurar, två baggar och fjorton felfria årsgamla lamm, ¹⁸ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ¹⁹ dessutom också en bock som syndoffer, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och deras drickoffer.

²⁰ På tredje dagen skall ni offra elva tjurar, två baggar, fjorton felfria årsgamla lamm ²¹ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ²² dessutom också en syndoffersbock, detta

förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

²³ På fjärde dagen skall ni offra tio tjurar, två baggar och fjorton felfria årsgamla lamm ²⁴ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ²⁵ dessutom också en bock som syndoffer, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

²⁶ På femte dagen skall ni offra nio tjurar, två baggar och fjorton felfria årsgamla lamm ²⁷ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ²⁸ dessutom också en syndoffersbock, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

²⁹ På sjätte dagen skall ni offra åtta tjurar, två baggar och fjorton felfria årsgamla lamm ³⁰ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ³¹ dessutom också en syndoffersbock, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

³² På sjunde dagen skall ni offra sju tjurar, två baggar och fjorton felfria årsgamla lamm, ³³ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjurarna, baggarna och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ³⁴ dessutom också en syndoffersbock, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande mat- offer och drickoffer.

³⁵ På åttonde dagen skall ni hålla en högtidssammankomst. Då skall inget arbete utföras. ³⁶ Som bränn- offer, som eldsoffer, skall ni då offra till en ljuvlig doft för Herren en tjur, en bagge, sju felfria årsgamla lamm, ³⁷ med det matoffer och de drickoffer som skall offras tillsammans med dem, med tjuren, baggen och lammen efter deras antal, på föreskrivet sätt, ³⁸ dessutom också en syndoffersbock, detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande matoffer och drickoffer.

³⁹ Detta skall ni offra åt Herren vid era högtider förutom era löftesoffer och frivilliga offer, vare sig det är brännoffer, matoffer, drickoffer eller gemenskapsoffer."

4 Mosebok 30

30 ¹ Mose sade detta till Israels barn, alldeles som Herren hade befallt Mose.

Lagar om löften

² Mose talade till huvudmännen för Israels barns stammar. Han sade: "Detta är vad Herren har befallt: ³ Om en man ger ett löfte åt Herren eller svär en ed med en bestämd förpliktelse, får han inte bryta sitt ord. Han skall i allt göra vad hans mun har talat.

⁴ Om en kvinna ger ett löfte åt Herren, medan hon bor kvar i sin fars hus och ännu är ung, och därmed förpliktar sig till något, ⁵ och hennes far har hört hennes löfte och den förpliktelse hon åtagit sig och han inte säger något till henne, så skall alla hennes löften ha gällande kraft och alla förpliktelser hon åtagit sig stå kvar. ⁶ Men om hennes far samma dag han hör det säger nej till det, skall hennes löften och förpliktelser vara utan gällande kraft, och Herren skall förlåta henne, eftersom hennes far sade nej till henne. ⁷ Om hon gifter sig, och löften vilar på henne, eller något obetänksamt ord från hennes läppar binder henne, ⁸ och hennes man får höra om det men inte talar med henne om det samma dag han hör det, då skall hennes löften ha gällande kraft och hennes förpliktelser stå kvar. ⁹ Men om hennes man samma dag han får höra det säger nej till det, då upphäver han hennes löfte och det obetänksamma ord från hennes läppar som hon bundit sig med, och Herren skall förlåta henne.

¹⁰ Men ett löfte från en änka eller en frånskild kvinna skall ha gällande kraft för henne, vad hon än har förbundit sig till.

¹¹ Om en kvinna som lever med sin man ger ett löfte eller med ed förpliktar sig till något, ¹² och hennes man hör det men inte säger något till henne om det och inte säger nej till henne, då skall alla hennes löften ha gällande kraft och alla hennes förpliktelser stå kvar. ¹³ Men om hennes man upphäver dem samma dag han hör dem, då skall allt som hennes läppar har talat vara utan gällande kraft, om det än gäller löften eller någon bestämd förpliktelse. Hennes man har upphävt dem, därför

skall Herren förlåta henne. ¹⁴ Varje löfte och varje edlig förpliktelse att fasta kan hennes man stadfästa eller upphäva. ¹⁵ Men om hennes man inte den dagen eller nästa dag säger något till henne om det, stadfäster han alla hennes löften och alla hennes förpliktelser. Han ger dem gällande kraft genom att inte säga något till henne samma dag han hör dem. ¹⁶ Men om han upphäver dem en tid efter det att han har hört dem, då kommer han att bära på hennes missgärning."

¹⁷ Detta är de stadgar som Herren gav Mose angående en man och hans hustru, och angående en far och hans dotter, medan hon ännu är ung och bor i sin fars hus.

4 Mosebok 31

Kriget mot Midjan

31 Herren talade till Mose. Han sade: ² "Tag hämnd på midjaniterna för Israels barn. Därefter skall du samlas till ditt folk." ³ Och Mose sade till folket: "Låt några av era män beväpna sig till strid. De skall rycka ut mot Midjan och utföra Herrens hämnd på Midjan. ⁴ Ettusen man från var och en av Israels alla stammar skall ni sända ut i striden." ⁵ Då avskiljdes ur Israels ätter ettusen man av varje stam, tolv tusen man beväpnade till strid. ⁶ Dessa sände Mose ut i striden, ettusen man ur varje stam, tillsammans med Pinehas, prästen Eleasars son, som tog de heliga redskapen och larmtrumpeterna i sin hand.

⁷ De gick i krig mot Midjan, så som Herren hade befallt Mose, och de dödade alla av manligt kön. ⁸ Tillsammans med andra som blev slagna av dem dödades också de midjanitiska kungarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, fem midjanitiska kungar. Också Bileam, Beors son, dödade de med svärd. ⁹ Israels barn förde bort Midjans kvinnor och barn som fångar, och alla deras dragdjur, all deras boskap och allt deras gods tog de som byte. ¹⁰ Alla deras städer där de bodde och alla deras tärtläger brände de upp i eld. ¹¹ De tog med sig allt bytet och allt vad de hade rövat, både människor och boskap, ¹² och förde fångarna och det rövade och bytet till Mose och prästen Eleasar och till Israels barns menighet i lägret på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

Hären återvänder

¹³ Mose och prästen Eleasar och menighetens alla furstar gick för att möta dem utanför lägret. ¹⁴ Men Mose blev upprörd över krigsbefälet, både överbefälen och underbefälen, när de kom tillbaka från kriget. ¹⁵ Mose sade till dem: "Har ni låtit alla kvinnor leva? ¹⁶ Ändå var det just de som på Bileams inrådan förledde Israels barn att begå otrohet mot Herren i saken med Peor, så att hemsökelsen kom över Herrens menighet. ¹⁷ Döda därför nu alla pojkar, och döda alla kvinnor som har legat med någon man. ¹⁸ Men alla flickor som inte har legat med någon man skall ni låta leva för er räkning. ¹⁹ Och ni skall vara utanför lägret i sju dagar. Var och en som har dödat någon människa, och var och en som har rört vid någon slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde dagen. Det gäller er själva och era fångar. ²⁰ Ni skall rena alla kläder, allt som är tillverkat av skinn, allt som är gjort av gethår och alla redskap av trä."

²¹ Prästen Eleasar sade till de stridsmän som hade deltagit i kriget: "Detta är den lagstadga som Herren har befallt Mose: ²² Guld och silver, koppar, järn, tenn och bly, ²³ allt som tål eld skall ni låta gå genom eld, så blir det rent. Men det skall också renas med stänkelsevatten. Och allt som inte tål eld skall ni låta gå genom vatten. ²⁴ På sjunde dagen skall ni tvätta era kläder och så vara rena. Därefter får ni gå in i lägret."

Fördelning av bytet

²⁵ Herren sade till Mose: ²⁶ "Tillsammans med prästen Eleasar och huvudmännen för menigheten skall du göra en beräkning över det tagna bytet av människor och boskap. ²⁷ Sedan skall du dela bytet i två delar mellan de krigare som deltagit i striden och hela menigheten. ²⁸ Som skatt åt Herren skall du ta från det krigsfolk som har varit med i striden: en av var femhundrade av människor, nötboskap, åsnor och får. ²⁹ Tag detta av deras hälft och ge det åt prästen Eleasar som en offergåva åt Herren. ³⁰ Och från Israels barns hälft skall du ta: en av var femtionde av människor, nötboskap, åsnor, får, ja, av all boskap, och ge detta åt leviterna, som skall ha vården om Herrens tabernakel."

³¹ Mose och prästen Eleasar gjorde som Herren hade befallt Mose.

³² Och rovet, återstoden av det byte som krigsfolket hade tagit, utgjorde: av får 675 000, ³³ av nötboskap 72 000, ³⁴ av åsnor 61 000

³⁵ och av människor, sådana kvinnor som inte hade legat med någon man, tillsammans 32 000. ³⁶ Hälften av bytet, den del som tillföll dem

som deltagit i striden, utgjorde: av får 337 500, ³⁷ varav skatten åt Herren utgjorde 675 får; ³⁸ av nötboskap 36 000, varav skatten åt Herren utgjorde 72; ³⁹ av åsnor 30 500, varav skatten åt Herren utgjorde 61; ⁴⁰ av människor 16 000, varav skatten åt Herren utgjorde 32 personer. ⁴¹ Och skatten, den för Herren bestämda gåvan, gav Mose åt prästen Eleasar, så som Herren hade befallt Mose.

⁴² Den hälft som tillföll Israels barn och som Mose hade avskilt från krigsfolkets del, ⁴³ den hälft som tillföll menigheten, utgjorde: av får 337 500, ⁴⁴ av nötboskap 36 000, ⁴⁵ av åsnor 30 500 ⁴⁶ och av människor 16 000. ⁴⁷ Ur den hälft som tillföll israeliterna tog Mose ut var femtionde, både av människor och boskap, och gav detta åt leviterna, som skall ha vården om Herrens tabernakel, allt så som Herren hade befallt Mose.

⁴⁸ Befälhavarna över härens avdelningar, både överbefälen och underbefälen, trädde fram till Mose ⁴⁹ och sade till honom: "Dina tjänare har räknat antalet krigsmän som vi har haft under vårt befäl, och ingen man fattas bland oss. ⁵⁰ Därför har nu var och en av oss som en offergåva åt Herren burit fram det som han har kommit över av guldsmycken: armband, ringar, örhängen och halssmycken, detta för att bringa försoning för oss inför Herrens ansikte." ⁵¹ Mose och prästen Eleasar tog emot guldets från dem, alla slags klenoder. ⁵² Guldets som gavs som gåva åt Herren, från överbefälen och underbefälen, utgjorde sammanlagt 16 750 siklar. ⁵³ Krigsfolket hade tagit byte, var och en för sig. ⁵⁴ Och Mose och prästen Eleasar tog emot guldets från överbefälen och underbefälen, och bar in det i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i åminnelse inför Herrens ansikte.

4 Mosebok 32

Stammarna öster om Jordan

32 Rubens barn och Gads barn hade stora och mycket talrika boskapshjordar. När de såg Jaesers land och Gileads land, fann de att det var en god trakt för boskap. ² Gads barn och Rubens barn kom då till Mose och prästen Eleasar och menighetens furstar och sade: ³ "Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon, ⁴ det land

som Herren har vunnit åt Israels menighet, är ett land för boskap, och dina tjänare har boskap." ⁵ De sade vidare: "Om vi har funnit nåd inför dina ögon, så ge detta land åt dina tjänare till besittning. Låt oss slippa gå över Jordan."

⁶ Men Mose sade till Gads barn och Rubens barn: "Skall ni stanna här medan era bröder drar ut i krig? ⁷ Varför vill ni göra Israels barn modlösa så att de inte vill gå över floden in i det land som Herren har gett dem? ⁸ Så gjorde också era fäder när jag sände dem från Kadesh-Barnea för att bese landet. ⁹ Sedan de hade dragit upp till Druvdalen och sett landet, gjorde de Israels barn modlösa så att de inte ville gå in i det land som Herren hade givit dem. ¹⁰ Herrens vrede upptändes den dagen och han svor denna ed: ¹¹ Av de män som drog upp ur Egypten skall ingen som är tjugo år eller äldre få se det land som jag med ed har lovat Abraham, Isak och Jakob, eftersom de inte i allt har följt mig, ¹² ingen utom Kaleb, kenisiten Jefunnes son, och Josua, Nuns son, ty de har i allt följt Herren. ¹³ Så upptändes Herrens vrede mot Israel, och han lät dem irra omkring i öknen i fyrtio år, till dess att hela det släkte var borta som hade gjort det som var ont i Herrens ögon. ¹⁴ Och se, ni har trätt i era fäders ställe, ni syndiga mäns avkomma, och ökar än mer Herrens glödande vrede mot Israel! ¹⁵ Om ni vänder er bort ifrån honom, skall han låta dem bli kvar i öknen ännu längre och ni kommer att dra fördärv över hela detta folk."

¹⁶ Då trädde de fram till Mose och sade: "Låt oss här bygga inhägnader åt vår boskap och städer åt våra barn. ¹⁷ Själva vill vi genast beväpna oss och dra ut i spetsen för Israels barn, till dess att vi har fört dem till deras plats. Under tiden kan våra barn bo i de befästa städerna, i säkerhet för landets inbyggare. ¹⁸ Vi skall inte återvända hem, förrän Israels barn har fått var och en sin arvedel. ¹⁹ Ty vi vill inte ha vår arvedel med dem, på andra sidan Jordan och längre bort, utan vår arvedel har tillfallit oss här på denna sida av Jordan, på östra sidan."

²⁰ Mose svarade dem: "Om ni gör detta, om ni beväpnar er inför Herren till kriget, ²¹ så att alla era beväpnade män går över Jordan inför Herren, till dess att han har fördrivit sina fiender inför sig, ²² och landet har blivit underkuvat inför Herren, och ni sedan vänder tillbaka, då skall ni vara utan skuld mot Herren och mot Israel, och detta land skall bli er besittning inför Herrens ansikte. ²³ Men om ni inte gör detta, se, då syndar ni mot Herren, och ni skall veta att er synd skall drabba er."

²⁴ Bygg städer åt era barn och inhägnader åt er boskap och gör vad ni

har sagt." ²⁵ Gads barn och Rubens barn sade till Mose: "Dina tjänare skall göra så som min herre befäller. ²⁶ Våra barn, våra hustrur, vår boskap och alla våra dragdjur skall bli kvar här i Gileads städer. ²⁷ Men dina tjänare, alla som är beväpnade för krig, skall dra över dit och strida inför Herrens ansikte, alldeles som min herre har sagt."

²⁸ Mose gav då befallning om dem åt prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son, och åt huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar.

²⁹ Mose sade till dem: "Om Gads barn och Rubens barn går över Jordan med er, alla de som är beväpnade till strid inför Herrens ansikte, och landet blir kuvat inför er, då skall ni ge dem landet Gilead till besittning.

³⁰ Men om de inte drar beväpnade över med er, skall de få sin besittning bland er i Kanaans land." ³¹ Gads barn och Rubens barn svarade: "Vad Herren har sagt till dina tjänare, det vill vi göra. ³² Inför Herrens ansikte vill vi beväpnade dra över till Kanaans land men få vår arvsbesittning här på denna sidan Jordan."

³³ Mose gav åt dem, åt Gads barn och Rubens barn och ena hälften av Manasse, Josefs sons, stam: amoreernas kung Sichons rike, och Basans kung Ogs rike. Han gav dem landet med städer och områdena kring städerna. ³⁴ Gads barn byggde upp Dibon, Atarot, Aroer, ³⁵ Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha, ³⁶ Bet-Nimra och Bet-Haran, befästa städer med inhägnader för boskap. ³⁷ Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjatajim, ³⁸ Nebo och Baal-Meon, vilkas namn har ändrats, och Sibma. Och de gav namn åt städerna som de byggde upp.

³⁹ Makirs, Manasses sons, barn drog bort till Gilead och intog det och fördrev amoreerna som bodde där. ⁴⁰ Mose gav Gilead åt Makir, Manasses son, och han bosatte sig där. ⁴¹ Och Jair, Manasses son, drog ut och intog deras byar och kallade dem Jairs byar. ⁴² Noba drog ut och intog Kenat med dess underlydande orter och kallade det Noba efter sitt eget namn.

Hebreerbrevet 5:11–6:20

Varning för förhärdelse

¹¹ Om detta har vi mycket att säga som är svårt att förklara, eftersom ni har blivit så tröga att lyssna. ¹² Ty fast ni för länge sedan borde ha varit lärare, behöver ni någon som undervisar er igen i de första grunderna av

Guds ord. Ni behöver mjölk, inte fast föda. ¹³ Ingen som lever av mjölk är mogen för en undervisning om rättfärdighet. Han är ännu ett barn. ¹⁴ Den fasta födan är till för vuxna, för dem som genom övning har fått sinnet skärpt till att skilja mellan gott och ont.

6: ¹ Låt oss därför lämna bakom oss de första grunderna i Yeshuas lära och föras till fullkomlighet. Låt oss inte på nytt lägga grunden med omvändelse från döda gärningar och tro på Gud, ² med undervisning om reningar^[a] och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom. ³ Ja, detta vill vi göra, om Gud tillåter.

⁴ Ty de som en gång tagit emot ljuset och smakat den himmelska gåvan, fått del av den helige Ande ⁵ och smakat det goda Gudsordet och den kommande världens krafter ⁶ men sedan avfallit, dem är det omöjligt att föra till ny omvändelse,^[b] eftersom de själva på nytt korsfäster Guds Son och öppet hånar honom. ⁷ Ty en åker som dricker regnet som ofta faller på den och som ger god gröda åt dem som den brukas för, den åkern får välsignelse från Gud. ⁸ Men bär den törnen och tistlar är den värdelös, och förbannelsen är inte långt borta. Slutet blir att den bränns av.

⁹ Men när det gäller er, ni älskade, är vi övertygade om det bästa, vad som hör till er frälsning, fastän vi talar på detta sätt. ¹⁰ Ty Gud är inte orättvis, så att han glömmer vad ni har gjort och vilken kärlek ni har visat hans namn genom att nu som tidigare tjäna de heliga. ¹¹ Men vi önskar att var och en av er skall visa samma iver att bevara full visshet i hoppet ända till slutet, ¹² så att ni inte blir tröga utan följer dem som genom tro och uthållighet får det utlovade arvet.

Guds löfte står fast

¹³ När Gud gav löftet åt Abraham svor han vid sig själv – han hade ju ingen högre att svära vid. ¹⁴ Han sade: Jag skall rikligt välsigna dig och rikligt föröka dig.^[c] ¹⁵ Så fick Abraham efter tålig väntan vad Gud hade lovat. ¹⁶ Människor svär ju vid den som är större än de själva, och eden bekräftar vad de sagt och gör slut på alla deras invändningar. ¹⁷ Eftersom Gud ännu klarare ville visa för dem som skulle ärva det som var utlovat, hur orubbligt hans beslut är, bekräftade han sitt löfte med en ed. ¹⁸ Så skulle vi genom två orubbliga uttalanden, i vilka Gud omöjligt kan ljuga, få en kraftig uppmuntran, vi som har sökt vår tillflykt

i att hålla fast vid det hopp vi äger. ¹⁹ I detta hopp har vi ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förlåten, ^[d] ²⁰ dit Yeshua för vår skull gick in och öppnade vägen för oss, när han blev överstepräst för evigt, en sådan som Melkisedek.

3 mars

St. Katharine Drexel: "Undervisa barnen med glädje. De attraheras till glädjen som för dem till all glädjes rot, Jesu hjärta."

4 Mosebok 33

Israels vandring från Egypten till Moab

33 Detta är Israels barns lägerplatser, när de med sina härskaror drog ut ur Egyptens land, under ledning av Mose och Aron. ² På Herrens befallning upptecknade Mose de platser som de på sina vandringar bröt upp från. Detta var deras vandringar, efter de platser som de bröt upp från: ³ De bröt upp från Raamses i första månaden, på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter påskhögtiden drog Israels barn oförskräckt ^[a] ut inför ögonen på alla egyptier, ⁴ medan egyptierna begravde alla

som Herren hade slagit bland dem, alla förstfödda, när Herren höll dom över deras gudar.

⁵ Israels barn bröt upp från Raamses och slog läger i Suckot. ⁶ De bröt upp från Suckot och slog läger i Etam, där öknen börjar. ⁷ De bröt upp från Etam och vände tillbaka till Pi-Hahiroth som ligger mitt emot Baal-Sefon, och slog läger framför Migdol. ⁸ De bröt upp från Hahiroth och gick mitt igenom havet in i öknen och vandrade tre dagsresor i Etams öken, och slog läger i Mara. ⁹ De bröt upp från Mara och kom till Elim. I Elim fanns tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de slog läger där. ¹⁰ De bröt upp från Elim och slog läger vid Röda havet. ¹¹ De bröt upp från Röda havet och slog läger i öknen Sin. ¹² De bröt upp från öknen Sin och slog läger i Dofka. ¹³ De bröt upp från Dofka och slog läger i Alus. ¹⁴ De bröt upp från Alus och slog läger i Refidim, där det inte fanns vatten för folket att dricka. ¹⁵ De bröt upp från Refidim och slog läger i Sinai öken.

¹⁶ De bröt upp från Sinai öken och slog läger i Kibrot-Hattaava. ¹⁷ De bröt upp från Kibrot-Hattaava och slog läger i Haserot. ¹⁸ De bröt upp från Haserot och slog läger i Ritma. ¹⁹ De bröt upp från Ritma och slog läger i Rimmon-Peres. ²⁰ De bröt upp från Rimmon-Peres och slog läger i Libna. ²¹ De bröt upp från Libna och slog läger i Rissa. ²² De bröt upp från Rissa och slog läger i Kehelata. ²³ De bröt upp från Kehelata och slog läger vid berget Sefer. ²⁴ De bröt upp från berget Sefer och slog läger i Harada. ²⁵ De bröt upp från Harada och slog läger i Makhelot. ²⁶ De bröt upp från Makhelot och slog läger i Tahat. ²⁷ De bröt upp från Tahat och slog läger i Tera. ²⁸ De bröt upp från Tera och slog läger i Mitka. ²⁹ De bröt upp från Mitka och slog läger i Hasmona. ³⁰ De bröt upp från Hasmona och slog läger i Moserot. ³¹ De bröt upp från Moserot och slog läger i Bene-Jaakan. ³² De bröt upp från Bene-Jaakan och slog läger i Hor-Haggidgad. ³³ De bröt upp från Hor-Haggidgad och slog läger i Jotbata. ³⁴ De bröt upp från Jotbata och slog läger i Abrona. ³⁵ De bröt upp från Abrona och slog läger i Esjon-Geber. ³⁶ De bröt upp från Esjon-Geber och slog läger i öknen Sin, det vill säga Kadesh. ³⁷ De bröt upp från Kadesh och slog läger vid berget Hor på gränsen till Edoms land.

³⁸ På Herrens befallning steg prästen Aron upp på berget Hor och dog där i det fjortionde året efter Israels barns uttag ur Egyptens land, i femte månaden, på första dagen i månaden. ³⁹ Aron var etthundra- tjugotre år gammal när han dog på berget Hor.

⁴⁰ Kungen i Arad, kananeen, som bodde i Negev i Kanaans land, fick nu höra att Israels barn var på väg.

⁴¹ De bröt upp från berget Hor och slog läger i Salmona. ⁴² De bröt upp från Salmona och slog läger i Punon. ⁴³ De bröt upp från Punon och slog läger i Obot. ⁴⁴ De bröt upp från Obot och slog läger i Ije-Haabarim vid Moabs gräns. ⁴⁵ De bröt upp från Ijim och slog läger i Dibon-Gad. ⁴⁶ De bröt upp från Dibon-Gad och slog läger i Almon-Diblatajma. ⁴⁷ De bröt upp från Almon-Diblatajma och slog läger vid Abarimbergen framför Nebo. ⁴⁸ De bröt upp från Abarimbergen och slog läger på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko. ⁴⁹ Deras läger vid Jordan sträckte sig från Bet-Hajesimot ända till Abel-Hassitim på Moabs hedar.

Anvisningar inför Kanaans erövring

⁵⁰ Herren talade till Mose på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko och sade: ⁵¹ "Säg till Israels barn: När ni har gått över Jordan in i Kanaans land, ⁵² skall ni driva bort landets alla inbyggare för er och förstöra alla deras bildstoder. Alla deras gjutna avgudabilder skall ni förstöra och alla deras offerhöjder skall ni ödelägga. ⁵³ Ni skall erövra landet och bosätta er där, ty jag har givit landet åt er till besittning. ⁵⁴ Ni skall utskifta landet åt er som arvedel genom lottkastning efter era släkter. Åt en större stam skall ni ge en större arvedel och åt en mindre stam en mindre arvedel. Var och en skall få sin del efter vad lotten bestämmer. Efter era fädernestammar skall ni utskifta landet mellan er. ⁵⁵ Men om ni inte driver bort landets inbyggare för er, då skall de som ni låter vara kvar bli törnen i era ögon och taggar i era sidor, och de skall tränga er i landet där ni bor. ⁵⁶ Och då skall jag göra med er så som jag hade tänkt göra med dem."

4 Mosebok 34

Kanaans gränser

34 Herren talade till Mose. Han sade: ² "Befall Israels barn och säg till dem: När ni kommer till Kanaans land, då är detta det land som skall tillfalla er som arvedel: Kanaans land, så långt dess gränser når.

³ I söder skall ert land sträcka sig från öknen Sin utmed Edom, och er södra gräns skall börja vid änden av Salthavet i öster. ⁴ Sedan skall er

gräns vända sig söder om Skorpionhöjden och gå fram till Sin och gå ut söder om Kadesh-Barnea, och vidare till Hasar-Addar och fram till Asmon. ⁵ Från Asmon skall gränsen vända sig mot Egyptens bäck^[a] och gå ut vid havet.^[b]

⁶ Er gräns i väster skall vara Stora havet. Det skall vara er gräns i väster.

⁷ Och detta skall vara er gräns i norr: Från Stora havet skall ni dra er gränslinje till berget Hor. ⁸ Från berget Hor skall ni dra er gränslinje dit där vägen går till Hamat, och gränsen skall gå ut till Sedad. ⁹ Sedan skall gränsen gå till Sifron och sluta vid Hasar-Enan. Detta skall vara er gräns i norr.

¹⁰ Som er gräns i öster skall ni dra en linje från Hasar-Enan till Sefam.

¹¹ Och från Sefam skall gränsen gå ner till Haribla, öster om Ajin, och vidare ner längs östra sluttningen av Kinneretsjön.^[c] ¹² Sedan skall gränsen gå ner till Jordan och ut vid Salthavet. Detta skall vara ert land med dess gränser runt omkring."

¹³ Och Mose gav Israels barn denna befallning: "Detta är det land som ni genom lottkastning skall utskifta som arvedel åt er. Herren har befallt att det skall ges åt de nio stammarna och den ena halva stammen. ¹⁴ Ty familjerna av Rubens stam och Gads stam och den andra hälften av Manasse stam har redan fått sin arvedel. ¹⁵ Dessa två stammar och denna halva stam har fått sin arvedel på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, österut mot solens uppgång."

Stamfurstarna som skulle utskifta landet

¹⁶ Herren talade till Mose. Han sade: ¹⁷ "Detta är namnen på de män som åt er skall utskifta landet i arvslotter: prästen Eleaser och Josua, Nuns son. ¹⁸ Och ni skall ta en furste ur varje stam för att utskifta landet i arvslotter. ¹⁹ Detta är männens namn:

Av Juda stam Kaleb, Jefunnes son;

²⁰ av Simeons stam Samuel, Ammihuds son;

²¹ av Benjamins stam Elidad, Kislons son;

²² av Dans stam en furste, Bucki, Jogliss son;

²³ av Josefs barn: av Manasse stam en furste, Hanniel, Efods son;

²⁴ och av Efraims stam en furste, Kemuel, Siftans son;

²⁵ av Sebulons stam en furste, Elisafan, Parnaks son;

²⁶ av Isaskars stam en furste, Paltiel, Assans son;

²⁷ av Asers stam en furste, Ahihud, Selomis son;

²⁸ av Naftali stam en furste, Pedael, Ammihuds son."

²⁹ Dessa är de som Herren befälde att utskifta arvslotterna åt Israels barn i Kanaans land.

4 Mosebok 35

Leviternas städer

35 Herren talade till Mose på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko. Han sade: ² "Befall Israels barn att de av de arvslotter de får till besittning skall ge städer åt leviterna att bo i. Ni skall också ge utmarker åt dem omkring dessa städer. ³ Städerna skall de själva bo i, och utmarkerna skall vara för deras dragdjur och boskap och alla övriga djur. ⁴ Städernas utmarker som ni skall ge leviterna skall sträcka sig tusen alnar från stadsmuren utåt åt alla sidor. ⁵ Och utanför staden skall ni mäta upp på östra sidan två tusen alnar, på södra sidan två tusen alnar, på västra sidan två tusen alnar och på norra sidan två tusen alnar, med staden i mitten. Detta skall de ha som utmarker till sina städer.

⁶ De städer som ni ger åt leviterna skall vara sex fristäder som en dråpare kan fly till. Utöver dessa skall ni ge dem fyrtiotvå andra städer. ⁷ Åt leviterna skall ni ge tillsammans fyrtioåttastäder med utmarker omkring. ⁸ Av de städer som ni skall ge av Israels barns besittningar, skall ni ta flera från de större stammarna och färre från de mindre. Varje stam skall ge åt leviterna några av sina städer, motsvarande den arvedel den själv har fått."

Sex fristäder

⁹ Herren talade till Mose. Han sade: ¹⁰ "Säg till Israels barn: När ni har gått över Jordan in i Kanaans land, ¹¹ skall ni utse åt er städer som skall vara fristäder för er, dit en dråpare som av misstag dödat någon skall

kunna fly. ¹² Dessa städer skall ni ha som tillflyktsorter undan blodshämnaren, så att dråparen inte dör innan han har stått till rätta inför menigheten. ¹³ Av de städer ni ger dem skall sex städer vara fristäder. ¹⁴ Tre städer skall ni utvälja på andra sidan Jordan och tre städer i Kanaans land. De skall vara fristäder. ¹⁵ Israels barn och främlingen och den inneboende bland dem skall ha dessa sex städer som tillflyktsorter, dit var och en som av misstag dödat någon skall kunna fly.

¹⁶ Men om någon slår en annan till döds med ett föremål av järn, då är han en mördare. En sådan skall straffas med döden. ¹⁷ Eller om någon i sin hand har en sten som kan döda, och han med den slår någon till döds, då är han en mördare. En sådan skall straffas med döden. ¹⁸ Eller om någon i sin hand har ett föremål av trä som kan döda, och han med det slår någon till döds, då är han en mördare. En sådan skall straffas med döden. ¹⁹ Blodshämnaren skall döda mördaren. Varhelst han träffar på honom skall han döda honom. ²⁰ Likaså om någon av hat stöter till en annan eller med berått mod kastar något på honom, så att han dör, ²¹ eller av fiendskap slår honom till döds med handen, då skall den som gav slaget straffas med döden, ty han är en mördare. Blodshämnaren skall döda honom när han träffar honom.

²² Men om någon plötsligt och utan att hysa fiendskap stöter till någon, eller utan berått mod kastar något föremål på honom, ²³ eller, utan att se honom, träffar med en sten som kan döda och döden följer, och det sker utan fiendskap och utan avsikt att skada, ²⁴ då skall menigheten döma mellan den som gav slaget och blodshämnaren, enligt dessa föreskrifter. ²⁵ Menigheten skall rädda dråparen ur blodshämnarens hand och sända honom tillbaka till fristaden dit han hade flytt. Där skall han stanna till dess att översteprästen, som är smord med den heliga oljan, är död. ²⁶ Men om dråparen går utanför området för den fristad dit han flytt, ²⁷ och blodshämnaren finner honom utanför det område som är hans fristad och dräper honom, då vilar ingen blodsskuld på blodshämnaren. ²⁸ Ty en dråpare skall stanna kvar i sin fristad till dess översteprästen dör. Men efter översteprästens död får dråparen vända tillbaka till den ort där han har sin besittning.

²⁹ Detta skall vara en rättsstadga för er från släkte till släkte, var ni än bor.

³⁰ Om någon dödar en annan, skall mördaren dödas efter vittnens utsago. Men en enda persons vittnesmål är inte nog för att döma någon

till döden. ³¹ Ni skall inte friköpa en mördares liv om han är skyldig till döden, utan han skall straffas med döden. ³² Ni skall inte heller friköpa den som har flytt till en fristad, för att han skall få vända tillbaka och bo i landet före prästens död. ³³ Ni skall inte ohelga det land där ni bor. Genom blod ohelgas landet, och försoning kan inte bringas för landet för det blod som blivit utgjutet där, utom genom blodet från den som har utgjutit det. ³⁴ Ni skall inte orena landet där ni bor och i vars mitt jag har min boning, ty jag, Herren, bor mitt ibland Israels barn."

4 Mosebok 36

Selofhads döttrars arvedel

36 Huvudmännen för familjerna som härstammade från Gilead, son till Makir, Manasses son, av Josefs barns släkter, trädde fram och talade inför Mose och de furstar som var huvudmän för israeliternas familjer.

² De sade: " Herren har befallt min herre att genom lottkastning ge landet som arvedel åt Israels barn, och min herre har fått befallning av Herren att ge vår broder Selofhads arvedel åt hans döttrar. ³ Men om de blir gifta med någon ur en annan israelitisk stam, så tas deras arvedel bort från våra fäders arvedel. Den läggs till den stam de kommer att tillhöra och tas från vår arvslott. ⁴ När sedan jubelåret kommer för Israels barn, blir deras arvedel lagd till den stam som de kommer att tillhöra, men deras arvedel tas från vår fädernestams arvedel."

⁵ Efter Herrens ord befallde då Mose Israels barn: "Josefs barns stam har talat rätt. ⁶ Detta är vad Herren befäller angående Selofhads döttrar: De må gifta sig med vem de vill, men de skall gifta sig inom en släkt i sin egen fädernestam. ⁷ Ty ingen arvedel bland Israels barn får gå över från en stam till en annan, utan Israels barn skall behålla var och en sin fädernestams arvedel. ⁸ Varje kvinna som äger en arvedel bland någon av Israels barns stammar skall gifta sig med någon från en släkt som tillhör hennes egen fädernestam, så att Israels barn får behålla var och en sina fäders arvedel. ⁹ Ty ingen arvedel får gå över från en stam till en annan, utan Israels barns stammar skall behålla var och en sin arvedel."

¹⁰ Selofhads döttrar gjorde så som Herren hade befallt Mose.

¹¹ Selofhads döttrar Mahla, Tirsa, Hogla, Milka och Noa gifte sig med sina farbröders söner. ¹² De blev gifta inom Manasses, Josefs sons, släkter, och deras arvedel blev kvar inom deras fädernesläkts stam.

¹³ Detta är de bud och stadgar som Herren gav Israels barn genom Mose på Moabs hedar vid Jordan mitt emot Jeriko.

Hebreerbrevet 7

Melkisedeks prästämbete

7 Denne Melkisedek^[a] var konung i Salem^[b] och präst åt Gud, den Högste. Det var han som mötte Abraham, när denne kom tillbaka efter segern över kungarna, och Melkisedek välsignade honom. ² Och Abraham gav honom tionde av allt. Melkisedek betyder för det första "rättfärdighetens konung", vidare "Salems konung", det vill säga "fridens konung". ³ Han står där utan far, utan mor och utan släkteregister. Hans dagar har ingen början och hans liv har inget slut: han är lik Guds Son och förblir präst för evigt.

⁴ Se, hur stor han är. Det var åt honom som Abraham, vår stamfader, gav tionde av sitt bästa byte. ⁵ De av Levis söner som blir präster skall enligt lagen uppbära tionde av folket, alltså av sina bröder, fastän de härstammar från Abraham. ⁶ Men Melkisedek, som inte var av deras släkt, uppbär tionde av Abraham och välsignade honom som ägde löftena. ⁷ Ingen kan förneka att det är den som är ringare som välsignas av den som är förmer. ⁸ I det ena fallet tar dödliga människor^[c] emot tionde, men i det andra fallet är det en som får vittnesbördet att han lever. ⁹ Ja, genom Abraham har på ett sätt också Levi, som får tionde, själv gett tionde, ¹⁰ ty som ofödd fanns han till i sin stamfaders kropp, när Melkisedek mötte denne.

Yeshuas prästämbete

¹¹ Om nu fullkomlighet kunde vinnas genom den levitiska prästtjänsten ^[d] – och på den grunden hade folket fått lagen – varför måste då en annan präst träda fram, en som Melkisedek, en som inte sägs vara lik Aron? ¹² Ty om prästtjänsten ändras måste också lagen ändras. ¹³ Den som detta sägs om hörde till en annan stam, och från den har ingen

gjort tjänst vid altaret. ¹⁴ Det är uppenbart att vår Herre har trätt fram ur Juda, men Mose har ingenting sagt om präster från denna stam. ¹⁵ Ännu tydligare är det, när en annan präst lik Melkisedek uppstår. ¹⁶ Han har inte blivit präst genom en lag som föreskriver jordisk härstamning, utan i kraft av ett oförstörbart liv. ¹⁷ Han får nämligen det vittnesbördet: Du är präst för evigt på samma sätt som Melkisedek. ^[e] ¹⁸ Så upphävs ett tidigare bud, eftersom det var svagt och till ingen nytta. ¹⁹ Lagen åstadkom ju inte något fullkomligt. Men ett bättre hopp har kommit, och genom det träder vi fram inför Gud.

Yeshua är präst för evigt

²⁰ Detta skedde inte utan ed. De andra blev präster utan någon ed, ²¹ men Yeshua har blivit det genom en ed av den som sade till honom: Herren har svurit och skall inte ångra sig: Du är präst för evigt. ^[f] ²² Så är också det förbund som Yeshua har gått i borgen för mycket bättre. ²³ De andra prästerna måste bli fler och fler, därför att döden hindrade dem att stå kvar i tjänst. ²⁴ Men eftersom Yeshua lever för evigt, har han ett prästämbete som varar för evigt. ²⁵ Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.

²⁶ En sådan överstepräst var det vi också behövde, en som är helig, oskyldig, obefläckad, skild från syndare och upphöjd över himlarna. ²⁷ Han måste inte som dessa överstepräster bära fram offer, en dag varje år, först för sina egna synder och sedan för folkets. Detta gjorde han en gång för alla, när han offrade sig själv. ²⁸ Ty lagen insätter svaga människor till överstepräster, men det ord som bekräftades med ed och kom senare än lagen insätter Sonen, som är fullkomlig för evigt.

4 mars

St. Isidore av Sevilla: "Undervisning som är utan nådens Ande kan gå in genom våra öron men når aldrig hjärtat. När Guds nåd når ända in i vårt innersta för att ge oss förståelse, då kan ordet som kom in genom öronen sjunka ner i hjärtat."

5 Mosebok 1

Mose ger en historisk tillbakablick

¹ Detta är de ord som Mose talade till hela Israel på andra sidan Jordan, i öknen, på hedmarken mitt emot Suf mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab, ² elva dagsresor från Horeb, ^[a] när man tar den väg som går över Seirs bergsbygd till Kadesh-Barnea.

³ I det fyrtionde året, ^[b] på första dagen i elfte månaden, talade Mose till Israels barn, alldeles så som Herren hade befallt honom att tala till dem.

⁴ Han gjorde det sedan han hade slagit Sichon, amoreernas kung, som bodde i Hesbon, och Og, kungen i Basan, som bodde i Ashtarot vid Edrei. ⁵ På andra sidan Jordan i Moabs land började Mose denna undervisning. Han sade:

⁶ Herren, vår Gud, talade till oss vid Horeb och sade: "Länge nog har ni uppehållit er vid detta berg. ⁷ Bryt nu upp och bege er till amoreernas bergsbygd och till alla deras grannfolk på Hedmarken, i Bergsbygden och i Låglandet, i Negev och i Kustlandet vid havet till kananeernas land och till Libanon, ända till den stora floden, floden Eufrat. ⁸ Se, jag har lagt landet framför er. Gå nu och inta det land som Herren med ed har lovat era fäder Abraham, Isak och Jakob att ge åt dem och deras efterkommande efter dem."

Domare utses

⁹ Jag sade till er på den tiden: "Jag kan inte ensam bära er. ¹⁰ Herren, er Gud, har förökat er, och se, i dag är ni lika talrika som stjärnorna på himlen. ¹¹ Må Herren, era fäders Gud, föröka er tusenfalt och välsigna er, så som han har lovat er. ¹² Men hur skall jag ensam kunna bära era bekymmer, era bördor och tvister? ¹³ Utse åt er visa, förståndiga och kunniga män inom era stammar, så skall jag sätta dem till huvudmän över er." ¹⁴ Ni svarade mig: "Ditt förslag är gott." ¹⁵ Då tog jag huvudmännen i era stammar, visa och kunniga män, och satte dem till huvudmän över er, som befälhavare över tusen eller över hundra eller över femtio eller över tio, och till tillsyningsmän i era stammar. ¹⁶ Vid den tiden befallde jag era domare och sade: "Hör efter vad tvisten gäller

mellan era bröder och döm rättvist mellan en man och hans bror eller främlingen hos honom. ¹⁷ När ni dömer skall ni inte vara partiska utan lyssna både till den ringe och den höge. Ni skall inte frukta för någon människa ty domen hör Gud till. Och om något fall blir för svårt för er, skall ni lägga fram det för mig, så att jag får höra det." ¹⁸ Jag befallde er på den tiden allt vad ni skulle göra.

Spejare sänds ut från Kadesh-Barnea

¹⁹ Vi bröt upp från Horeb och vandrade genom hela denna stora och fruktansvärda öken som ni har sett, på vägen till amoreernas bergsbygd, så som Herren, vår Gud, hade befallt oss. Och vi kom till Kadesh-Barnea.

²⁰ Där sade jag till er: "Ni har nu kommit till amoreernas bergsbygd som Herren, vår Gud, vill ge oss. ²¹ Se, Herren, din Gud, har lagt landet framför dig. Drag dit upp och intag det, så som Herren, dina fäders Gud, har befallt dig. Var inte rädd och var inte förfärad."

²² Då kom ni alla fram till mig och sade: "Låt oss sända i väg några män framför oss som kan utforska landet åt oss, och må de sedan komma tillbaka till oss med uppgift om vägen vi skall ta dit upp och om de städer vi skall komma till." ²³ Jag tyckte att förslaget var gott, och jag tog ut tolv män bland er, en från varje stam. ²⁴ De gav sig i väg och drog upp till Bergsbygden och kom till Druvdalen och bespejade landet. ²⁵ De tog med sig av landets frukt och förde det ner till oss och lämnade sin rapport till oss och sade: "Det är ett gott land som Herren, vår Gud, ger oss."

²⁶ Men ni ville inte dra dit upp utan trotsade Herrens, er Guds, befallning. ²⁷ Ni knotade i era tält och sade: "Eftersom Herren hatar oss har han fört oss ut ur Egyptens land och gett oss i amoreernas hand för att förgöra oss. ²⁸ Vart skall vi ta vägen? Våra bröder har gjort oss förskräckta, för de säger: Folket är större och resligare än vi, städerna är stora och befästa upp mot himlen, och dessutom såg vi anakiter där."

²⁹ Då svarade jag er: "Ni skall inte bli förskräckta och inte vara rädda för dem. ³⁰ Herren, er Gud, som går framför er, skall själv strida för er, alldeles som han gjorde för er i Egypten, inför era ögon, ³¹ och i öknen där du såg hur Herren, din Gud, bar dig, så som en man bär sin son, hela den väg ni vandrade tills ni kom till denna plats." ³² Men trots detta trodde ni inte på Herren, er Gud, ³³ som gick framför er på vägen för att utse lägerplatser åt er – om natten i eld för att visa den väg ni skulle gå och om dagen i molnskyn.

Herrens straff

³⁴ När nu Herren hörde era ord, blev han vred och svor en ed: ³⁵ "Inte någon av dessa män i detta onda släkte skall få se det goda land som jag med ed har lovat att ge åt era fäder, ³⁶ ingen utom Kaleb, Jefunnes son. Han skall få se det, och åt honom och hans barn skall jag ge det land som han har satt sin fot på, därför att han i allt har följt Herren."

³⁷ Också på mig blev Herren vred för er skull. Han sade: "Inte heller du skall komma dit in. ³⁸ Josua, Nuns son, han som är din tjänare, han skall komma dit in. Honom skall du inge mod, ty han skall dela landet åt Israel som arv. ³⁹ Och era barn som ni sade skulle bli fiendens byte, och era söner som i dag varken förstår gott eller ont, de skall komma dit in. Åt dem skall jag ge landet, och de skall ta det i besittning. ⁴⁰ Men ni skall vända om och bege er mot öknen i riktning mot Röda havet."

⁴¹ Då svarade ni mig: "Vi har syndat mot Herren. Vi vill dra upp och strida, alldeles som Herren, vår Gud, har befallt oss." Och var och en spände på sig sina vapen och tänkte att det skulle vara lätt att dra upp mot bergsbygden.

⁴² Men Herren sade till mig: "Säg till dem: Ni skall inte gå dit upp och ge er in i strid, så att ni blir slagna av era fiender, ty jag är inte med er."

⁴³ Jag talade till er, men ni lyssnade inte på mig utan trotsade Herrens befallning och drog i övermod upp mot bergsbygden. ⁴⁴ Och amoreerna som bodde i den bergsbygden drog ut mot er och jagade er så som bin gör, och slog er i Seir och drev er ända till Horma. ⁴⁵ Då vände ni tillbaka och ni grät inför Herrens ansikte. Men Herren hörde inte er röst, han lyssnade inte till er. ⁴⁶ Därför måste ni stanna i Kadesh så många dagar som ni gjorde.

5 Mosebok 2

Åren i öknen

2 Sålunda vände vi om och tog vägen mot öknen, åt Röda havet till, så som Herren hade sagt till mig, och det tog lång tid att ta oss runt Seirs bergsbygd. ² Då sade Herren till mig: ³ "Länge nog har ni gått runt om denna bergsbygd. Vänd er nu mot norr. ⁴ Och säg till folket: Ni kommer att dra fram genom det område som tillhör era bröder, Esaus barn, som

bor i Seir. De är rädda för er, men var försiktiga. ⁵ Ni skall inte inlåta er i strid med dem, ty av deras land skall jag inte ge er ens så mycket som en fotsbredd, eftersom jag redan har givit Seirs bergsbygd till besittning åt Esau. ⁶ Mat att äta skall ni inköpa av dem för pengar och vatten att dricka skall ni köpa av dem för pengar. ⁷ Ty Herren, din Gud, har välsignat dig i allt du företagit dig. Han har tagit hand om dig under din vandring i denna stora öken. I dessa fyrtio år har Herren, din Gud, varit med dig och ingenting har fattats dig."

⁸ Så drog vi bort från våra bröder, Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade Hedmarksvägen och Elat och Esjon-Geber. Vi vek av och tog vägen mot Moabs öken. ⁹ Och Herren sade till mig: "Du skall inte angripa Moab eller inlåta dig i strid med dem, ty av deras land skall jag inte ge dig något till besittning, eftersom jag redan har givit Ar till Lots barn."

¹⁰ – Förr bodde emeerna där, de var ett folk som var stort, talrikt och resligt som anakiterna. ¹¹ Liksom anakiterna räknas också de för rafeer, men moabiterna kallar dem emeer. ¹² I Seir bodde tidigare horeerna, men Esaus barn drev bort dem och förgjorde dem och bosatte sig i deras land, alldeles som Israel gjorde med det land som Herren hade givit dem till besittning. – ¹³ "Så stå nu upp och gå över floden Sered." Och vi gick då över den flodsänkan.

¹⁴ Från den tid vi lämnade Kadesh-Barnea till dess vi gick över floden Sered, gick det trettioåttio år, och under den tiden dog hela det släkte av stridsmän som fanns i lägret, så som Herren med ed hade förklarat för dem. ¹⁵ Ja, Herrens hand var emot dem. Han utrotade dem ur lägret så att de dog.

¹⁶ Då nu alla stridsmän i folket hade dött, ¹⁷ sade Herren till mig: ¹⁸ "Du skall i dag gå över Moabs gräns vid Ar ¹⁹ och skall då komma i närheten av Ammons barn, men du skall inte angripa dem eller inlåta dig i strid med dem, ty av ammoniternas land skall jag inte ge dig något till besittning, eftersom jag redan har givit det till Lots barn." ²⁰ – Också detta räknas till rafeernas land. Rafeer bodde där tidigare, men ammoniterna kallar dem samsummiter. ²¹ De var ett folk som var stort, talrikt och resligt som anakiterna. Men Herren förgjorde dem för ammoniterna, som fördrev dem och bosatte sig i deras land. ²² På samma sätt gjorde han för Esaus barn som bor i Seir, när han förgjorde horeerna för dem. De drev bort dem och bosatte sig i deras land, där de bor än i dag. ²³ Även aveerna som bodde i byar ända fram till Gaza blev

förgjorda av kaftoreerna, som drog ut från Kaftor och sedan bodde i deras land. –

²⁴ "Bryt nu upp och gå över flodsänkan Arnon. Se, jag har givit amoreen Sichon, kungen i Hesbon, och hans land i din hand. Börja att inta det och ge dig i strid med honom. ²⁵ Redan i dag skall jag börja att inge fruktan och förskräckelse för dig hos alla folk under himlen, så att de darrar och bävar för dig när de hör berättas om dig."

Kung Sichon besegras

²⁶ Och jag skickade sändebud från Kedemots öken till Sichon, kungen i Hesbon, med fridsamma ord och lät säga: ²⁷ "Låt mig gå igenom ditt land. Jag skall strikt följa vägen utan att vika av till höger eller vänster. ²⁸ Den mat som du vill sälja till mig för pengar skall jag äta, och det vatten som du vill ge mig för pengar skall jag dricka. Låt mig bara passera igenom till fots ²⁹ – på samma sätt som Esaus barn, Seirs invånare, och moabiterna, Ars invånare, handlade mot mig – så att jag kan gå över Jordan in i det land som Herren, vår Gud, vill ge oss."

³⁰ Men Sichon, kungen i Hesbon, var inte villig att låta oss gå igenom sitt land, ty Herren, din Gud, hade förhärdat hans ande och gjort hans hjärta hårt för att ge honom i din hand, så som det är i dag. ³¹ Och Herren sade till mig: "Se, jag börjar nu att ge Sichon och hans land till dig. Börja inta det så att du får hans land till besittning."

³² Sichon drog då emot oss med allt sitt folk för att strida mot oss vid Jahas. ³³ Men Herren, vår Gud, överlämnade honom till oss, och vi slog honom, hans söner och allt hans folk. ³⁴ Vi intog vid den tiden alla hans städer och gav till spillo alla män, kvinnor och barn i varje stad. Vi lät ingen komma undan. ³⁵ Endast boskapen tog vi som byte tillsammans med rovet från de städer vi intog. ³⁶ Från Aroer vid floden Arnons strand, och från staden i dalen ända till Gilead fanns ingen stad, vars murar var för höga för oss. Herren, vår Gud, gav allt till oss. ³⁷ Men ammoniternas land lät du vara ifred, hela landsträckan längs Jabboks dalsänka och städerna i bergsbygden, alldeles som Herren, vår Gud, hade befallt.

5 Mosebok 3

Kung Og besegras

3 Sedan vek vi av och drog upp mot Basan. Och Og, kungen i Basan, kom ut med allt sitt folk för att strida mot oss vid Edrei. ² Men Herren sade till mig: "Var inte rädd för honom, ty i din hand har jag givit honom och allt hans folk och hans land. Du skall göra med honom som du gjorde med Sichon, amoreernas kung, som bodde i Hesbon." ³ Herren, vår Gud, gav också Og, kungen i Basan, och allt hans folk i vår hand. Vi slog honom och lät ingen överleva. ⁴ Och vi intog vid den tiden alla hans städer. Det fanns ingen stad som vi inte tog ifrån dem: sextio städer, hela landsträckan Argob, Ogs rike i Basan. ⁵ Alla dessa städer var befästa med höga murar, med portar och bommar. Dessutom fanns det en stor mängd byar. ⁶ Vi gav dem till spillo, liksom vi hade gjort med Sichon, kungen i Hesbon. I varje stad gav vi till spillo alla män, kvinnor och barn, ⁷ men all boskap och bytet från städerna tog vi för egen räkning.

⁸ Från amoreernas två kungar, som härskade på andra sidan Jordan, tog vi vid den tiden deras land, från Arnons dalsänka ända till berget Hermon ⁹ – sidonierna kallar Hermon för Sirjon, medan amoreerna kallar det Senir. – ¹⁰ Vi tog alla städerna på slätten och hela Gilead och hela Basan, ända till Salka och Edrei, städerna i Ogs rike i Basan. ¹¹ Ty Og, kungen i Basan, var den ende som fanns kvar av rafeerna. Hans säng var gjord av järn, och finns nu i Rabba i ammoniternas land. Den är nio alnar lång och fyra alnar bred, alnen beräknad efter en mans underarm.

Stammarna öster om Jordan

¹² Av det land som vi hade erövrat vid den tiden gav jag den del som breder ut sig från Aroer, vid Arnons dalsänka, samt hälften av Gileads bergsbygd med dess städer åt rubeniterna och gaditerna. ¹³ Återstoden av Gilead och hela Basan, Ogs rike, gav jag åt ena hälften av Manasse stam: hela landsträckan Argob och hela Basan. Detta kallas rafeernas land. ¹⁴ Jair, Manasses son, tog hela landsträckan Argob ända till gesureernas och maakateernas område, och efter sitt eget namn kallade han Basan för Jairs byar, som det heter än i dag. ¹⁵ Åt Makir gav jag Gilead. ¹⁶ Och åt rubeniterna och gaditerna gav jag landet från Gilead ända till Arnons dalsänka – gränsen gick mitt i floden – och till Jabboks dalsänka som är ammoniternas gräns, ¹⁷ vidare Hedmarken med Jordan som gräns från Kinneret^[a] ända till Hedmarkshavet, Salthavet nedanför Pisgas sluttningar öster därom.

¹⁸ Jag befälde er på den tiden och sade: " Herren, er Gud, har gett er detta land till besittning. Men nu skall ni, alla tappra stridsmän, beväpna er och gå över i spetsen för era bröder, Israels barn. ¹⁹ Men era hustrur och barn och er boskap – jag vet att ni har mycket boskap – skall stanna kvar i de städer som jag har gett er, ²⁰ till dess att Herren har låtit era bröder få ro, liksom ni har fått ro, när också de har tagit i besittning det land som Herren, er Gud, vill ge dem på andra sidan Jordan. Sedan må ni vända tillbaka till de besittningar jag har gett var och en av er."

Mose tillåts inte komma in i Kanaan

²¹ På den tiden befälde jag Josua och sade: "Du har med egna ögon sett allt vad Herren, er Gud, har gjort med dessa båda kungar. Så skall också Herren göra med alla riken där du drar fram. ²² Var inte rädda för dem, ty Herren, er Gud, skall själv strida för er."

²³ På den tiden bad jag så till Herren: ²⁴ "Herre Herre, du har börjat att låta din tjänare se din storhet och din starka hand. Ty vilken gud i himlen eller på jorden kan göra sådana verk och sådana väldiga gärningar som du? ²⁵ Låt mig nu få gå över dit och se det goda landet på andra sidan Jordan, detta vackra bergiga land, och Libanon."

²⁶ Men Herren hade blivit vred på mig för er skull och han lyssnade inte på mig utan sade till mig: "Det är nog. Tala inte mer till mig om denna sak. ²⁷ Stig upp på toppen av Pisga och lyft upp dina ögon mot väster och norr, mot söder och öster, och se med dina ögon. Ty du skall inte gå över denna Jordan. ²⁸ Anförtro Josua ditt uppdrag och styrk honom och ge honom mod. Ty det är han som skall gå över dit i spetsen för detta folk, och det är han som skall ge dem som arv det land du ser."

²⁹ Vi stannade sedan i dalen mitt emot Bet-Peor.

Hebreerbrevet 8

Det nya förbundets överstepräst

8 Detta är en huvudpunkt i vad vi säger: Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himlen ² och som tjänar i helgedomen, det sanna tabernaklet^[a] som Herren själv har rest och inte någon människa. ³ En överstepräst blir insatt för att bära fram gåvor

och offer, och därför måste Ha Maschiach också ha något att bära fram.

⁴ Om han nu levde på jorden vore han inte ens präst, eftersom det redan finns andra som bär fram de gåvor som lagen föreskriver. ⁵ De tjänar i den helgedom som är en skuggbild av den himmelska helgedomen, enligt den föreskrift som Mose fick när han skulle bygga tabernaklet. Gud sade: Se till att du gör allt efter den förebild som du fick se på berget.^[b]

⁶ Men nu har Ha Maschiach ett högre prästämbete, liksom det förbund han är medlare för är bättre, eftersom det är stadfäst med bättre löften.

⁷ Ty om det första förbundet^[c] hade varit utan brist skulle det inte behövas plats för ett andra.^[d] ⁸ Men Gud förebrår dem när han säger:

Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus,^[e]

⁹ inte ett sådant som jag slöt med deras fäder den dag jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land. Eftersom de inte blev kvar i mitt förbund, brydde jag mig inte om dem, säger Herren.

¹⁰ Detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan.

Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.

¹¹ Ingen skall längre behöva undervisa sin landsman, ingen sin broder och säga: Lär känna Herren. Ty alla skall känna mig, från den minste bland dem till den störste.

¹² Jag skall i nåd förlåta dem deras missgärningar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg.

¹³ När han talar om ett nytt förbund, har han därmed förklarat att det förra är föråldrat. Men det som blir gammalt och föråldrat är nära att försvinna.

Hebreerbrevet 9

Det gamla förbundets gudstjänst

9 Det första förbundet hade alltså sina föreskrifter för gudstjänsten och sin jordiska helgedom. ² I tabernaklet inreddes ett främre rum som kallades det heliga. Där stod ljusstaken och bordet med skådebröden.

³ Bakom den andra förlåten fanns ett rum som kallades det allra heligaste. ⁴ Dit hörde det förgyllda rökelsealtaret^[a] och förbundsarken, som på alla sidor var överdragen med guld. I den fanns en guldkruka med mannat, Arons stav som hade grönskat och förbundets tavlor.

⁵ Ovanpå arken stod härlighetens keruber^[b] som överskuggade nådastolen.^[c] Men detta skall jag inte nu gå in på i detalj.

⁶ Så blev det ordnat. I det främre rummet går alltid prästerna in och förrättar sin tjänst. ⁷ I det andra rummet går endast översteprästen in en gång om året, och då aldrig utan blod, som han bär fram för sina och för folkets oavsiktliga synder. ⁸ Därmed visar den helige Ande att vägen till det allra heligaste ännu inte har uppenbarats, så länge det främre rummet består. ⁹ Detta är en bild av den tid som nu är: gåvor och offer frambärs, men de kan inte fullkomligt rena samvetet hos dem som offerar. ¹⁰ Liksom när det gäller mat och dryck och olika slags reningar, så är det här fråga om yttre föreskrifter fram till tiden för en bättre ordning.

5 mars

St. Markus Asketen: "Om vi vill göra något men inte kan det, är det inför Gud som något vi redan gjort. För Han känner redan våra hjärtan. Detta stämmer både vad gäller onda handlingar som goda."

5 Mosebok 4

Mose befäller lydnad

4 Och nu Israel, lyssna till de stadgar och föreskrifter som jag vill lära er att följa, så att ni må leva och komma in i och ta i besittning det land som Herren, era fäders Gud, vill ge er. ² Ni skall inte lägga något till det som jag befäller er och inte ta något därifrån utan hålla Herrens, er Guds, bud som jag ger er. ³ Ni har med egna ögon sett vad Herren har gjort i fråga om Baal-Peor. Herren, din Gud, utrotade ur ditt folk var och en som följde Baal-Peor. ⁴ Men ni som höll fast vid Herren, er Gud, ni lever alla än i dag.

⁵ Se, jag har lärt er stadgar och föreskrifter så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni skall följa dem i det land dit ni kommer för att ta det i besittning. ⁶ Ni skall hålla och följa dem, och det skall tillräknas er som vishet och förstånd av andra folk. När de får höra om alla dessa lagar skall de säga: "I sanning, detta stora folk är ett vist och förståndigt folk." ⁷ Ty finns det något annat stort folk som har gudar som är så nära det som Herren, vår Gud, är nära oss, så ofta vi åkallar honom? ⁸ Och finns det något annat stort folk som har stadgar och föreskrifter som är så rättfärdiga som hela denna lag som jag i dag lägger fram för er?

⁹ Men tag dig till vara och akta dig väl, så att du inte glömmer vad dina ögon såg och inte låter det vika ifrån ditt hjärta under alla dina livsdagar utan berättar för dina barn och barnbarn ¹⁰ vad som skedde den dag då du stod inför Herren, din Gud, vid Horeb, då Herren sade till mig: "Samla folket till mig, jag vill låta dem höra mina ord, och de skall lära sig dem så att de fruktar mig så länge de lever på jorden, och de skall lära sina barn dem." ¹¹ Ni trädde då fram och stannade vid bergets fot. Berget brann i eld ända upp till himlen, och där var mörker, moln och töcken. ¹² Och Herren talade till er ur elden. Ni hörde orden men såg ingen gestalt, ni hörde endast rösten. ¹³ Han förkunnade för er sitt förbund som han befallde er att hålla, de tio orden, och han skrev dem på två stentavlor. ¹⁴ Herren befallde mig på den tiden att jag skulle lära er stadgar och föreskrifter som ni skulle följa i det land dit ni drar för att ta det i besittning.

Avgudadyrkan förbjuds

¹⁵ Eftersom ni inte såg någon gestalt den dag då Herren talade till er på Horeb ur elden, må ni noga ta er i akt, ¹⁶ så att ni inte försyndar er genom att ni gör åt er något beläte, något slags avgudabild, en bild av man eller kvinna ¹⁷ eller en bild av något djur på jorden eller av någon bevingad fågel som flyger under himlen ¹⁸ eller av något kräldjur på marken eller av någon fisk i vattnet under jorden. ¹⁹ Och när du lyfter dina ögon upp till himlen och ser solen, månen och stjärnorna, himlens hela härskara, låt dig då inte förledas att tillbe dem och tjäna dem. Ty Herren, din Gud, har gett dem åt alla folk under hela himlen till deras del. ²⁰ Men er har Herren tagit och han har fört er ut ur smältugnen, ut ur Egypten, för att ni skall vara hans egendomsfolk, så som ni är i dag.

²¹ Herren blev vred på mig för er skull och svor att jag inte skulle gå över Jordan och inte komma in i det goda land som Herren, din Gud, vill ge dig till arvedel. ²² Ty jag kommer att dö i detta land och inte gå över Jordan, men ni skall gå över den och ta det goda landet i besittning. ²³ Tag er till vara så att ni inte glömmet det förbund som Herren, er Gud, har slutit med er, så att ni inte gör er en avgud, en bild tvärtemot vad Herren, din Gud, har befallt dig. ²⁴ Ty Herren, din Gud, är en förtärande eld, han är en nitälskande Gud.

²⁵ När du har fött barn och barnbarn och ni bott länge i landet, om ni då försyndar er genom att ni gör er en avgud, ett slags bild, och därmed gör det som är ont i Herrens, din Guds, ögon och väcker hans vrede, ²⁶ då tar jag i dag himmel och jord till vittne mot er att ni snabbt kommer att utrotas ur det land dit ni nu går över Jordan för att ta det i besittning. Ni kommer inte att leva där länge utan kommer att helt förgöras. ²⁷ Och Herren skall skingra er bland folken, och endast ett litet antal av er skall bli kvar bland de hednafolk som Herren skall driva er bort till. ²⁸ Där skall ni tjäna gudar som blivit gjorda av människohänder, gudar av trä och sten. De kan varken se eller höra, äta eller lukta.

²⁹ Men om ni där söker Herren, din Gud, skall du finna honom, om du söker honom av hela ditt hjärta och av hela din själ. ³⁰ När du är i nöd och allt detta händer dig i kommande dagar, skall du vända om till Herren, din Gud, och lyda hans röst. ³¹ Ty en barmhärtig Gud är Herren, din Gud. Han skall inte överge dig eller förgöra dig. Han skall inte glömma det förbund han med ed har ingått med dina fäder.

Herren är Gud

³² Fråga tider som varit, tider som varit före dig, från den dag då Gud skapade människor på jorden, fråga från himlens ena ände till den andra: Har någonsin något så stort som detta skett eller har man hört talas om något som är detta likt? ³³ Har något folk hört Guds röst tala ur elden, så som du har hört, och överlevt? ³⁴ Eller har någon gud försökt att gå och ta ett folk åt sig ur ett annat folk, genom prövningar, tecken och under, genom krig, genom stark hand och uträckt arm och genom stora och fruktansvärda gärningar, allt detta som Herren, er Gud, har gjort med er i Egypten inför dina ögon. ³⁵ Du har själv fått se det, för att du skulle veta att Herren är Gud: Det finns ingen annan än han. ³⁶ Från himlen lät han dig höra sin röst för att undervisa dig, och på jorden lät han dig se sin stora eld, och du har hört hans ord ur elden. ³⁷ Eftersom han älskade dina fäder och utvalde deras avkomlingar efter dem, förde han genom sin närvaro och stora kraft dig ut ur Egypten. ³⁸ Han drev bort för dig folk, större och mäktigare än du, och förde dig in i deras land och gav det åt dig till arvedel, så som det är i dag.

³⁹ Därför skall du i dag veta och lägga på hjärtat att Herren är Gud uppe i himlen och nere på jorden: Det finns ingen annan. ⁴⁰ Och du skall hålla hans stadgar och bud som jag i dag ger dig, för att det skall gå väl för dig och dina barn efter dig, och för att du länge skall få leva i det land som Herren, din Gud, vill ge dig för all framtid.

Fristäderna öster om Jordan

⁴¹ Vid denna tid avskilde Mose tre städer på andra sidan Jordan, på östra sidan, ⁴² dit en dråpare skulle kunna fly om han hade dödat någon utan vett och vilja och utan att förut ha burit hat till honom. Genom att fly till någon av dessa städer skulle han få leva. ⁴³ De var: Beser i öknen på slättlandet för Rubens stam, Ramot i Gilead för Gads stam och Golan i Basan för Manasse stam.

Inledning till lagen

⁴⁴ Detta är den undervisning, som Mose lade fram för Israels barn, ⁴⁵ och dessa är de vittnesbörd, stadgar och föreskrifter som Mose kungjorde för Israels barn sedan de hade dragit ut ur Egypten, ⁴⁶ på andra sidan Jordan i dalen mitt emot Bet-Peor, i amoreerkungen Sichons land, han som bodde i Hesbon och som Mose och Israel slog när de hade dragit ut ur Egypten. ⁴⁷ De intog hans land och Ogs land, kungens i Basan, de två amoreiska kungarnas länder på andra sidan Jordan, på östra sidan, ⁴⁸ från Aroer vid floden Arnons strand ända till berget Sion,

[a] det vill säga Hermon, ⁴⁹ och hela Hedmarken på andra sidan Jordan, på östra sidan, ända till Hedmarkshavet, nedanför Pisgas sluttningar.

5 Mosebok 5

De tio budorden

5 Mose kallade samman hela Israel och sade till dem: Hör, Israel, de stadgar och föreskrifter som jag i dag kungör för er. Lär er dem och håll fast vid och följ dem.

² Herren, vår Gud, slöt ett förbund med oss på Horeb. ³ Det var inte med våra fäder Herren slöt detta förbund, utan med oss själva som står här i dag, oss alla som nu lever. ⁴ Ansikte mot ansikte talade Herren till er ur elden på berget. ⁵ Jag stod då mellan Herren och er för att förkunna Herrens ord för er, ty ni var rädda för elden och steg inte upp på berget. Han sade:

⁶ Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset.

⁷ Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.

⁸ Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden. ⁹ Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter straffet för fädernas missgärning drabba barnen, ja, tredje och fjärde släktledet, när man hatar mig, ¹⁰ men som visar nåd mot tusen släktled, när man älskar mig och håller mina bud.

¹¹ Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall inte låta den bli ostraffad som missbrukar hans namn.

¹² Håll sabbatsdagen så att du helgar den, så som Herren, din Gud, har befallt dig. ¹³ Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor.

¹⁴ Men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna, din oxe eller åsna eller något av dina dragdjur, inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar, för att din tjänare och din tjänarinna skall få vila liksom du. ¹⁵ Kom ihåg att du var en slav i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har fört dig ut därifrån med

stark hand och uträckt arm. Därför har Herren, din Gud, befallt dig att hålla sabbatsdagen.

¹⁶ Hedra din far och din mor, så som Herren, din Gud, har befallt dig, så att du får leva länge och det må gå dig väl i det land som Herren, din Gud, ger dig.

¹⁷ Du skall inte mörda.

¹⁸ Du skall inte begå äktenskapsbrott.

¹⁹ Du skall inte stjäla.

²⁰ Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

²¹ Du skall inte ha begär till din nästas hustru. Du skall inte ha lust till din nästas hus eller hans åker, hans tjänare eller tjänarinna, hans ox eller hans åsna, eller något annat som tillhör din nästa.

²² Dessa ord talade Herren med hög röst till hela er församling på berget, ur elden, molnskyn och töcknet, och han tillade inget mer. Och han skrev orden på två stentavlor som han gav åt mig.

Mose träder fram som medlare

²³ När ni hörde rösten ur mörkret, medan berget brann i eld, trädde ni fram till mig, alla huvudmän för era stammar samt era äldste. ²⁴ Och ni sade: "Se, Herren, vår Gud, har låtit oss se sin härlighet och sin storhet, och vi har hört hans röst ur elden. I dag har vi sett att Gud kan tala med en människa och ändå låta henne leva. ²⁵ Varför skall vi nu dö? Denna stora eld kommer ju att förtära oss. Om vi ytterligare får höra Herrens, vår Guds, röst kommer vi att dö. ²⁶ För vem finns bland allt kött, som har hört den levande Gudens röst tala ur elden, som vi har gjort, och ändå blivit vid liv? ²⁷ Träd du fram och hör allt vad Herren, vår Gud, säger, och tala du till oss allt vad Herren, vår Gud, talar till dig, så vill vi höra det och göra därefter."

²⁸ Herren hörde era ord när ni talade till mig, och Herren sade till mig: "Jag har hört de ord som detta folk har talat till dig. De har rätt i allt vad de har sagt. ²⁹ Om de ändå hade sådana hjärtan att de fruktade mig och alltid höll alla mina bud! Då skulle det alltid gå väl för dem och deras barn. ³⁰ Gå och säg till dem: Vänd tillbaka till era tält. ³¹ Men du skall stanna kvar här hos mig, så skall jag tala till dig alla de bud och stadgar

och föreskrifter som du skall lära dem, så att de följer dem i det land som jag ger dem till besittning."

³² Var noga med att göra vad Herren, er Gud, har befallt er. Vik inte av, vare sig till höger eller till vänster. ³³ Den väg som Herren, er Gud, har befallt er att gå skall ni alltid följa, så att ni får leva och det går er väl och ni får ett långt liv i det land som ni skall ta i besittning.

Hebreerbrevet 9: 11–10:18

Ha Maschiach som överstepräst

¹¹ Men nu har Ha Maschiach kommit som överstepräst för det goda som vi äger.^[d] Genom det större och fullkomligare tabernakel som inte är gjort med händer, det vill säga som inte tillhör den här skapelsen,

¹² gick han en gång för alla in i det allra heligaste, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning.

¹³ Om nu redan blod av bockar och tjurar och askan från en kviga, stänkt på de orena, helgar till yttre renhet, ¹⁴ hur mycket mer skall då inte Yeshuas blod rena våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden. Ty Ha Maschiach har genom den evige Ande framburit sig själv som ett felfritt offer åt Gud.

¹⁵ Därför är Ha Maschiach medlare för ett nytt förbund, för att de kallade skulle få det utlovade eviga arvet, sedan han genom sin död hade friköpt oss från överträdelserna under det första förbundet. ¹⁶ Där det finns ett testamente, måste det tillkännages att den som har upprättat det är död. ¹⁷ Först när han dör blir testamentet giltigt. Det träder inte i kraft så länge han lever. ¹⁸ Därför har inte heller det första förbundet instiftats utan blod. ¹⁹ När Mose hade förkunnat alla lagens bud för hela folket, tog han blodet från kalvar och bockar tillsammans med vatten, scharlakansröd ull och isop och stänkte på själva bokrullen och på allt folket. ²⁰ Han sade: Detta är förbundets blod, det förbund som Gud har befallt er att hålla.^[e] ²¹ På samma sätt stänkte Mose blod på tabernaklet och på alla föremål som hörde till gudstjänsten. ²² Så renas enligt lagen nästan allt med blod, och utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse.

²³ Alltså måste avbilderna av de himmelska tingen renas med dessa medel, men de himmelska tingen själva renas med bättre offer än de medlen. ²⁴ Ty Ha Maschiach gick inte in i en helgedom som är gjord med

händer och som bara är en bild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.

²⁵ Inte heller gick han in för att offra sig många gånger, så som översteprästen varje år går in i det allra heligaste med blod som inte är hans eget. ²⁶ I så fall hade han varit tvungen att lida många gånger alltsedan världens grund blev lagd. Men nu har han trätt fram en gång för alla vid tidernas slut för att genom sitt offer utplåna synden. ²⁷ Och liksom det är bestämt om människan att hon en gång skall dö och sedan dömas, ²⁸ så blev Ha Maschiach offrad en gång för att bära många synder, ^[f] och han skall en andra gång träda fram, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på honom.

Hebreerbrevet 10

10 Lagen innehåller endast en skugga av det goda som kommer och inte tingen i deras verkliga gestalt. Därför kan lagen aldrig genom samma offer som ständigt år efter år frambärs, fullkomna dem som träder fram. ² Skulle man inte annars ha upphört att offra? De som förrättar offertjänsten skulle då redan en gång för alla ha blivit renade och inte längre haft några synder på sitt samvete. ³ Men nu ligger i dessa offer en årlig påminnelse om synder. ⁴ Ty det är omöjligt att tjurars och bockars blod skulle kunna utplåna synder. ⁵ När Ha Maschiach träder in i världen säger han därför:

Offer och gåvor begärde du inte, men en kropp har du berett åt mig. ^[a]

⁶ Brännoffer och syndoffer glädde dig inte.

⁷ Då sade jag: Se, jag har kommit, Gud, för att göra din vilja.

I bokrullen är det skrivet om mig.

⁸ Först säger han: "Offer och gåvor, brännoffer och syndoffer begärde du inte och glädde dig inte", fast de bärs fram enligt lagen. ⁹ Sedan säger han: "Se, jag har kommit för att göra din vilja." Så upphäver han det första för att fastställa det andra. ¹⁰ Och i kraft av denna vilja är vi helgade genom att Jesu Yeshuas kropp blev offrad en gång för alla.

¹¹ Alla andra präster står dag efter dag och förrättar sin tjänst och bär gång på gång fram samma offer, som aldrig kan ta bort synderna.

¹² Men Yeshua har framburit ett enda syndoffer för alla tider, och han har satt sig på Guds högra sida ¹³ och väntar nu på att hans fiender skall läggas som en fotpall under hans fötter. ¹⁴ Genom ett enda offer har han

för alla tider gjort dem som helgas fullkomliga. ¹⁵ Om detta vittnar också den helige Ande för oss. Först säger han:

¹⁶ Detta är det förbund som jag skall sluta med dem efter denna tid säger Herren.

Och sedan:

Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen, ¹⁷

¹⁷ och deras synder och överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg.

¹⁸ Och där synderna är förlåtna behövs det inte längre något syndoffer.

6 december

St. Colette: "Vi måste troget hålla vad vi lovat. Om vi faller i vår mänskliga svaghet måste vi omedelbart resa oss upp igen genom helig ånger och ägna uppmärksamhet åt att leva det goda livet och dö den heliga döden."

5 Mosebok 6

Det stora budet

6 Dessa är de bud, stadgar och föreskrifter som Herren, er Gud, har befallt mig att lära er, för att ni skall följa dem i det land dit ni drar för att ta det i besittning ² och för att du i hela ditt liv skall frukta Herren, din Gud, så att du håller alla hans stadgar och bud som jag ger dig, du med din son och din sonson, och för att du skall få ett långt liv. ³ Du skall lyssna, Israel, och vara noga med att följa dem, för att det må gå dig väl och ni må bli mycket talrika, så som Herren, dina fäders Gud, har lovat dig i det land som flödar av mjölk och honung.

⁴ Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en.^[a] ⁵ Och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av all din kraft. ⁶ Dessa ord som jag i dag ger dig befallning om, skall du lägga på hjärtat. ⁷ Du skall inskräpa dem hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. ⁸ Du skall binda dem som ett tecken på din hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på din panna.^[b] ⁹ Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar.

Varning för olydnad

¹⁰ När Herren, din Gud, låter dig komma in i det land som han med ed lovade dina fäder Abraham, Isak och Jakob att ge dig – det har stora och vackra städer som du inte har byggt, ¹¹ och hus, fulla med allt gott, som du inte har fyllt, och uthuggna brunnar som du inte har huggit ut, och vingårdar och olivplanteringar som du inte har planterat – när du då äter och blir mätt ¹² må du se till att du inte glömmer Herren som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trädhuset. ¹³ Herren, din Gud, skall du frukta, honom skall du tjäna, och vid hans namn skall du avlägga din ed. ¹⁴ Ni skall inte följa andra gudar, någon gud som dyrkas av de folk som bor runt omkring er, ¹⁵ ty en nitälskande Gud är Herren, din Gud, i din mitt. Se därför till att inte Herrens, din Guds, vrede blir upptänd mot dig och han utrotar dig från jordens yta.

¹⁶ Ni skall inte fresta Herren, er Gud, så som ni frestade honom i Massa. ¹⁷ Ni skall troget hålla Herrens, er Guds, bud och de vittnesbörd och stadgar som han har gett dig. ¹⁸ Du skall göra det som är rätt och gott i Herrens ögon, för att det må gå dig väl och för att du må komma in i och ta i besittning det goda land som Herren med ed har lovat åt dina fäder, ¹⁹ genom att han driver bort alla dina fiender för dig, så som Herren har lovat.

²⁰ När din son i framtiden frågar dig: Vad betyder de vittnesbörd, stadgar och bud som Herren, vår Gud, har gett er?, ²¹ då skall du svara honom: Vi var faraos slavar i Egypten, men med stark hand förde Herren oss ut ur Egypten. ²² Och Herren gjorde stora och ödeläggande tecken och under i Egypten på farao och hela hans hus inför våra ögon. ²³ Men oss förde han ut därifrån för att leda oss in i och ge oss det land som han med ed hade lovat våra fäder. ²⁴ Herren befälde oss att följa alla dessa stadgar och att frukta Herren, vår Gud, för att det alltid skulle gå oss väl och för att bevara oss vid liv, så som han gjort till denna dag.

²⁵ Det skall vara vår rättfärdighet, att vi noga följer alla dessa bud inför Herrens, vår Guds, ansikte så som han har befallt oss.

5 Mosebok 7

Herrens folk och de andra folken

7 När Herren, din Gud, låter dig komma in i det land dit du nu går för att ta det i besittning, och när han driver bort många hednafolk för dig, hetiterna, girgaseerna, amoreerna, kananeerna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna, sju folk som är större och mäktigare än du, ² och när Herren, din Gud, ger dem till dig och du slår dem, då skall du ge dem till spillo. Du skall inte sluta förbund med dem eller visa dem nåd. ³ Du skall inte ingå släktskap med dem. Dina döttrar skall du inte ge åt deras söner och inte ta deras döttrar åt dina söner. ⁴ Ty de kommer då att leda dina söner bort från mig till att tjäna andra gudar, och Herrens vrede skall då upptändas mot er och han skall snabbt förgöra dig. ⁵ Men så här skall ni göra med dem: Ni skall bryta ner deras altaren, slå sönder deras stoder, hugga ned deras aseror och bränna upp deras avgudabilder i eld. ⁶ Ty du är ett heligt folk inför Herren, din Gud. Dig har Herren, din Gud, utvalt att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta.

⁷ Det var inte för att ni var större än alla andra folk som Herren fäste sig vid er och utvalde er, ni var tvärtom mindre än alla andra folk. ⁸ Utan det var därför att Herren älskade er och höll den ed som han hade svurit era fäder som Herren förde er ut med stark hand och befriade dig ur trälldomshuset, ur den egyptiske kungens hand, ur faraos hand. ⁹ Så skall du veta att endast Herren, din Gud, är Gud, den trofaste Guden som håller fast vid sitt förbund och sin nåd i tusen släktled, när man älskar honom och håller hans bud. ¹⁰ Men den som hatar honom skall han vedergälla med undergång, ansikte mot ansikte. Han skall inte tveka när det gäller dem som hatar honom. Ansikte mot ansikte skall han vedergälla dem. ¹¹ Håll därför de bud, stadgar och föreskrifter som jag i dag befäller dig att följa.

Lydnadens välsignelser

¹² Om ni nu hör dessa föreskrifter och håller fast vid dem och följer dem, skall Herren, din Gud, hålla fast vid sitt förbund och sin nåd så som han med ed har lovat dina fäder. ¹³ Han skall älska dig och välsigna dig och

föröka dig. Han skall välsigna din livsfrukt och din marks frukt, din säd, ditt nya vin och din olja, din nötboskaps avkomma och din småboskaps avel i det land som han med ed har lovat dina fäder att ge dig. ¹⁴ Du skall bli välsignad framför alla andra folk. Bland dina män och kvinnor skall ingen vara ofruktsam, ej heller bland din boskap. ¹⁵ Herren skall låta varje sjukdom vika från dig. Ingen av Egyptens alla svåra sjukdomar som du känner till skall han lägga på dig, men han skall lägga dem på alla som hatar dig. ¹⁶ Du skall förgöra alla de folk som Herren, din Gud, ger dig. Du skall inte visa dem någon skonsamhet. Och du skall inte tjäna deras gudar, ty det skulle bli en snara för dig.

¹⁷ Även om du säger i ditt hjärta: "Dessa hednafolk är större än jag, hur skall jag kunna driva bort dem?", ¹⁸ så var inte rädd för dem. Tänk endast på vad Herren, din Gud, gjorde med farao och med hela Egypten. ¹⁹ Tänk på de stora hemsökelse som dina ögon har sett. Tänk på de tecken och under, på den starka hand och uträckta arm, genom vilken Herren, din Gud, förde dig ut: Så skall Herren, din Gud, göra med alla de folk som du är rädd för. ²⁰ Dessutom skall Herren, din Gud, sända panik bland dem, till dess att de som är kvar och håller sig gömda för dig blir utrotade. ²¹ Du skall inte vara förskräckt för dem, ty Herren, din Gud, är mitt ibland dig, en stor och fruktansvärd Gud. ²² Och Herren, din Gud, skall jaga i väg dessa folk för dig, undan för undan. Du får inte förgöra dem med en gång, för att inte vilddjuren på marken skall bli för många, dig till skada. ²³ Herren, din Gud, skall ge dem till dig och sända stor förvirring ibland dem, till dess att de blir förgjorda. ²⁴ Han skall ge deras kungar i din hand, och du skall utplåna deras namn under himlen. Ingen skall kunna stå dig emot, till dess att du har utrotat dem.

²⁵ Deras avgudabilder skall du bränna upp i eld. Du skall inte ha begär till det silver och det guld som finns på dem och inte själv ta något av det, så att du blir snärjd av det, för det är avskyvärt för Herren, din Gud. ²⁶ Du skall inte låta något avskyvärt komma in i ditt hus, så att inte också du drabbas av tillspillogivning. Du skall räkna sådant som ytterst skändligt och avskyvärt. Det är tillspillogivet.

5 Mosebok 8

Herrens välgärningar under ökenvandringen

8 Alla de bud som jag i dag ger dig skall ni vara noga med att följa för att ni må leva och bli talrika, och för att ni må komma in i och ta i besittning det land som Herren med ed har lovat era fäder. ² Kom ihåg hur Herren, din Gud, i fyrtio år ledde dig hela vägen i öknen för att ödmjuka dig och pröva dig och så lära känna vad som var i ditt hjärta, om du skulle hålla hans bud eller inte. ³ Han ödmjukade dig och lät dig hungra, och han gav dig manna att äta, en mat som varken du eller dina fäder kände till, för att han skulle lära dig förstå att människan lever inte bara av bröd, utan av allt som utgår från Herrens mun. ⁴ Dina kläder blev inte utslitna och din fot svullnade inte under dessa fyrtio år. ⁵ Du skall veta i ditt hjärta att Herren, din Gud, fostrar dig, så som en man fostrar sin son, ⁶ och du skall hålla Herrens, din Guds, bud så att du vandrar på hans vägar och fruktar honom.

⁷ Ty Herren, din Gud, för dig in i ett gott land, ett land med vattenbäckar, källor och djupa vatten som flödar fram i dalar och på berg. ⁸ Det är ett land med vete och korn, med vinstockar, fikonsträd och granatträd, ett land med ädla olivträd och med honung, ⁹ ett land där du inte skall äta ditt bröd i fattigdom och där ingenting skall fattas dig, ett land där stenarna är av järn och där du skall bryta koppar ur bergen. ¹⁰ Du skall äta och bli mätt, och du skall prisa Herren, din Gud, för det goda land han har gett dig.

Varning för högmod

¹¹ Se till att du inte glömmes Herren, din Gud, utan håller hans bud, föreskrifter och stadgar, som jag i dag ger dig. ¹² När du äter och blir mätt och bygger vackra hus och bor i dem, ¹³ när din nötboskap och din småboskap förökas och ditt silver och guld och allt annat du har förökas, ¹⁴ då må ditt hjärta inte bli högmodigt, så att du glömmes Herren, din Gud, som förde dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. ¹⁵ Det var han som ledde dig genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga ormar och skorpioner och över torr mark utan vatten, men som lät vatten komma ut åt dig ur den hårda klippan ¹⁶ och som gav dig manna att äta i öknen, en mat som dina fäder inte kände till, detta för att ödmjuka och pröva dig för att sedan göra dig gott.

¹⁷ Du skall inte säga i ditt hjärta: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom". ¹⁸ Du skall komma ihåg Herren, din Gud, ty det är han som ger dig kraft att förvärva rikedom, därför att han vill upprätthålla det förbund som han med ed har slutit med dina fäder, så som det är i dag.

¹⁹ Men om du glömmen Herren, din Gud, och följer andra gudar, tjänar och tillber dem, så bedyrar jag i dag för er att ni förvisso skall förgås.

²⁰ Liksom de hednafolk som Herren förgör för er skall också ni förgås, därför att ni inte lyssnade till Herrens, er Guds, röst.

Hebreerbrevet 10: 19–39

Uppmuntran till tro och kärlek

¹⁹ Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi nu frimodigt gå in i det allra heligaste ²⁰ på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött. ²¹ Vi har en stor präst över Guds hus. ²² Låt oss därför med uppriktigt hjärta gå fram i full trosvisshet, med ett hjärta som är renat från ett ont samvete och med en kropp som är badad i rent vatten. ²³ Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har gett oss löftet är trofast. ²⁴ Låt oss ge akt på varandra och uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar. ²⁵ Låt oss inte överge våra egna sammankomster, som en del har för vana, utan uppmuntra varandra, detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig.

Varning för avfall

²⁶ Men om vi syndar med vett och vilja sedan vi fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder, ²⁷ utan en fruktansvärd väntan på domen och en förtärande eld, som skall uppsluka motståndarna. ²⁸ Den som förkastar Mose lag skall utan förbarmande dö, om två eller tre vittnar mot honom. ²⁹ Hur mycket strängare straff tror ni då inte den skall förtjäna som trampar Guds Son under fötterna och håller förbundets blod för orent, det blod som har helgat honom, och som smädar nådens Ande? ³⁰ Vi känner honom som har sagt: Min är hämnden, jag skall utkräva den, och vidare: Herren skall döma sitt folk.^[c] ³¹ Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer.

³² Kom ihåg den första tiden då ljuset kom till er. Ni fick utstå en hård kamp och mycket lidande. ³³ Somliga utsattes för offentligt åtlöje och blev hånade och plågade, andra stod sida vid sida med dem som behandlades så. ³⁴ Ni led tillsammans med fångarna och fann er med glädje i att bli berövade era ägodelar, eftersom ni visste att ni ägde något bättre, något som består. ³⁵ Kasta därför inte bort er frimodighet,

som ger stor lön. ³⁶ Ni behöver uthållighet för att göra Guds vilja och få vad han har lovat. ³⁷ Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja.^[d] ³⁸ Min rättfärdige skall leva av tro.

Och vidare:

Men om han drar sig undan finner min själ ingen glädje i honom.

³⁹ Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar.

7 mars

St. Perpetua: "Stå fast i tron and älska varandra och låt inte vårt lidande leda till att ni faller." (vid hennes martyrium).

5 Mosebok 9

Israel har ingen förtjänst

9 Hör, Israel! Du går i dag över Jordan för att komma och lägga under dig hednafolk, större och mäktigare än du, med stora städer befästa upp mot himlen. ² Du känner anakiternas stora och resliga folk och du har hört att man säger om dem: "Vem kan stå emot Anaks barn?" ³ Därför skall du i dag veta att Herren, din Gud, är den som går framför dig som en förtärande eld. Han skall förgöra dem och kuva dem för dig, och du skall driva bort dem och utrota dem snabbt, så som Herren har lovat dig.

⁴ När Herren, din Gud, driver undan dem för dig, får du inte säga i ditt hjärta: "För min rättfärdighets skull har Herren låtit mig komma in i detta

land för att ta det i besittning." Ty det är ogudaktigheten hos dessa folk som gör att Herren driver bort dem för dig. ⁵ Det är inte genom din rättfärdighet eller ditt hjärtas rättsinnighet som du går för att ta deras land i besittning, utan det är till följd av ogudaktigheten hos dessa folk som Herren, din Gud, driver bort dem för dig och så uppfyller vad han med ed har lovat dina fäder Abraham, Isak och Jakob.

⁶ Du skall veta att det inte är för din rättfärdighets skull som Herren, din Gud, har gett dig detta goda land till besittning, ty du är ett hårdnackat folk.

Guldkalven

⁷ Kom ihåg och glöm aldrig, hur du i öknen väckte Herrens, din Guds, vrede. Från den dag då du drog ut ur Egyptens land, till dess ni kom till denna plats, har ni varit upproriska mot Herren. ⁸ Också vid Horeb väckte ni Herrens vrede, och Herren blev förbittrad på er, så att han ville förgöra er. ⁹ När jag hade gått upp på berget för att ta emot stentavlorna, tavlorna till det förbund som Herren hade slutit med er, stannade jag på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta eller dricka. ¹⁰ Och Herren gav mig de två stentavlorna, där Gud med sitt finger hade skrivit alla de ord som Herren hade talat till er på berget ur elden, den dag då ni var samlade där.

¹¹ När de fyrtio dagarna och fyrtio nätterna hade gått, gav Herren mig de båda stentavlorna, förbundets tavlor. ¹² Och han sade till mig: "Stig upp och gå snabbt ner härifrån, ty ditt folk, som du har fört ut ur Egypten, har handlat fördärligt. De har snabbt vikit av från den väg som jag befallde dem att gå och de har gjort sig en gjuten avgudabild." ¹³ Och Herren sade till mig: "Jag har sett och funnit att detta folk är ett hårdnackat folk. ¹⁴ Lämna mig så att jag kan förgöra dem och utplåna deras namn under himlen. Dig vill jag sedan göra till ett folk som är mäktigare och större än detta."

¹⁵ Då vände jag om och gick ner från berget som brann i eld, och förbundets två tavlor hade jag i mina båda händer. ¹⁶ Jag fick då se att ni hade syndat mot Herren, er Gud. Ni hade gjort åt er en gjuten kalv. Ni hade snabbt vikit av från den väg som Herren hade befallt er att gå.

¹⁷ Jag grep de två tavlorna och slungade dem ifrån mig med båda händerna och slog sönder dem inför era ögon. ¹⁸ Och jag föll ner inför Herrens ansikte, och låg så liksom förra gången, i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta eller dricka, för all den synds skull som ni hade begått

genom att göra det som var ont i Herrens ögon så att han blev vred.

¹⁹ Ty jag fruktade för den vrede och förbittring mot er som Herren blivit uppfylld av, så att han ville förgöra er. Men Herren lyssnade till mig även den gången.

²⁰ Också på Aron blev Herren mycket vred så att han ville förgöra honom, och jag bad då också för Aron. ²¹ Sedan tog jag er synd, kalven som ni hade gjort, och jag brände upp den i eld och krossade den till fint stoft och detta kastade jag i bäcken som flöt ner från berget.

²² I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava väckte ni också Herrens vrede. ²³ När Herren sände er från Kadesh-Barnea och sade: "Drag upp och erövra det land, som jag har givit er", då var ni upproriska mot befallningen från Herren, er Gud, och trodde honom inte och lyssnade inte på hans röst. ²⁴ Upproriska har ni varit mot Herren ända från den dag då jag lärde känna er.

²⁵ Och jag föll ner inför Herrens ansikte och låg så de fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna, för Herren hade sagt att han ville förgöra er. ²⁶ Jag bad till Herren: Herre Herre, förgör inte ditt folk och din arvedel, som du har friköpt med din stora makt och som du med stark hand har fört ut ur Egypten. ²⁷ Tänk på dina tjänare Abraham, Isak och Jakob, och se inte på detta folks hårdhet, ogudaktighet och synd. ²⁸ Annars kommer man att säga i det land som du förde oss ut från: "Därför att Herren inte kunde föra dem in i det land som han hade lovat åt dem och därför att han hatade dem, förde han ut dem för att döda dem i öknen." ²⁹ De är ju ditt folk och din arvedel som du har fört ut med din stora kraft och din uträckta arm.

5 Mosebok 10

De nya stentavlorna

10 På den tiden sade Herren till mig: "Hugg ut åt dig två stentavlor, likadana som de förra, och kom upp till mig på berget. Du skall också göra dig en ark av trä. ² Och jag skall skriva på tavlorna de ord som stod på de första tavlorna, dem som du slog sönder, och du skall lägga dem i arken."

³ Jag gjorde en ark av akacieträ och högg ut två stentavlor likadana som de förra. Och jag gick upp på berget och hade med mig de båda tavlorna. ⁴ Han skrev på tavlorna detsamma som var skrivet förra gången: de tio orden som Herren hade talat till er på berget ur elden den dag då ni var samlade där. Och Herren gav dem åt mig. ⁵ Sedan vände jag om och gick ner från berget och lade tavlorna i arken som jag hade gjort, och där fick de ligga, så som Herren hade befallt mig.

Arons död

⁶ Israels barn bröt upp från Beerot-Bene-Jaakan och kom till Mosera. Där dog Aron och där blev han begravd, och hans son Eleasar blev präst i hans ställe. ⁷ Därifrån drog de till Gudgoda och från Gudgoda till Jotbata, en trakt rik på vattenbäckar.

Leviterna avskiljs för Herren

⁸ På den tiden avskilde Herren Levi stam till att bära Herrens förbundsark, till att stå inför Herrens ansikte och göra tjänst inför honom och till att välsigna i hans namn, så som de gör än i dag. ⁹ Därför fick Levi ingen lott eller arvedel bland sina bröder. Herren är hans arvedel, så som Herren, din Gud, har lovat honom.

¹⁰ Jag stannade på berget fyrtio dagar och fyrtio nätter som förra gången, och Herren lyssnade till mig också denna gång. Herren ville inte förgöra dig. ¹¹ Herren sade till mig: "Res dig upp och gå framför folket och låt dem bryta upp, så att de får komma in i och ta i besittning det land som jag med ed har lovat deras fäder att ge dem."

Frukta Herren

¹² Och nu Israel, vad begär Herren, din Gud, av dig annat än att du fruktar Herren, din Gud, att du vandrar på alla hans vägar, att du älskar honom och att du tjänar Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ, ¹³ så att du håller Herrens bud och hans stadgar, som jag i dag ger dig för att det skall gå dig väl.

¹⁴ Se, himlarna och himlarnas himmel, jorden och allt som är på den tillhör Herren, din Gud. ¹⁵ Ändå var det just dina fäder som Herren fäste sig vid i kärlek. Och er, deras efterkommande, utvalde han bland alla folk, så som det är i dag. ¹⁶ Omskär därför ert hjärtas förhud och var inte längre hårdnackade. ¹⁷ Ty Herren, er Gud, är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den Gud som är stor och väldig och inger fruktan, som

inte är partisk och inte tar mutor. ¹⁸ Han skaffar den faderlöse och änkan rätt, han älskar främlingen och ger honom mat och kläder. ¹⁹ Också ni skall älska främlingen för ni har själva varit främlingar i Egyptens land.

²⁰ Herren, din Gud, skall du frukta, honom skall du tjäna, honom skall du hålla dig till, och vid hans namn skall du avlägga din ed. ²¹ Han är din berömmelse, han är din Gud, med dig har han gjort de stora gärningar som inger fruktan och som du med egna ögon har sett. ²² När dina fäder drog ner till Egypten var de sjuttio personer, men nu har Herren, din Gud, gjort dig talrik som himlens stjärnor.

5 Mosebok 1

Välsignelse och förbannelse

11 Du skall älska Herren, din Gud, och alltid iaktta vad han ålagt dig, hans stadgar, domslut och bud.

² Ni skall i dag besinna – det gäller inte era barn som ej har erfårit eller sett det – hur Herren, er Gud, har fostrat er, besinna hans storhet, hans starka hand och uträckta arm, ³ de tecken och gärningar som han gjorde i Egypten med farao, kungen i Egypten, och med hela hans land, ⁴ och vad han gjorde med egyptiernas här, med deras hästar och vagnar, hur han lät Röda havets vatten strömma över dem när de förföljde er, och hur Herren då förgjorde dem så att de nu inte mer är till. ⁵ Och tänk på vad han gjorde med er i öknen, ända till dess ni kom hit, ⁶ och vad han gjorde med Datan och Abiram, söner till Eliab, Rubens son, när jorden öppnade sitt gap och mitt i Israel slukade dem med deras familjer, deras tält och allt levande som följde dem. ⁷ Ni har med egna ögon sett alla de stora gärningar som Herren har gjort.

⁸ Håll därför alla de bud som jag i dag ger dig, så att ni blir starka och kan gå in i och inta det land dit ni nu drar vidare för att ta det i besittning, ⁹ och så att ni må länge leva i det land som Herren med ed lovade era fäder att ge åt dem och deras efterkommande, ett land som flödar av mjölk och honung. ¹⁰ Ty det land som du nu kommer till för att ta det i besittning är inte som Egyptens land som ni drog ut ifrån, där du måste trampa upp vatten till den säd du sådde, så som man gör i en köksträdgård. ¹¹ Nej, det land dit ni nu drar för att ta det i besittning är ett land med berg och dalar, som får vatten att dricka genom himlens

regn. ¹² Det är ett land som Herren, din Gud, vårdar sig om. Ständigt vilar Herrens, din Guds, ögon på det, från årets början till årets slut.

¹³ Om ni nu lyssnar till de bud som jag i dag ger er så att ni älskar Herren, er Gud, och tjänar honom av hela ert hjärta och av hela er själ, ¹⁴ då skall jag ge regn åt ert land i rätt tid, höstregn och vårregn, och du skall få bärga in din säd, ditt vin och din olja. ¹⁵ Jag skall ge din boskap gräs på din mark, och du skall äta och bli mätt. ¹⁶ Men se till, så att inte era hjärtan blir förförda och ni viker av och tjänar andra gudar och tillber dem, ¹⁷ ty då skall Herrens vrede upptändas mot er, och han skall tillsluta himlen så att regn inte faller och marken inte ger sin gröda och ni snabbt blir utrotade ur det goda land som Herren ger er.

¹⁸ Ni skall lägga dessa mina ord på ert hjärta och ert sinne, och binda dem som ett tecken på er hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på er panna.^[a] ¹⁹ Ni skall lära era barn dem genom att du talar om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. ²⁰ Du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar, ²¹ för att ni och era barn länge må få leva i det land som Herren med ed har lovat era fäder att ge dem, så länge som himlen välver sig över jorden.

²² Ty om ni noga håller alla dessa bud som jag ger er att följa, så att ni älskar Herren, er Gud, och vandrar på alla hans vägar och håller er till honom, ²³ då skall Herren driva bort alla dessa folk för er, och ni skall lägga under er folk som är större och mäktigare än ni själva. ²⁴ Varje ort där ni sätter er fot skall bli er. Från öknen till Libanon och från floden, floden Eufrat, ända till Västra havet skall ert område sträcka sig. ²⁵ Ingen skall kunna stå er emot. Frukten och förskräckelse för er skall Herren, er Gud, sända över hela det land ni beträder, så som han har lovat er.

²⁶ Se, jag förelägger er i dag välsignelse och förbannelse: ²⁷ Välsignelse, om ni lyssnar till Herrens, er Guds, bud som jag i dag ger er, ²⁸ och förbannelse om ni inte lyssnar till Herrens, er Guds, bud, utan viker av ifrån den väg jag i dag befäller er att gå och följer andra gudar som ni inte känner. ²⁹ Och när Herren, din Gud, har låtit dig komma in i det land dit du går för att ta det i besittning, skall du utdela välsignelsen på berget Gerissim och förbannelsen på berget Ebal. ³⁰ Dessa berg ligger, som ni vet, på andra sidan Jordan, bortom den väg som går mot solens nedgång i kananeernas land, de som bor i ödemarken mitt emot Gilgal, vid Mores terebinter.

³¹ Ni står nu i begrepp att gå över Jordan för att komma in i och ta i besittning det land som Herren, er Gud, ger er. När ni tagit det i besittning och bor där, ³² skall ni vara noga med att följa alla de stadgar och rådslut som jag i dag förelägger er.

Hebreerbrevet 11

Trons människor

¹ Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser. ² Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd. ³ Genom tron förstår vi att världen har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt.

⁴ Genom tron bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain, och genom tron fick han det vittnesbördet att han var rättfärdig, eftersom Gud själv bekände sig till hans offer. Och genom tron talar han, fastän han är död.

⁵ Genom tron togs Hanok bort utan att möta döden. Och man fann honom inte mer, ty Gud hade tagit honom till sig. Innan han togs bort, hade han fått det vittnesbördet att han funnit nåd hos Gud. ⁶ Men utan tro är det omöjligt att behaga Gud. Ty den som kommer till Gud måste tro att han är till och belönar dem som söker honom. ⁷ I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina, sedan Gud hade varnat honom för det som ingen ännu hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro.

⁸ I tron lydde Abraham, när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. ⁹ I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte. ¹⁰ Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat. ¹¹ Genom tron fick också Sara kraft att bli mor för en avkomma fast hon var överårig. ^[a] Hon litade på honom som hade gett löftet. ¹² Därför fick också en enda man barn, talrika som stjärnorna på himlen och oräkneliga som sandkornen på havets strand, detta trots att han var så gott som död.

¹³ I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden. ¹⁴ De som talar så visar därmed att de söker ett hemland.

¹⁵ Om de hade menat det land som de gått ut ifrån, hade de tillfälle att vända tillbaka dit. ¹⁶ Men nu längtade de till ett bättre land, det himmelska. Därför blygs inte Gud för att kallas deras Gud, ty han har ställt i ordning en stad åt dem.

¹⁷ I tron bar Abraham fram Isak som offer, när han blev satt på prov. Ja, sin ende son bar han fram som offer, fastän han hade fått löftena. ¹⁸ Och till honom hade Gud sagt: Genom Isak skall du få dina efterkommande.

^[b] ¹⁹ Abraham räknade med att Gud hade makt till och med att uppväcka från de döda. Därifrån fick han honom också tillbaka, bildligt talat. ^[c] ²⁰ I tron gav Isak sin välsignelse åt Jakob och Esau för

kommande tider. ²¹ I tron välsignade den döende Jakob var och en av Josefs söner och tillbad, lutad mot änden av sin stav. ²² I tron påminde Josef, när han låg för döden, om Israels barns uttåg och gav befallning om vad som skulle göras med hans ben.

²³ I tron hölls Mose efter sin födelse gömd av sina föräldrar i tre månader. De såg att det var ett vackert barn och lät sig inte skrämmas av kungens påbud. ²⁴ I tron vägrade Mose som vuxen att låta sig kallas Faraos dotterson. ²⁵ Han valde att hellre bli illa behandlad tillsammans med Guds folk än att en kort tid leva i syndig njutning. ²⁶ Han räknade Yeshuas smälek som en större rikedom än Egyptens alla skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. ²⁷ Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta för kungens vrede. Därför att han liksom såg den Osynlige härdade han ut. ²⁸ I tron firade han påsken och beströk dörrposterna med blod, för att fördärvaren inte skulle röra vid deras förstfödda. ²⁹ I tron gick folket genom Röda havet som på torr mark, men när egyptierna försökte, dränktes de. ³⁰ Genom tron föll Jerikos murar, sedan man hade gått runt omkring dem i sju dagar. ³¹ Genom tron undgick skökan Rahab att gå under tillsammans med dem som inte trodde, eftersom hon hade tagit emot spejarna som vänner.

³² Vad skall jag säga mer? Jag skulle inte hinna med att berätta om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David, Samuel och profeterna.

³³ Genom tron besegrade de kungariken, skipade rätt, fick löften uppfyllda, täppte till lejons gap, ³⁴ släckte rasande eld och undkom svärdsegg. De var svaga men blev starka, de blev väldiga i strid och drev främmande härar på flykten. ³⁵ Kvinnor fick tillbaka sina döda genom

uppståndelse. Andra torterades, och de vägrade att låta sig befrias för att få en bättre uppståndelse. ³⁶ Andra utstod hån och gisselslag, ja, även bojar och fängelse. ³⁷ De blev stenade, söndersågade eller dödade med svärd. De gick omkring i fårskinns och gethudar, led brist, blev plågade och misshandlade. ³⁸ Världen förtjänade inte att hysa dem. De irrade omkring i öknar och på berg, i grottor och hålor. ³⁹ Och fast alla dessa hade fått vittnesbördet att de trodde, fick de inte det som var utlovat. ⁴⁰ Ty Gud har förutbestämt något bättre åt oss: först tillsammans med oss skall de nå målet.

8 mars

St. Juan de Dios: "Vare sig du gillar det eller inte, kommer du alltid att växa från andra mänskliga varelser. Men Ha Maschiach är dig trogen och kommer alltid att vara med dig."

5 Mosebok 12

Gudstjänst på utvald plats

12 Detta är de stadgar och föreskrifter som ni skall vara noga med att följa i det land, som Herren, dina fäders Gud, har gett dig till besittning, så länge ni lever på jorden. ² Ni skall i grund förstöra alla de platser där de folk som ni fördriver har tillbett sina gudar, på höga berg och höjder eller under lummiga träd. ³ Ni skall bryta ner deras altaren, slå sönder deras stoder och bränna upp deras aseror i eld, hugga ner deras avgudabilder och utplåna deras namn från sådana platser.

⁴ Ni skall inte tjäna Herren, er Gud, på deras sätt, ⁵ utan den plats som Herren, er Gud, utväljer bland alla era stammar för att där fästa sitt namn, denna hans boning skall ni söka och dit skall du gå. ⁶ Dit skall ni föra era brännoffer och slaktoffer, ert tionde, och era händers bidrag, era löftesoffer och frivilliga offer och det förstfödda av er nötboskap och småboskap. ⁷ Och där skall ni äta inför Herrens, er Guds, ansikte och glädja er med ert husfolk över allt vad ni har förvärvat, det som Herren, din Gud, har välsignat dig med.

⁸ Ni skall då inte göra allt som vi i dag gör här, där var och en gör vad han själv anser vara rätt. ⁹ Ni har ju ännu inte kommit in i den vila och den arvedel som Herren, din Gud, vill ge dig. ¹⁰ Men när ni har gått över Jordan och bor i det land som Herren, er Gud, vill ge er till arvedel och när han har låtit er få ro för alla era fiender runt omkring och ni bor i trygghet, ¹¹ då skall ni föra allt som jag befäller er till den plats som Herren, er Gud, utväljer till boning åt sitt namn: era brännoffer och slaktoffer, ert tionde, era händers bidrag och alla de utvalda löftesoffer som ni ger Herren löfte om. ¹² Där skall ni glädja er inför Herrens, er Guds, ansikte med era söner och döttrar, tjänare och tjänarinnor och med leviten som bor inom era portar, för han har ju ingen egen lott eller arvedel med er.

¹³ Tag dig till vara så att du inte offrar dina brännoffer på vilken plats som helst. ¹⁴ Endast där, på den plats Herren utväljer inom en av dina stammar, skall du offra dina brännoffer, och där skall du göra allt vad jag befäller dig. ¹⁵ Däremot får du slakta och äta kött så mycket du önskar inom alla dina städer, allt efter den välsignelse som Herren, din Gud, ger dig. Både den som är oren och den som är ren får äta av det, som vore det kött av gasell eller hjort. ¹⁶ Men blodet får ni inte förtära. Det skall du hälla ut på marken som vatten.

¹⁷ Du får inte inom dina portar äta tionden av din säd, ditt vin och din olja och inte heller det förstfödda av din nötboskap och din småboskap eller något av de löftesoffer som du gett löfte om eller av dina frivilliga offer eller av dina händers bidrag. ¹⁸ På den plats som Herren, din Gud, utväljer skall du äta det inför Herrens, din Guds, ansikte tillsammans med din son och dotter, din tjänare och tjänarinna och med leviten som bor inom dina portar. Och du skall glädja dig inför Herrens, din Guds, ansikte över allt vad du har förvärvat. ¹⁹ Se till att du inte glömmert bort leviten så länge du lever i ditt land.

²⁰ När Herren, din Gud, har utvidgat ditt område så som han har lovat dig, och du tänker så: "Jag vill äta kött", eftersom du har lust att äta kött, så må du äta kött så mycket du vill. ²¹ Om den plats som Herren, din Gud, utväljer till att där fästa sitt namn ligger för långt bort för dig, så må du enligt min befallning till dig slakta av den nötboskap och av den småboskap som Herren har gett dig och äta av det inom dina portar, så mycket du vill. ²² Men du skall äta det så som man äter kött av gasell eller hjort. Både den som är oren och den som är ren får äta av det. ²³ Men se till att du inte förtär blodet, ty blodet är livet, och du får inte äta livet tillsammans med köttet. ²⁴ Du får inte förtära det. Du skall hålla ut det på marken som vatten. ²⁵ Du får inte förtära det, för att det må gå dig väl, och dina barn efter dig, när du gör det som är rätt i Herrens ögon.

²⁶ Men de heliga gåvor som du vill bära fram, och dina löftesoffer, skall du ta med dig till den plats som Herren utväljer. ²⁷ Av dina brännoffer skall du offra köttet och blodet på Herrens, din Guds, altare. Av dina slaktoffer skall blodet gjas ut på Herrens, din Guds, altare. Men köttet må du äta.

²⁸ Var noga med att lyda alla dessa bud som jag ger dig, för att det till evig tid må gå dig väl och dina barn efter dig, när du gör det som är gott och rätt i Herrens, din Guds, ögon.

Varning för avgudadyrkan

²⁹ När Herren, din Gud, har utrotat de hednafolk som du nu kommer till för att fördriva, och du har drivit bort dem och bor i deras land, ³⁰ se då till att du inte lockas till att följa deras seder, sedan de blivit rökta ur vägen för dig. Fråga inte efter deras gudar, så att du säger: "Hur dyrkade dessa folk sina gudar? Jag vill göra på samma sätt." ³¹ Så skall inte du göra när du tillber Herren, din Gud, ty allt som är avskyvärt för Herren och som han hatar, det har de gjort till sina gudars ära. Ja, till och med sina söner och döttrar bränner de upp i eld åt sina gudar.

³² Allt vad jag befäller er skall ni vara noga med att följa. Du skall inte lägga något till det och inte ta något därifrån.

5 Mosebok 13

13 Om en profet eller en som har drömsyner träder fram hos dig och han ger dig något tecken eller under, ² och sedan detta tecken eller under som han talat med dig om inträffar och han då säger: "Låt oss följa andra gudar, gudar som du inte känner, och låt oss tjäna dem", ³ då skall du inte lyssna på den profetens ord eller på den som har drömsyner, ty Herren, er Gud, prövar er för att finna om ni älskar Herren, er Gud, av hela ert hjärta och hela er själ. ⁴ Herren, er Gud, skall ni följa, honom skall ni frukta, hans bud skall ni hålla, hans röst skall ni lyssna till, honom skall ni tjäna och honom skall ni hålla er till. ⁵ Men den profeten eller den som har drömsyner skall dödas. Ty han predikade avfall från Herren, er Gud, som har fört er ut ur Egyptens land och friköpt dig ur träldomshuset, och han ville föra dig bort från den väg som Herren, din Gud, har befallt dig att gå. Du skall skaffa bort det onda hos dig.

⁶ Om din bror, din mors son, eller din son eller dotter, eller hustrun i din famn eller din vän som står dig så nära som ditt eget liv, i hemlighet vill förleda dig och säger: "Låt oss gå och tjäna andra gudar" som varken du eller dina fäder har känt ⁷ – gudar hos de folk som bor runt omkring er, nära dig eller fjärran, från jordens ena ände till den andra – ⁸ så skall du inte göra som han vill eller lyssna till honom. Du skall inte visa honom någon skonsamhet eller ha förbarmande eller overseende med honom, ⁹ utan du skall döda honom. Först skall din hand vara mot honom för att döda honom och sedan hela folkets hand. ¹⁰ Du skall stena honom till döds, därför att han försökte leda dig bort från Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egypten, ur träldomshuset. ¹¹ Och hela Israel skall höra detta och frukta och skall sedan inte mer göra något sådant ont hos dig.

¹² Om du får höra om någon av de städer som Herren, din Gud, ger dig att bo i, ¹³ att från dig har utgått onda män, som förför invånarna i sin stad genom att säga: "Låt oss gå bort och tjäna andra gudar", gudar som ni inte känner, ¹⁴ då skall du noga undersöka, rannsaka och utforska. Om det då visar sig vara sant och kan bekräftas att något så avskyvärt har ägt rum hos dig, ¹⁵ skall du slå den stadens invånare med svärd. Du skall ge den till spillo med allt som är i den. Också boskapen skall du döda med svärd. ¹⁶ Allt byte du får skall du samla ihop mitt på torget och sedan skall du bränna upp staden i eld tillsammans med allt bytet som ett heloffer åt Herren, din Gud. Staden skall bli en grushög för evig tid och aldrig mer byggas upp igen. ¹⁷ Låt inget av det tillspillogivna fastna i dina händer, så att Herren vänder sig ifrån sin glödande vrede och visar dig barmhärtighet och förbarmar sig över dig och förökar dig, så som han med ed har lovat dina fäder, ¹⁸ när du lyssnar till Herrens,

din Guds, röst, så att du håller alla hans bud som jag i dag ger dig och gör det som är rätt i Herrens, din Guds, ögon.

5 Mosebok 14

Förbjudna sorgetecken

14 Ni är Herrens, er Guds, barn. Ni skall inte rista märken på er eller göra er skalliga ovanför pannan för de döda, ² ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud, och dig har Herren utvalt till att vara hans egendomsfolk bland alla folk på jorden.

Rena och orena djur

³ Du skall inte äta något avskyvärt. ⁴ Dessa djur får ni äta: oxen, får, get, hjort, ⁵ gasell, dovhjort, stenbock, dison, teoantilop och semer. ⁶ Alla djur med klövar, kluvna i två halvor, och som idisslar får ni äta. ⁷ Men dessa får ni inte äta av dem som idisslar och av dem som har kluvna klövar: kamelen, haren och klippgrävlingen. Ty även om de idisslar har de inte klövar. De är orena för er. ⁸ Inte heller svinet, ty även om det har klövar idisslar det inte. Det är orent för er. Ni skall inte äta av deras kött, och deras döda kroppar skall ni inte röra.

⁹ Av allt det som lever i vattnet får ni äta detta: Allt som har fenor och fjäll får ni äta. ¹⁰ Men ni skall inte äta det som saknar fenor och fjäll. Det är orent för er.

¹¹ Alla rena fåglar får ni äta. ¹² Men dessa fåglar skall ni inte äta: örnen, lammgamen, havsörnen, ¹³ raafågeln, falken, gladan med dess arter, ¹⁴ alla slags kråkfåglar, ¹⁵ strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter, ¹⁶ ugglan, uven, tinsemetfågeln, ¹⁷ pelikanen, asgamen, dykfågeln, ¹⁸ storken, hägern med dess arter, härfågeln och fladdermusen. ¹⁹ Alla flygande smådjur är orena för er. De skall inte ätas. ²⁰ Men alla rena flygande djur får ni äta.

²¹ Ni skall inte äta något självdött. Du må ge sådant åt främlingen som bor inom dina portar, han får äta det, eller du kan sälja det till utlänningen. Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud.

Du skall inte koka en killing i mjölken från dess mor.

Tionde

²² Av all säd som varje år växer på din åker skall du ge tionde. ²³ Du skall äta ditt tionde inför Herrens, din Guds, ansikte på den plats som han utväljer till boning åt sitt namn: tiondet av din säd, ditt vin och din olja, liksom det förstfödda av din nötboskap och småboskap, så att du lär dig att alltid frukta Herren, din Gud. ²⁴ Men om du har för lång väg, så att du inte kan föra dit ditt tionde, eftersom den plats som Herren, din Gud, utväljer för att där fästa sitt namn ligger för långt bort för dig, då nu Herren, din Gud, välsignar dig, ²⁵ må du sälja ditt tionde, ta pengarna i handen och gå till den plats som Herren, din Gud, utväljer. ²⁶ Och för pengarna må du köpa vad du önskar, nötboskap, småboskap, vin, starka drycker eller vad du i övrigt kan önska. Du skall sedan äta där inför Herrens, din Guds, ansikte och glädja dig med ditt husfolk. ²⁷ Leviten som bor inom dina portar skall du då inte glömma bort, för han har ingen lott eller arvedel tillsammans med dig.

²⁸ Vid slutet av vart tredje år skall du ta undan hela tiondet av din avkastning det året och lägga upp det inom dina portar. ²⁹ Sedan skall leviten komma, han som inte har någon lott eller arvedel tillsammans med dig, och även främlingen, den faderlöse och änkan, som bor inom dina portar, och de skall äta och bli mätta. Då skall Herren, din Gud, välsigna dig i allt det arbete du utför.

Hebreerbrevet 12

Maning till uthållighet

12 När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. ² Och låt oss ha blicken fäst vid Yeshua, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. ³ Tänk på honom som måste uthärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet.

⁴ Ännu har ni inte gjort motstånd ända till blods i er kamp mot synden.

⁵ Ni har glömt den uppmaning ni får som söner:

Min son, förakta inte Herrens tuktan och tappa inte modet, när du tuktas av honom.^[a]

⁶ Ty den Herren älskar tuktar han, och han agar var son som han har kär.

⁷ Det är till er fostran som ni får utstå lidande. Gud handlar med er som med söner. Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far? ⁸ Om ni inte får en sådan fostran som alla andra, då är ni oäkta barn och inte riktiga söner. ⁹ Vi hade våra jordiska fäder som tuktrade oss, och vi hade respekt för dem. Skulle vi då inte så mycket mer underordna oss andarnas Fader så att vi får leva? ¹⁰ Våra fäder tuktrade oss ju bara en kort tid efter bästa förstånd, men Gud gör det till vårt verkliga bästa, för att vi skall få del av hans helighet. ¹¹ För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg, men för dem som fostrats genom tuktan ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt.

¹² Styrk därför kraftlösa händer och svaga knän. ¹³ Gör stigarna raka för era fötter, så att den fot som haltar inte går ur led utan i stället blir botad. ¹⁴ Sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren. ¹⁵ Se till att ingen går miste om Guds nåd och att ingen bitter rot skjuter skott och vållar skada och många smittas. ¹⁶ Se till att ingen av er är otuktig eller oandlig som Esau. I utbyte mot ett enda mål mat lämnade han ifrån sig sin förstfödsrätt.^[b] ¹⁷ Ni vet att han avvisades, när han sedan ville ärva välsignelsen. Isak^[c] såg nämligen inte någon möjlighet att ändra sig, fastän Esau under tårar sökte få välsignelsen.

¹⁸ Ni har inte kommit till ett berg som man kan ta på och som står i brand, inte till töcken, mörker och storm, ¹⁹ inte till basunljud och till en röst som talade så att de som hörde den bad att få slippa höra mer. ²⁰ Ty de uthärdade inte befallningen: Även om det är ett djur som rör vid berget, skall det stenas.^[d] ²¹ Så förfärande var synen att Mose sade: Jag är förskräckt och skälver.^[e] ²² Nej, ni har kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, ²³ till en högtidsskara, en församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, till en domare som är allas Gud och till andarna hos de rättfärdiga som nått fullkomningen. ²⁴ Ni har kommit till det nya förbundets medlare, Yeshua, och till det renande blodet^[f] som talar starkare än Abels blod.

²⁵ Se till att ni inte avvisar honom som talar. Ty om inte de kunde komma undan, som avvisade honom när han varnade dem här på jorden, hur

mycket mindre skall då vi kunna det, om vi vänder oss bort från honom som varnar oss från himlen. ²⁶ Den gången kom hans röst jorden att skaka, men nu har han lovat och sagt: Än en gång skall jag komma inte bara jorden utan också himlen att skaka. ²⁷ Orden "än en gång" visar att det som skakar skall försvinna, eftersom det är skapat, för att det som inte kan skaka skall bestå. ²⁸ Då vi alltså får ett rike som inte kan skaka, låt oss vara tacksamma och tjäna Gud efter hans vilja, med vördnad och fruktan. ²⁹ Ty vår Gud är en förtärande eld.

9 mars

St. Gregorius av Nyssa: "Verkligt eländig är en rent sekulär utbildning. Den är hela tiden gravid men kan aldrig föda fram något."

5 Mosebok 15

Sabbatsåret

15 Vart sjunde år skall du låta vara ett friår, ² och detta är vad som gäller angående friåret: Varje långivare som lånat ut något åt sin nästa, skall då efterskänka sin fordran. Han får inte utkräva skulder av sin nästa och sin broder, ty ett Herrens friår har utlysts. ³ En utlänning må du kräva, men om du har något att fordra av din broder skall du efterskänka det.

⁴ Men ingen fattig borde finnas hos dig, ty Herren skall rikligen välsigna dig i det land som Herren, din Gud, ger dig till besittning som din arvedel, ⁵ om du endast lyder Herrens, din Guds, röst, så att du håller

fast vid alla dessa bud, som jag i dag ger dig, och följer dem. ⁶ Ty Herren, din Gud, skall välsigna dig, så som han har lovat dig. Du skall ge lån åt många folk, men själv skall du inte behöva låna, och du skall råda över många folk, men de skall inte råda över dig.

⁷ Om det finns någon fattig hos dig, en av dina bröder, i någon av dina städer i det land som Herren, din Gud, ger dig, skall du inte förhärda ditt hjärta eller tillsluta din hand för din fattige broder, ⁸ utan villigt öppna din hand för honom och villigt låna honom vad han behöver i sin brist.

⁹ Se till att inte denna onda tanke uppstår i ditt hjärta: "Det sjunde året, friåret, är nära", och du så ser med ont öga på din fattige broder och inte ger honom något. Han kan då ropa till Herren mot dig, och synd kommer att vila på dig. ¹⁰ Du skall villigt ge åt honom och ditt hjärta skall inte vara motvilligt när du ger, ty för en sådan gåvas skull skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk och i allt vad du företar dig.

¹¹ Fattiga kommer nämligen aldrig att saknas i landet, därför befaller jag dig: Du skall villigt öppna din hand för din broder, för de behövande och fattiga i ditt land.

Frigivning av slavar

¹² Om någon av ditt folk, en hebreisk man eller kvinna, har sålt sig till dig och tjänat dig i sex år, skall du det sjunde året frige honom. ¹³ Och när du friger honom, skall du inte låta honom gå med tomma händer.

¹⁴ Förse honom rikligt från din hjord, från din loge och från din vinpress. Du skall ge honom av det som Herren, din Gud, har välsignat dig med.

¹⁵ Kom ihåg att du var slav i Egyptens land och att Herren, din Gud, friköpte dig. Därför ger jag dig denna befallning i dag.

¹⁶ Men skulle han säga till dig att han inte vill lämna dig, därför att han älskar dig och ditt husfolk, eftersom han har haft det bra hos dig, ¹⁷ då skall du ta en syl och sticka den genom hans öra in i dörren. Därefter skall han vara din slav för alltid. Med din tjänarinna skall du göra på samma sätt. ¹⁸ Du skall inte anse det hårt att du måste släppa din tjänare fri, för i sex år har han gett dig dubbelt så värdefull tjänst som någon avlönad arbetare. Och Herren, din Gud, skall välsigna dig i allt vad du gör.

Det förstfödda bland djuren

¹⁹ Allt förstfött av hankön som föds bland din nötboskap och småboskap skall du helga åt Herren, din Gud. Du skall vid ditt arbete

inte använda det förstfödda bland din nötboskap och inte heller klippa ullen på det som är förstfött bland din småboskap. ²⁰ Inför Herrens, din Guds, ansikte skall du varje år tillsammans med ditt husfolk äta det på den plats som Herren utväljer. ²¹ Men om djuret har något lyte, om det är halt eller blint eller allvarligt vanskapt, skall du inte offra det åt Herren, din Gud. ²² Inom dina portar må du äta det. Både den som är oren och den som är ren får äta av det, så som man äter kött av gasell eller hjort. ²³ Men blodet skall du inte förtära, utan du skall hälla ut det på marken som vatten.

5 Mosebok 16

Påskhögtiden

16 Ge akt på månaden Abib och fira Herrens, din Guds, påskhögtid. Ty i månaden Abib förde Herren, din Gud, dig ut ur Egypten om natten. ² Du skall slakta påskoffer åt Herren, din Gud, av småboskap och nötboskap på den plats som Herren utväljer till boning åt sitt namn. ³ Till offret skall du inte äta något syrat. I sju dagar skall du äta osyrat bröd, betryckets bröd. Ty snabbt drog du ut ur Egyptens land. Så länge du lever skall du därför komma ihåg den dag då du lämnade Egyptens land. ⁴ I sju dagar skall man inte se någon surdeg hos dig inom hela ditt område, och av det som du slaktar om kvällen på den första dagen skall inget lämnas kvar över natten till morgonen.

⁵ Du får inte slakta påskoffret i vilken som helst av de städer som Herren, din Gud, ger dig, ⁶ utan endast på den plats som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn. Där skall du slakta påskoffret om kvällen när solen går ner vid den tid då du drog ut ur Egypten. ⁷ Du skall koka det och äta det på den plats som Herren, din Gud, utväljer och om morgonen skall du vända tillbaka och gå till dina tält. ⁸ Sex dagar skall du äta osyrat bröd och på sjunde dagen skall högtidsförsamling hållas åt Herren, din Gud. Då skall du inte utföra något arbete.

Veckohögtiden

⁹ Du skall räkna sju veckor. Från det att man börjar skära säden skall du räkna de sju veckorna. ¹⁰ Därefter skall du fira Herrens, din Guds, veckohögtid och bära fram din hands frivilliga gåva, som du skall ge efter måttet av den välsignelse som Herren, din Gud, har gett dig.

¹¹ Inför Herrens, din Guds, ansikte skall du glädja dig på den plats som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn, du med din son och din dotter, din tjänare och tjänarinna, med leviten som bor inom dina portar och främlingen, den faderlöse och änkan, som du har hos dig. ¹² Kom ihåg att du var slav i Egypten och följ noga dessa stadgar.

Lövhyddohögtiden

¹³ Lövhyddohögtiden skall du fira i sju dagar sedan du har inbärgat avkastningen från din tröskplats och från din vinpress. ¹⁴ Du skall glädja dig vid denna högtid med din son och din dotter, din tjänare och tjänarinna, med leviten, främlingen, den faderlöse och änkan som bor inom dina portar. ¹⁵ I sju dagar skall du fira Herrens, din Guds, högtid på den plats som Herren utväljer, ty Herren, din Gud, skall välsigna dig i all den avkastning du får och i allt vad dina händer har uträttat, och du skall vara fylld av glädje.

¹⁶ Tre gånger om året skall alla av manligt kön hos dig träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte på den plats som han utväljer: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. Men med tomma händer får ingen träda fram inför Herrens ansikte, ¹⁷ var och en skall ge vad han förmår, efter den välsignelse som Herren, din Gud, har gett dig.

Domare

¹⁸ Du skall för dina särskilda stammar tillsätta domare och tillsyningsmän åt dig inom alla de städer som Herren, din Gud, ger dig. De skall döma folket med rättvisa. ¹⁹ Du skall inte förvanska rätten och inte vara partisk. Du skall inte ta mutor, ty mutor förblindar de visas ögon och förvrider de rättfärdigas sak. ²⁰ Rättfärdighet, ja, rättfärdighet skall du sträva efter, för att du må leva och ta i besittning det land som Herren, din Gud, ger dig.

Avguderier och annan synd

²¹ Du skall inte sätta upp åt dig någon träpåle som en Asera vid sidan av Herrens, din Guds, altare, det som du skall göra åt dig. ²² Du skall inte heller resa någon stenstod åt dig, för sådant hatar Herren, din Gud.

5 Mosebok 17

17 Du skall inte offra åt Herren, din Gud, något djur av nötboskapen eller av småboskapen som har något lyte eller annat fel, för sådant är avskyvärt för Herren, din Gud.

² Om en man eller kvinna hos dig i någon av de städer som Herren, din Gud, ger dig, visar sig göra något som är ont i Herrens, din Guds, ögon, genom att överträda hans förbund, ³ och mot min befallning går bort och tjänar andra gudar och tillber dem eller tillber solen, månen eller himlens hela härskara, ⁴ och detta blir berättat för dig och du får höra om det, skall du noga undersöka saken. Om det visar sig vara sant och kan slås fast att detta avskyvärda har förövats i Israel, ⁵ skall du föra ut till din stadsport den man eller kvinna som har gjort denna onda gärning – det må vara man eller kvinna – och stena den personen till döds. ⁶ Efter två eller tre vittnens utsago skall han dödas. Ingen skall dömas till döden efter endast ett vittnesmål. ⁷ Först skall vittnenas hand lyftas mot honom för att döda honom och sedan hela folkets hand. Du skall skaffa bort det onda från dig.

Domstolsförfarande

⁸ Om det i något fall blir för svårt för dig att döma, det må gälla ett dråp, en rättsfråga, ett misshandelsbrott eller något annat som kan orsaka tvist inom dina portar, då skall du stå upp och bege dig till den plats som Herren, din Gud, utväljer ⁹ och gå till de levitiska prästerna och till den som på den tiden är domare. Dem skall du fråga till råds och de skall meddela dig vad som är rätt. ¹⁰ Du skall göra det de meddelar dig på den plats som Herren utväljer, och du skall noggrant följa allt som de lär dig. ¹¹ Efter den lag de undervisar dig i och efter den dom de avkunnar för dig skall du handla. Du skall inte vika av från de ord de meddelar, vare sig till höger eller vänster. ¹² Men om någon handlar så förmätet att han varken vill lyssna till prästen, som står där och gör tjänst inför Herren, din Gud, eller till domaren, då skall den mannen dö. Du skall skaffa bort det onda från Israel. ¹³ Allt folket skall höra det och frukta och inte mer handla förmätet.

Val av kung

¹⁴ När du kommer in i det land som Herren, din Gud, ger dig och tar det i besittning och bor där och du säger: "Jag vill sätta en kung över mig, liksom alla hednafolk omkring mig", ¹⁵ så skall du till kung över dig sätta den som Herren, din Gud, utväljer. En av dina bröder skall du sätta till kung över dig. Du får inte sätta en främling över dig, en som inte är din

broder. ¹⁶ Men han får inte skaffa sig många hästar och inte sända sitt folk tillbaka till Egypten för att skaffa många hästar, för Herren har sagt till er: "Ni skall aldrig mer vända tillbaka denna väg." ¹⁷ Han får inte heller skaffa sig många hustrur, för att hans hjärta inte skall avfalla, och han skall inte skaffa sig mycket silver och guld.

¹⁸ När han sitter på sin kungatron, skall han låta göra åt sig en avskrift av denna lag enligt den bokrulle som finns hos de levitiska prästerna.

¹⁹ Den skall han ha hos sig och läsa i den i alla sina livsdagar, så att han lär sig frukta Herren, sin Gud, och ger akt på alla ord i denna lag och dessa stadgar och följer dem. ²⁰ Detta för att hans hjärta inte skall förhäva sig över hans bröder och för att han inte skall vika av ifrån buden, vare sig till höger eller vänster. Då skall han och hans söner regera länge i Israel.

5 Mosebok 18

Prästers och leviters rättigheter

18 De levitiska prästerna, hela Levi stam, skall inte ha någon lott eller arvedel tillsammans med Israel. Av Herrens eldsoffer och hans arvedel skall de äta. ² De skall inte ha någon arvedel bland sina bröder. Herren är deras arvedel, som han har lovat dem. ³ Och detta är vad prästerna har rätt att få av folket, av dem som offrar ett slaktoffer, vare sig av nötboskap eller av småboskap: Man skall ge prästen bogen, käkstyckena och magen. ⁴ Det första av din säd, ditt vin och din olja och det första av dina fårs ull skall du ge honom. ⁵ Ty honom har Herren, din Gud, utvalt bland alla dina stammar, för att han och hans söner alltid skall stå och göra tjänst i Herrens namn.

⁶ Om en levit kommer från någon av dina städer i Israel där han uppehåller sig, så må han om han så önskar komma till den plats som Herren utväljer ⁷ och där göra tjänst i Herrens, sin Guds, namn, liksom alla hans bröder, leviterna, som står där inför Herrens ansikte. ⁸ De skall alla ha lika mycket till underhåll, utan hänsyn till vad någon kan äga genom försäljning av fädernearv.

Avskyvärda seder

⁹ När du kommer in i det land som Herren, din Gud, ger dig, skall du inte lära dig att handla enligt dessa folks vedervärdiga seder. ¹⁰ Hos dig får inte någon finnas som låter sin son eller dotter gå genom eld eller befattar sig med spådom, teckentydning, svartkonst eller häxeri, ¹¹ ingen som utövar besvärjelsekonster, ingen andebesvärjare, ingen som bedriver trolldom och ingen som söker råd hos de döda. ¹² Ty avskyvärd för Herren är var och en som gör sådant, och för sådana vedervärdigheters skull fördriver Herren, din Gud, dem för dig. ¹³ Du skall vara fullkomlig inför Herren, din Gud. ¹⁴ Dessa hednafolk som du skall fördriva lyssnar till dem som utövar teckentydning och spådom, men Herren, din Gud, har inte tillåtit dig något sådant.

Löftet om Profeten

¹⁵ Herren, din Gud, skall låta uppstå åt dig en profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är lik mig. Honom skall ni lyssna till. ¹⁶ Det skall bli alldeles som du begärde av Herren, din Gud, vid Horeb den dag då ni var samlade där och du sade: "Låt mig inte mer höra Herrens, min Guds, röst och låt mig slippa att längre se denna stora eld, annars kommer jag att dö." ¹⁷ Herren sade då till mig: "De har rätt i vad de säger. ¹⁸ En profet skall jag låta uppstå åt dem bland deras bröder, en som är lik dig, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag befäller honom. ¹⁹ Och om någon inte lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, skall jag själv utkräva det av honom. ²⁰ Men den profet som är så förmäten att han talar i mitt namn vad jag inte har befallt honom tala, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö.

²¹ Och om du tänker i ditt hjärta: Hur skall vi känna igen det ord som Herren inte har talat? ²² så vet: När profeten talar i Herrens namn och det han säger inte sker och inte går i uppfyllelse, då är detta något som Herren inte har talat. I sin förmätenhet har profeten talat. Du skall inte vara rädd för honom."

Hebreerbrevet 13

Förmaningar

¹³ Bröder, bli kvar i broderskärleken. ² Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det.

³ Tänk på dem som sitter i fängelse, som om ni vore deras medfångar, och på dem som misshandlas, som om det gällde er egen kropp.

⁴ Äktenskapet skall hållas i ära bland alla och den äkta sängen bevaras obefläckad. Ty otuktiga och äktenskapsbrytare skall Gud döma. ⁵ Lev inte för pengar, utan nöj er med vad ni har. Gud har själv sagt: Jag skall aldrig lämna dig eller överge dig. ^[a] ⁶ Därför kan vi frimodigt säga:

Herren är min hjälpare, jag skall inte frukta.

Vad kan en människa göra mig? ^[b]

⁷ Tänk på era ledare, som har predikat Guds ord för er. Se, hur de slutade sin levnad, och följ deras tro. ⁸ Yeshua Ha Maschiach är densamme i går och i dag och i evighet. ⁹ Låt er inte föras bort av alla slags främmande läror. Ty det är gott att bli styrkt i sitt hjärta genom nåd och inte genom föreskrifter om mat. Dessa har inte varit till någon nytta för dem som har befattat sig med sådana. ¹⁰ Vi har ett altare ^[c] från vilket tabernaklets tjänare ^[d] inte har rätt att äta. ¹¹ Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret. ¹² Därför har också Yeshua lidit utanför stadporten, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. ¹³ Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. ¹⁴ Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma. ¹⁵ Låt oss därför genom honom alltid frambära lovets offer till Gud, en frukt från läppar som prisar hans namn. ¹⁶ Och glöm inte att göra gott och dela med er, ty sådana offer har Gud behag till.

¹⁷ Lyd era ledare och rätta er efter dem, ty de vakar över era själar och skall avlägga räkenskap. Se till att de kan göra detta med glädje och inte med tungt hjärta, för det skulle inte vara lyckligt för er.

¹⁸ Be för oss. Vi vet att vi har ett gott samvete, och vill på allt sätt handla riktigt. ¹⁹ Så mycket mer ber jag er om detta, för att jag fortare skall få komma tillbaka till er.

²⁰ Fridens Gud, som i kraft av ett evigt förbunds blod har fört fårens store herde, vår Herre Yeshua Ha Maschiach, upp från de döda, ²¹ han må fullkomna er i allt gott, så att ni gör hans vilja. Och må han verka i oss det som behagar honom, genom Yeshua Ha Maschiach. Honom tillhör äran i evigheternas evigheter, amen.

Sluthälsningar

²² Jag ber er, bröder: lyssna tåligt till mina förmaningar. Jag har ju skrivit kortfattat till er. ²³ Jag kan tala om för er att vår broder Timoteus har blivit frigiven. Om han kommer snart, skall jag besöka er i hans sällskap. ²⁴ Hälsa till alla era ledare och alla de heliga. Bröderna från Italien hälsar er. ²⁵ Nåden vare med er alla.

10 mars

St. Johannes Chrysostomos: "Gud mäter upp våra svårigheter i relation till våra behov."

5 Mosebok 19

Fristäderna

19 När Herren, din Gud, har utrotat de hednafolk vilkas land Herren, din Gud, ger dig, och när du har fördrivit dem och du bor i deras städer och i deras hus, ² då skall du avskilja åt dig tre städer mitt i ditt land, som Herren, din Gud, ger dig till besittning. ³ Du skall rusta upp vägarna till dessa städer och dela upp det landområde som Herren, din Gud, ger dig till arvedel i tre delar, så att var och en som har dräpt någon kan fly dit.

⁴ I följande fall kan den som har dräpt någon fly till en fristad och så få leva: Om någon dödar sin nästa utan vett och vilja och utan att ha burit hat till honom tidigare – ⁵ som när någon går med sin vän ut i skogen för att hugga ved och han hugger med yxan för att fälla trädet och yxhuvudet då lossnar från skaftet och träffar den andre så att han dör – då skall han kunna fly till någon av dessa städer och få leva. ⁶ Annars kan blodshämnaren som med vrede i sitt hjärta förföljer dråparen hinna upp honom om vägen är lång, och slå ihjäl honom, fastän han inte hade förtjänat döden, eftersom han inte hade hatat den andre tidigare.

⁷ Därför befaller jag dig: "Du skall avskilja tre städer åt dig."

⁸ När Herren, din Gud, utvidgar ditt område, så som han med ed har svurit dina fäder, och ger dig hela det land som han har lovat att ge dina fäder, ⁹ om du då är nogga med att följa alla dessa bud som jag i dag ger

dig, så att du älskar Herren, din Gud, och alltid vandrar på hans vägar, då skall du lägga tre städer till dessa tre. ¹⁰ Så skall oskyldigt blod inte utgjutas i ditt land, det som Herren, din Gud, ger dig till arvedel, och blodskuld inte komma att vila på dig.

¹¹ Men om någon hatar sin nästa och ligger på lur efter honom och överfaller honom och slår ihjäl honom, och han sedan flyr till någon av dessa städer, ¹² då skall de äldste i hans stad sända bud och hämta honom därifrån och lämna honom i blodshämnarens hand, och han skall dö. ¹³ Du skall inte visa honom någon skonsamhet, utan du skall rena Israel från skulden för det oskyldiga blodet och det skall gå dig väl.

Råmärken

¹⁴ Du skall inte flytta din nästas råmärke, som förfäderna satt upp i den arvedel du får i det land som Herren, din Gud, ger dig till besittning.

Vittnesmål

¹⁵ Det är inte nog om bara ett vittne träder upp mot någon som anklagas för ett brott eller en synd, vilken synd han än kan ha begått. Efter två eller tre vittnens utsago skall var sak avgöras.

¹⁶ Om ett falskt vittne träder upp mot någon för att vittna mot honom angående något brott, ¹⁷ skall bägge parter i tvisten träda fram inför Herrens ansikte, inför de män som på den tiden är präster och domare.

¹⁸ Och domarna skall noga undersöka saken. Om vittnet visar sig vara ett falskt vittne som burit falskt vittnesbörd mot sin broder, ¹⁹ skall ni låta detsamma drabba vittnet som han hade tänkt för sin broder. Du skall skaffa bort det onda ifrån dig. ²⁰ Det övriga folket skall höra det och frukta, och man skall aldrig mer göra något sådant ont hos dig.

²¹ Du skall inte visa honom någon skonsamhet: liv för liv, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

5 Mosebok 20

Krigslagar

²⁰ När du drar ut i krig mot dina fiender och får se hästar och vagnar och ett folk större än du, skall du inte bli rädd för dem, ty Herren, din Gud, som förde dig upp ur Egyptens land, är med dig. ² När ni står

beredda att gå till strid, skall prästen träda fram och tala till folket. ³ Han skall säga till dem: "Hör, Israel! Ni står i dag beredda att gå till strid mot era fiender. Låt inte era hjärtan vara modlösa. Var inte rädda, bäva inte för dem och var inte förskräckta, ⁴ ty Herren, er Gud, går själv med er för att strida för er mot era fiender och ge er seger."

⁵ Och tillsyningsmännen skall säga till folket: "Om någon har byggt sig ett nytt hus men ännu inte invigt det, må han vända tillbaka hem så att inte en annan kommer och inviger det, om han själv faller i striden. ⁶ Om någon har planterat en vingård men ännu inte fått skörda frukten från den, må han vända tillbaka hem så att inte en annan kommer och skördar frukten av den, om han själv faller i striden. ⁷ Om någon har trolovat sig med en kvinna men ännu inte tagit henne till sig, må han vända tillbaka hem så att inte en annan tar henne till sig, om han själv faller i striden."

⁸ Vidare skall tillsyningsmännen säga till folket: "Om någon är rädd och har ett modlöst hjärta, må han vända tillbaka hem så att inte också hans bröders hjärtan blir lika modlösa som hans eget." ⁹ När tillsyningsmännen har avslutat sitt tal till folket, skall befälhavare över hären tillsättas och dessa skall gå i spetsen för folket.

¹⁰ När du kommer till någon stad för att strida mot den, skall du först erbjuda den fred. ¹¹ Om den då ger ett fredligt svar och öppnar sina portar för dig, skall allt folket som finns där bli arbetspliktigt under dig och tjäna dig. ¹² Men om den inte vill ha fred utan vill föra krig mot dig, skall du belägra den. ¹³ Och när Herren, din Gud, ger den i din hand skall du slå alla av mankön där med svärd. ¹⁴ Men kvinnorna, barnen, boskapen och allt annat som finns i staden, ja, allt rov, skall du ha som ditt byte. Du skall njuta av det rov som Herren, din Gud, har gett dig från dina fiender. ¹⁵ Så skall du göra med alla de städer som är mycket långt borta från dig och som inte hör till dessa hednafolks städer.

¹⁶ Men i de städer som tillhör dessa folk och som Herren, din Gud, ger dig till arvedel skall du inte låta något som andas få leva. ¹⁷ Du skall ge dem till spillo: hetiterna och amoreerna, kananeerna och perisseerna, hiveerna och jebusiterna, så som Herren, din Gud, har befallt dig, ¹⁸ för att de inte skall lära er att bedriva alla de vedervärdigheter som de själva har bedrivit till sina gudars ära och så komma er att synda mot Herren, er Gud.

¹⁹ Om du belägrar en stad under lång tid för att erövra och inta den, skall du inte förstöra träden omkring den genom att höja din yxa mot dem. Du må äta av deras frukt, men du får inte hugga ner dem. Träden på marken är ju inte människor, som skall drabbas när du går till angrepp. ²⁰ Men träd som du vet inte bär ätbar frukt må du förstöra och hugga ner och av dem bygga belägringsverk mot den fientliga staden till dess den faller.

5 Mosebok 21

Mord av okänd gärningsman

21 Om man i det land som Herren, din Gud, ger dig till besittning påträffar en ihjälslagen människa liggande på marken och man inte vet vem som har dödat honom, ² skall dina äldste och dina domare gå ut och mäta avståndet från den ihjälslagne till de städer som ligger runt omkring. ³ De äldste i den stad som ligger närmast den ihjälslagne skall ta en kviga, som inte har blivit använd i arbete och inte burit ok. ⁴ De äldste i staden skall föra kvigan ner till en dal med rinnande vatten där man inte plöjt eller sått, och där i dalen skall de krossa nacken på kvigan.

⁵ Och prästerna, Levi söner, skall träda fram, ty dem har Herren, din Gud, utvalt för att göra tjänst inför honom och välsigna i Herrens namn, och efter deras beslut skall alla tvister och våldsbrott avgöras. ⁶ Alla de äldste i den stad som är närmast den ihjälslagne skall tvätta sina händer över kvigan som man krossat nacken på i dalen, ⁷ och de skall intyga och säga: "Våra händer har inte utgjutit detta blod, och våra ögon har inte sett dådet. ⁸ Försona ditt folk Israel, som du har friköpt, Herre, och låt inte oskyldigt blod komma över ditt folk Israel." Därmed får de försoning för denna blodskuld. ⁹ Så avlägsnar du skulden ifrån dig för det oskyldiga blodet, för du skall göra det som är rätt i Herrens ögon.

Äktenskap med fången kvinna

¹⁰ När du drar ut i krig mot dina fiender och Herren, din Gud, ger dem i din hand så att du tar fångar, ¹¹ och du bland fångarna får se en vacker kvinna som du fäster dig vid och vill ta till hustru, ¹² så skall du föra henne in i ditt hus, och hon skall raka sitt huvud och ansa sina naglar.

¹³ Hon skall lägga av de kläder hon bar som fånge, och hon skall bo i ditt

hem och få sörja sin far och mor en månads tid. Därefter får du gå in till henne och bli hennes man och hon skall bli din hustru. ¹⁴ Om du sedan inte finner behag i henne, skall du låta henne gå vart hon vill. Du får inte sälja henne för pengar och inte heller behandla henne som en slavinna, eftersom du har förnedrat henne.

Förstfödslorätten

¹⁵ Om en man har två hustrur, en som han älskar och en som han hatar, och både den han älskar och den han hatar har fött söner åt honom och om hans förstfödde är son till den han hatar, ¹⁶ då får mannen inte, när han utskiftar arvet åt sina söner, ge förstfödslorätten åt den son han älskar, till skada för sonen till den han hatar, eftersom denne är den förstfödde. ¹⁷ Han skall i stället som den förstfödde erkänna sonen till den han hatar, och ge honom en dubbel lott av allt vad han äger. Ty denne är förstlingen av hans livskraft, honom tillhör förstfödslorätten.

En uppstudsig son

¹⁸ Om någon har en uppstudsig och trotsig son, som inte lyder sin far eller mor och inte lyssnar på dem trots att de tuktar honom, ¹⁹ så skall hans föräldrar ta honom och föra honom till de äldste i staden vid stadens port. ²⁰ Och de skall säga till de äldste i staden: "Den här, vår son, är uppstudsig och trotsig och vill inte lyda oss utan är en frossare och drinkare." ²¹ Då skall alla män i staden stena honom till döds. Du skall skaffa bort det onda ifrån dig. Hela Israel skall höra detta och känna fruktan.

Olika lagar och föreskrifter

²² Om det på någon vilar en synd som förtjänar döden och man avrättar honom och hänger upp honom på trä, ²³ så skall den döda kroppen inte lämnas kvar på träet över natten. Du skall begrava den samma dag, ty en Guds förbannelse är den som har blivit upphängd. Du skall inte orena det land som Herren, din Gud, ger dig till arvedel.

5 Mosebok 22

22 Om du ser att din broders oxe eller får har kommit vilse, skall du inte låta dem vara utan föra dem tillbaka till din broder. ² Om din broder inte bor i din närhet eller om du inte känner ägaren, skall du ta djuret till ditt hus och det skall vara hos dig till dess att din broder frågar efter det. Då skall du lämna tillbaka det åt honom. ³ På samma sätt skall du göra med hans åsna, på samma sätt skall du göra med hans kläder och på samma sätt skall du göra med allt annat som din broder kan ha förlorat och som du hittar. Du får inte dra dig undan.

⁴ Om du ser din broders åsna eller oxe falla på vägen, får du inte låta dem vara. Du skall hjälpa honom att resa upp djuret.

⁵ En kvinna skall inte bära manskkläder, och en man skall inte klä sig i kvinnoplagg. Ty var och en som gör så är avskyvärd för Herren, din Gud.

⁶ Om du på din väg råkar finna ett fågelbo i något träd eller på marken, med ungar eller ägg, och modern ligger på ungarna eller på äggen, skall du inte ta både modern och ungarna. ⁷ Du skall släppa i väg modern, men ungarna kan du ta för din räkning. Gör så för att det må gå dig väl och du må få ett långt liv.

⁸ När du bygger ett nytt hus skall du förse taket med ett räcke, så att du inte drar blodskuld över ditt hus, om någon skulle falla ner från det.

⁹ Du skall inte så i din vingård två slags grödor. Gör du det kommer alltsammans, både det du har sått och det som själva vingården avkastar, att tillfalla helgedomen.

¹⁰ Du skall inte plöja med oxe och åsna tillsammans.

¹¹ Du skall inte klä dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans.

¹² Du skall göra tofsar i de fyra hörnen på den mantel du höljer dig i.

Brott mot äktenskapsregler

¹³ Om en man tar sig en hustru och går in till henne, men sedan får motvilja mot henne ¹⁴ och beskyller henne för skamliga ting och sprider ut ont rykte om henne och säger: "Den här kvinnan tog jag till hustru, men när jag kom in till henne, fann jag inga bevis på att hon var jungfru", ¹⁵ då skall flickans far och mor föra beviset på att hon var jungfru till de äldste i staden, där de sitter i porten. ¹⁶ Och flickans far skall säga till de äldste: "Jag gav min dotter till hustru åt den här

mannen, men han har fått motvilja mot henne. ¹⁷ Och se, nu beskyller han henne för skamliga ting och säger: Jag har inte funnit något bevis på att din dotter var jungfru. Men här är beviset på att min dotter var jungfru." Och de skall breda ut klädet inför de äldste i staden. ¹⁸ Stadens äldste skall då ta mannen och bestraffa honom. ¹⁹ De skall ålägga honom att böta hundra siklar silver, som de skall ge till flickans far, därför att han har spritt ut ont rykte om en jungfru i Israel. Och hon skall vara hans hustru och han får inte skilja sig från henne, så länge han lever.

²⁰ Men om det var sanning, om det inte fanns något bevis på att flickan var jungfru, ²¹ då skall man föra ut flickan utanför dörren till hennes fars hus, och männen i staden skall stena henne till döds, därför att hon har gjort en dårskap i Israel genom att bedriva otukt i sin fars hus. Du skall skaffa bort det onda från dig.

²² Om en man ertappas med att ligga med en annan mans hustru, skall de båda dö, både mannen som låg med kvinnan, och kvinnan. Du skall skaffa bort det onda från Israel.

²³ Om en jungfru är trolovad med en man och en annan man träffar henne i staden och ligger med henne, ²⁴ skall ni föra dem båda ut till stadens port och stena dem till döds, flickan, därför att hon inte ropade på hjälp fast hon var i staden, och mannen, därför att han kränkte en annan mans trolovade. Du skall skaffa bort det onda ifrån dig.

²⁵ Men om mannen träffade den trolovade flickan ute på marken och han där tog henne med våld och låg med henne, skall bara mannen som låg med henne dö. ²⁶ Men mot flickan skall du inte göra något. Hon har inte begått någon synd som förtjänar döden. Det är med detta som när en man överfaller en annan man och mördar honom. ²⁷ Ty han träffade henne ute på marken, och den trolovade flickan kan ha ropat men det fanns ingen som kunde rädda henne.

²⁸ Om en man träffar en jungfru som inte är trolovad och griper tag i henne och ligger med henne, och de ertappas, ²⁹ då skall mannen som låg med flickan ge femtio siklar silver åt flickans far och henne själv skall han ta till sin hustru, därför att han har kränkt henne. Han får inte skilja sig från henne så länge han lever.

³⁰ En man får inte ta sin fars hustru och därmed vanära sin fars bädd.

5 Mosebok 23

De utestängda från Herrens församling

23 Ingen som är kastrerad, vare sig genom krossning eller stympning, skall komma in i Herrens församling.

² Ingen som är född i äktenskapsbrott eller blodskam skall komma in i Herrens församling. Inte ens efterkommande i tionde led skall komma in i Herrens församling.

³ Ingen ammonit eller moabit skall komma in i Herrens församling, inte ens efterkommande i tionde led skall någonsin komma in i Herrens församling, ⁴ detta därför att de inte mötte er med mat och dryck på vägen när ni drog ut ur Egypten, och därför att de mot dig lejde Bileam, Beors son, från Petor i Aram-Naharajim för att han skulle förbanna dig.

⁵ Men Herren, din Gud, ville inte lyssna på Bileam, utan Herren, din Gud, förvandlade förbannelsen till välsignelse för dig, ty Herren, din Gud, älskade dig. ⁶ Du skall aldrig någonsin fråga efter deras välfärd och lycka.

⁷ Du skall inte avsky edomiten, för han är din broder. Du skall inte heller avsky egyptiern, för i hans land har du bott som främling. ⁸ Barn som föds av dem i tredje led må komma in i Herrens församling.

Renhet i lägret

⁹ När du drar ut mot dina fiender och slår läger, skall du hålla dig borta från allt som är ont. ¹⁰ Om någon av dina män är oren, därför att något hänt honom under natten, skall han gå utanför lägret. Han får inte komma in i lägret. ¹¹ Mot kvällen skall han bada sig i vatten, och när solen går ner får han gå in i lägret.

¹² Du skall ha en plats utanför lägret, dit du kan gå avsides.

¹³ Tillsammans med andra redskap skall du ha en pinne, och när du vill sätta dig där ute skall du med den gräva en grop och sedan täcka över din avföring. ¹⁴ Herren, din Gud, går ju omkring i ditt läger för att rädda dig och ge dina fiender till dig. Därför skall ditt läger vara heligt, så att han inte ser något orent hos dig och vänder sig bort ifrån dig.

Lagar och bestämmelser

¹⁵ En slav som flytt till dig från sin herre, skall du inte utlämna till hans herre. ¹⁶ Låt honom få stanna hos dig, på den plats han väljer inom någon av dina städer, var han finner för gott. Du skall inte behandla honom illa.

¹⁷ Ingen tempelprostituerad får finnas varken bland Israels döttrar eller bland Israels söner. ¹⁸ Du får inte komma med lönen från kvinnlig eller manlig prostitution till Herrens, din Guds, hus på grund av något löfte, för Herren, din Gud, avskyr bådadera.

¹⁹ Du skall inte ta ränta av din broder, varken på pengar, livsmedel eller på något annat som man kan ta ränta på. ²⁰ Av en utlänning får du ta ränta, men du skall inte ta ränta av din broder, för att Herren, din Gud, må välsigna dig i allt vad du företar dig i det land dit du nu kommer för att ta det i besittning.

²¹ Om du avger ett löfte åt Herren, din Gud, skall du inte dröja att infria det, för Herren, din Gud, skall utkräva det av dig och synd kommer att vila på dig. ²² Men om du låter bli att avge något löfte, kommer inte synd att vila på dig. ²³ Vad dina läppar har talat skall du hålla och göra i enlighet med det frivilliga löfte du med din mun har avgett inför Herren, din Gud.

²⁴ När du kommer in i en vingård som tillhör din nästa, får du äta så mycket druvor du vill så att du blir mätt, men du får inte lägga något i ditt kärl. ²⁵ När du kommer in på din nästas sädesfält, får du plocka ax med din hand, men du får inte röra din nästas säd med en skära.

1 Petrusbrevet 1

Hälsning

1 Från Petrus, Jesu Yeshuas apostel, till de utvalda som lever kringsspridda som främlingar i Pontus, Galatien, Kappadocien, Asien^(a) och Bitynien. ² Ni är av Gud, Fadern, förutbestämda till att helgas genom Anden, så att ni lyder och blir bestänkta med Jesu Yeshuas blod. Må nåd och frid i allt rikligare mått komma er till del.

Ett levande hopp

³ Välsignad är vår Herre Jesu Yeshuas Gud och Fader. I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Yeshuas uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, ⁴ till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som är förvarat åt er i himlen. ⁵ Med Guds makt blir ni genom tron bevarade till den frälsning som finns beredd och skall uppenbaras i den sista tiden.

⁶ Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå prövningar av olika slag. ⁷ Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Yeshua Ha Maschiach uppenbarar sig. ⁸ Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fastän ni ännu inte ser honom, tror ni på honom och jublar över honom i obeskrivlig, himmelsk glädje, ⁹ då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själars frälsning.

¹⁰ Det var denna frälsning som profeterna sökte och forskade efter, de som profeterade om den nåd som ni skulle få. ¹¹ De undersökte vem eller vilken tid Yeshuas Ande i dem visade på, när han förutsade Yeshuas lidanden och den härlighet som skulle följa. ¹² Och det blev uppenbart för dem att det inte var sig själva utan er de tjänade med sitt budskap. Detta har nu förkunnats för er genom dem som i den helige Ande, sänd från himlen, predikade evangeliet för er. Och detta önskar änglarna att få blicka in i.

11 mars

St. Niklaus von Flüe I: "Den som väntar på Guds nåd måste vara ren, ha ett hjärta som ett oskyldigt barn. Renhet i hjärtat är parfym för Gud, en ljuvlig och tilltalande doft.."

5 Mosebok 24

Giftermål och skilsmässa

24 Om en man gifter sig med en kvinna och han sedan inte vill veta av henne, därför att han har kommit på henne med något oanständigt, och han skriver ett skilsmässobrev åt henne och ger henne det i handen och skickar bort henne från sitt hus,² och hon lämnar hans hus och går och blir en annans hustru,³ och även denne andre man fattar hat till henne och skriver skilsmässobrev åt henne och ger henne det i handen och skickar bort henne från sitt hus, eller om denne andre man, som har tagit henne till sin hustru, dör,⁴ då får inte hennes förste man som skickade i väg henne på nytt ta henne till sin hustru, sedan hon blivit orenad. Detta vore något avskyvärt inför Herren. Du skall inte dra synd över det land som Herren, din Gud, ger dig till arvedel.

Olika lagar

⁵ Om en man nyligen har tagit sig hustru, behöver han inte gå i krigstjänst eller åläggas någon annan tjänstgöring. Han skall vara fri ett år för att stanna hemma och glädja den hustru han tagit.

⁶ Man får inte ta handkvarnen eller den övre kvarnstenen i pant, för det vore att ta livet i pant.

⁷ Om en man ertappas med att ha rövat bort någon av sina bröder bland Israels barn, och han behandlar denne som en slav eller säljer honom, skall kidnapparen dö. Du skall skaffa bort det onda ifrån dig.

⁸ När någon blir angripen av spetälska, skall du vara mycket noga med att göra allt som de levitiska prästerna lär er. Vad jag har befallt dem skall ni noggrant följa. ⁹ Kom ihåg vad Herren, din Gud, gjorde med Mirjam på vägen, när ni drog ut ur Egypten.

¹⁰ Om du ger ett lån åt din nästa, skall du inte gå in i hans hus och ta pant av honom. ¹¹ Du skall stanna utanför, och mannen som du har lånat åt skall bära ut panten till dig. ¹² Om det är en fattig man, skall du inte sova med manteln du fått i pant. ¹³ Du måste ge honom panten tillbaka när solen går ner, så att han kan ha sin mantel på sig när han sover och så välsigna dig. Detta skall bli dig till rättfärdighet inför Herren, din Gud.

¹⁴ Du skall inte göra orätt mot en fattig och nödställd daglönare, vare sig han är en av dina bröder eller en av främlingarna som finns i någon stad i ditt land. ¹⁵ Varje dag skall du ge honom hans lön före solnedgången, eftersom han är fattig och längtar efter sin lön. Han kunde annars ropa till Herren mot dig och synd skulle då vila på dig.

¹⁶ Föräldrar skall inte dödas för sina barns skull, och barn skall inte dödas för sina föräldrars skull. Var och en skall lida döden genom sin egen synd.

¹⁷ Du skall inte förvanska rätten för främlingen eller den faderlöse, och inte ta en änkas kläder i pant. ¹⁸ Du skall komma ihåg att du har varit slav i Egypten och att Herren, din Gud, har befriat dig därifrån. Därför befaller jag dig att iaktta detta.

¹⁹ När du skördar din åker och glömmer kvar en kärve på åkern, skall du inte gå tillbaka för att hämta den. Den skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. Detta för att Herren, din Gud, må välsigna dig i allt du företar dig. ²⁰ När du slår ner dina oliver, skall du inte sedan söka genom grenarna. Det som finns kvar skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. ²¹ När du plockar druvorna i din vingård, skall du inte göra någon efterskörd. Det som finns kvar skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. ²² Kom ihåg att du själv har varit slav i Egyptens land. Därför befaller jag dig att iaktta detta.

5 Mosebok 25

25 Om en tvist uppstår mellan män och de kommer inför rätta, och man där dömer mellan dem, skall man fria den oskyldige och fälla den skyldige. ² Om den skyldige förtjänar spöstraff, skall domaren befälla honom att lägga sig ner och under sin övervakning låta honom få det antal slag som svarar mot hans brott. ³ Fyrtio slag får man ge honom, inte mer, för att din broder inte skall bli vanärad i dina ögon om man fortsätter att slå honom ännu mer.

⁴ Du skall inte binda till munnen på oxen som tröskar.

⁵ När bröder bor tillsammans och en av dem dör utan någon son, skall den dödes hustru inte gifta sig med någon främmande man utanför släkten. Hennes sväger skall gå in till henne och ta henne till hustru och

så uppfylla sin plikt som svåger. ⁶ Och den förste son hon föder skall få den döde broderns namn, för att dennes namn inte skall utplånas ur Israel.

⁷ Men om mannen inte vill gifta sig med sin svägerska, skall hon gå upp till de äldste i porten och säga: "Min svåger vägrar att föra sin brors namn vidare i Israel. Han vill inte uppfylla sin plikt som svåger." ⁸ Då skall de äldste i staden där han bor kalla på honom och tala med honom. Om han står fast och säger: "Jag vill inte gifta mig med henne", ⁹ då skall hans svägerska träda fram till honom inför de äldste och dra skon av hans fot och spotta honom i ansiktet och säga: "Så gör man med den man som inte vill bygga upp sin brors hus." ¹⁰ Hans hus skall sedan i Israel kallas 'den barfotades hus'.

¹¹ Om två män slåss med varandra och den enes hustru kommer för att hjälpa sin man mot den andre när denne slår honom, och hon räcker ut sin hand och fattar tag i hans könsdelar, ¹² då skall du hugga av hennes hand och du skall inte visa henne någon skonsamhet.

¹³ Du skall inte ha två slags vikt i din börs, en stor och en liten, ¹⁴ och i ditt hem skall du inte ha två slags efamått, ett stort och ett litet. ¹⁵ Full och rätt vikt skall du ha. Fullt och rätt efamått skall du också ha, för att du må leva länge i det land som Herren, din Gud, ger dig. ¹⁶ För Herren, din Gud, avskyr alla som gör orätt på detta sätt.

¹⁷ Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när ni drog ut ur Egypten. ¹⁸ Utan att frukta Gud gick han emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och utmattad. ¹⁹ När därför Herren, din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring i det land som Herren, din Gud, ger dig till besittning som arvedel, då skall du utplåna minnet av Amalek under himlen. Glöm inte detta!

1 Petrusbrevet 1: 13–25

Ni skall vara heliga

¹³ Spänn därför bältet om livet [b](#) och var vakna och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall komma er till del, när Yeshua Ha Maschiach uppenbaras. ¹⁴ Som lydnadens barn skall ni inte styras av de

begär som ni tidigare levde i när ni ännu var okunniga. ¹⁵ Nej, liksom han som har kallat er är helig, skall ni föra ett alltigenom helgat liv.

¹⁶ Det står skrivet: Ni skall vara heliga, ty jag är helig. ^[c]

¹⁷ Om ni ropar "Fader" till honom, som opartiskt dömer var och en efter hans gärning, så vandra här i gudsfruktan under er tid som främlingar.

¹⁸ Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder,

¹⁹ utan med Yeshuas dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte. ²⁰ Han var utsedd redan före världens skapelse men har i dessa sista tider uppenbarats för er skull, ²¹ ni som genom honom tror på Gud, som uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet, så att er tro och ert hopp står till Gud.

Guds levande ord

²² Ni har renat era själar genom att lyda sanningen, så att ni älskar varandra uppriktigt som bröder. Älska då varandra uthålligt av rent hjärta. ²³ Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig, genom Guds levande ord som består. ²⁴ Ty

allt kött är som gräset och all dess härlighet som blomman i gräset.

Gräset vissnar bort och blomman faller av, ^[d]

²⁵ men Herrens ord förblir i evighet.

Det är detta ord som har förkunnats för er.

12 mars

St Maximilian: "Min armé är Guds armé och jag kan inte slåss för denna värld."

Förstlingsfrukt och tionde

26 När du kommer in i det land som Herren, din Gud, ger dig till arvedel och du tar det i besittning och bor där, ² då skall du ta det första av markens alla frukter, som du skördar från ditt land som Herren, din Gud, ger dig, lägga detta i en korg och gå till den plats som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn. ³ Och du skall gå till den som i de dagarna är präst och säga till honom: "Jag kungör i dag för Herren, din Gud, att jag har kommit in i det land som Herren med ed har lovat våra fäder att ge oss." ⁴ Prästen skall då ta korgen ur din hand och sätta ner den inför Herrens, din Guds, altare.

⁵ Inför Herrens, din Guds, ansikte skall du ta till orda och säga: "Min fader var en kringvandrande aramé, som drog ner till Egypten och bodde där som främling med en liten skara, och där blev han ett stort, mäktigt och talrikt folk. ⁶ Men egyptierna behandlade oss illa, förtryckte oss och lade tungt arbete på oss. ⁷ Då ropade vi till Herren, våra fäders Gud, och Herren hörde vår röst och såg vårt lidande, vår nöd och vårt betryck.

⁸ Och Herren förde oss ut ur Egypten med stark hand och uträckt arm, med stora och fruktansvärda gärningar, med tecken och under. ⁹ Han lät oss komma till denna plats och gav oss detta land, ett land som flödar av mjölk och honung. ¹⁰ Och se, nu bär jag fram den första frukten från den mark som du, Herre, har gett mig." Och du skall sätta ner korgen inför Herrens, din Guds, ansikte och tillbedja inför Herrens, din Guds, ansikte.

¹¹ Över allt det goda som Herren, din Gud, har gett dig och ditt hus skall du glädja dig tillsammans med leviten och främlingen som bor hos dig.

¹² När du under det tredje året, året för tiondegivande, har lagt undan hela tiondet av din avkastning och gett det åt leviten, främlingen, den faderlöse och änkan och de har ätit av det inom dina portar och blivit mätta, ¹³ då skall du säga inför Herrens, din Guds, ansikte: "Jag har fört bort ur mitt hus det heliga, och jag har gett det åt leviten och främlingen, åt den faderlöse och änkan, helt enligt det bud som du har gett mig. Jag har inte överträtt eller glömt något av dina bud. ¹⁴ Jag åt inget av det när jag hade sorg, och jag förde inte bort något av det när jag var oren, och gav inte något av det till de döda. Jag har lyssnat till Herrens, min Guds, röst och i allt gjort så som du har befallt mig. ¹⁵ Se ner från din heliga boning, från himlen, och välsigna ditt folk Israel, och det land som du har gett oss, ett land som flödar av mjölk och honung, så som du med ed lovade våra fäder."

Herrens egendomsfolk

¹⁶ Herren, din Gud, befäller dig i dag att följa dessa stadgar och föreskrifter. Du skall hålla fast vid och följa dem av hela ditt hjärta och av hela din själ. ¹⁷ Du har i dag sagt att Herren skall vara din Gud och att du skall vandra på hans vägar, hålla hans stadgar, bud och föreskrifter och lyssna till hans röst. ¹⁸ Och Herren har i dag gett dig sitt ord på att du skall vara hans egendomsfolk, så som han har sagt till dig, och att du skall hålla alla hans bud. ¹⁹ Han skall upphöja dig till lov, berömmelse och ära över alla folk som han har gjort. Du skall vara ett heligt folk åt Herren, din Gud, så som han har lovat.

5 Mosebok 27 Svenska Folkbibeln (SFB)

Lagens stenar på berget Ebal

27 Mose och de äldste i Israel gav folket denna befallning: "Håll alla de bud som jag i dag ger er. ² Den dag ni kommer över Jordan, in i det land som Herren, din Gud, ger dig, skall du resa stora stenar åt dig och bestryka dem med kalk. ³ När du har gått över skall du på dem skriva alla ord i denna lag, för att du må komma in i det land som Herren, din Gud, ger dig, ett land som flödar av mjölk och honung, så som Herren, dina fäders Gud, har lovat dig. ⁴ När ni har gått över Jordan, skall ni på berget Ebal resa dessa stenar som jag i dag ger er befallning om, och du skall bestryka dem med kalk. ⁵ Och du skall där bygga ett altare åt Herren, din Gud, ett altare av stenar, som du inte skall bearbeta med något järn. ⁶ Av ohuggna stenar skall du bygga Herrens, din Guds, altare, och på det skall du offra brännoffer åt Herren, din Gud. ⁷ Där skall du också offra gemenskapsoffer och du skall äta och glädja dig inför Herrens, din Guds, ansikte. ⁸ På stenarna skall du klart och tydligt skriva alla ord i denna lag."

Förbannelser

⁹ Mose och de levitiska prästerna sade till hela Israel: "Var stilla och hör, Israel! I dag har du blivit Herrens, din Guds, folk. ¹⁰ Du skall lyda Herrens, din Guds, röst och hålla hans bud och stadgar som jag i dag ger dig."

¹¹ På den dagen gav Mose folket denna befallning: ¹² När ni har gått över Jordan skall dessa stammar stå på berget Gerissim och välsigna folket: Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Josef och Benjamin. ¹³ Och dessa skall stå och uttala förbannelsen på berget Ebal: Ruben, Gad, Aser, Sebulon, Dan

och Naftali. ¹⁴ Leviterna skall sedan ta till orda och med hög röst säga till alla i Israel:

¹⁵ Förbannad är den man som gör en utskuren eller gjuten avgud, en styggelse för Herren, ett verk av en konstarets händer, och som i hemlighet sätter upp den. Och allt folket skall svara och säga: "Amen."

¹⁶ Förbannad är den som föraktar sin far eller sin mor. Och allt folket skall säga: "Amen."

¹⁷ Förbannad är den som flyttar sin nästas råmärke. Och allt folket skall säga: "Amen."

¹⁸ Förbannad är den som leder en blind vilse på vägen. Och allt folket skall säga: "Amen."

¹⁹ Förbannad är den som förvanskar rätten för främlingen, den faderlöse och änkan. Och allt folket skall säga: "Amen."

²⁰ Förbannad är den som ligger med sin fars hustru, ty han vanärar sin fars bädd. Och allt folket skall säga: "Amen."

²¹ Förbannad är den som ligger med något djur. Och allt folket skall säga: "Amen."

²² Förbannad är den som ligger med sin syster, sin fars dotter eller sin mors dotter. Och allt folket skall säga: "Amen."

²³ Förbannad är den som ligger med sin svärmor. Och allt folket skall säga: "Amen."

²⁴ Förbannad är den som i hemlighet slår ihjäl sin nästa. Och allt folket skall säga: "Amen."

²⁵ Förbannad är den som tar mutor för att slå ihjäl en oskyldig och utgjuta hans blod. Och allt folket skall säga: "Amen."

²⁶ Förbannad är den som inte upprätthåller alla ord i denna lag genom att följa dem. Och allt folket skall säga: "Amen."

5 Mosebok 28

Lydnad leder till Guds välsignelse

28 Om du lyssnar till Herrens, din Guds, röst, genom att noggrant följa alla hans bud som jag i dag ger dig, så skall Herren, din Gud, upphöja dig över alla folk på jorden. ² Och alla dessa välsignelser skall komma över dig och nå fram till dig, när du lyssnar till Herrens, din Guds, röst.

³ Välsignad skall du vara i staden,
och välsignad ute på marken.

⁴ Välsignad skall ditt moderlivs frukt vara
och din marks gröda,
det din boskap föder,
din nötboskaps kalvar
och lammen i din hjord.

⁵ Välsignad skall din korg vara
och välsignat ditt baktråg.

⁶ Välsignad skall du vara när du kommer in,
och välsignad skall du vara när du går ut.

⁷ När dina fiender reser sig upp mot dig, skall Herren låta dem bli slagna inför dig. På en väg skall de dra ut mot dig, men på sju vägar skall de fly för dig. ⁸ Herren skall befalla sin välsignelse att vara med dig i dina förråd och i allt vad du företar dig. Han skall välsigna dig i det land som Herren, din Gud, ger dig.

⁹ Herren skall upphöja dig till ett heligt folk åt sig, så som han med ed har lovat dig, om du håller Herrens, din Guds, bud och vandrar på hans vägar. ¹⁰ Och alla folk på jorden skall se att du är uppkallad efter Herrens namn och de skall frukta för dig. ¹¹ Herren skall ge dig överflöd av allt gott – barn, avkomma från boskapen och gröda på marken – i det land som Herren med ed har lovat dina fäder att ge dig. ¹² Herren skall öppna för dig sitt rika förrådshus, himlen, för att ge regn i rätt tid åt ditt land och välsigna alla dina händers verk. Du skall ge lån åt många hednafolk men själv skall du inte låna av någon. ¹³ Herren skall göra dig till huvud och inte till svans. Du skall endast vara över och aldrig vara under, om du lyssnar till Herrens, din Guds, bud som jag i dag ger dig för att du skall hålla och följa dem. ¹⁴ Vik inte av, vare sig till höger eller vänster, från något av alla de bud som jag i dag ger er, så att du följer andra gudar och tjänar dem.

Olydnad leder till Guds förbannelse

¹⁵ Men om du inte lyder Herrens, din Guds, röst och inte håller fast vid och följer alla hans bud och stadgar som jag i dag ger dig, så skall alla dessa förbannelser komma över dig och nå fram till dig:

¹⁶ Förbannad skall du vara i staden,
och förbannad ute på marken.

¹⁷ Förbannad skall din korg vara
och förbannat ditt baktråg.

¹⁸ Förbannad skall ditt moderlivs frukt vara
och din marks gröda,
din nötboskaps kalvar
och lammen i din hjord.

¹⁹ Förbannad skall du vara när du kommer in,
och förbannad skall du vara när du går ut.

²⁰ Herren skall sända över dig förbannelse, förvirring och straff i allt vad du gör och företar dig, till dess du förgörs och snabbt förgås för dina onda gärningars skull, eftersom du har övergivit mig. ²¹ Herren skall låta pesten drabba dig, till dess han har utrotat dig ur det land dit du nu kommer för att ta det i besittning. ²² Herren skall slå dig med tärande sjukdom, feber och hetta, med brand och svärd, med sot och rost. Detta skall förfölja dig till dess du förgås. ²³ Himlen över ditt huvud skall vara som koppar, och jorden under dig skall vara som järn. ²⁴ Damm och stoft skall vara det regn Herren ger åt ditt land. Från himlen skall det komma ner över dig, till dess att du förgörs.

²⁵ Herren skall låta dig bli slagen inför dina fiender. På en väg skall du dra ut mot dem, men på sju vägar skall du fly för dem, och du skall bli ett avskräckande exempel för alla riken på jorden. ²⁶ Dina dödas kroppar skall bli mat åt alla himlens fåglar och åt markens djur, och ingen skall skrämma bort dem. ²⁷ Herren skall slå dig med Egyptens utslag och bölder, med skabb och skorv, så att du inte kan botas.

²⁸ Herren skall slå dig med vanvett, blindhet och sinnesförvirring. ²⁹ Du skall famla mitt på ljusa dagen, så som en blind famlar i mörker, och du skall inte ha framgång på dina vägar. Du skall bli förtryckt och plundrad i alla dina dagar utan att någon räddar dig. ³⁰ Du skall trolova dig med en kvinna, men en annan man skall ligga med henne. Du skall bygga ett hus, men inte få bo i det. Du skall plantera en vingård, men inte få skörda någon frukt från den. ³¹ Din oxe skall slaktas inför dina ögon, men du skall inte få äta av den. Din åsna skall rövas bort från dig i din åsyn och inte föras tillbaka till dig. Dina får skall ges till dina fiender

utan att någon kommer till din hjälp. ³² Dina söner och döttrar skall ges till främmande folk, och dina ögon skall se det och ivrigt längta efter dem varje dag, men du skall stå maktlös. ³³ Ett folk som du inte känner skall äta frukten av din mark och allt ditt arbete. Du skall i alla dina dagar bli förtryckt och utsatt för våld. ³⁴ Du skall drivas till vanvett av det du kommer att se med dina ögon. ³⁵ Herren skall slå dig med svåra bölder på knän och ben, ja, från fotbladet ända till hjässan, så att du inte skall kunna botas.

³⁶ Herren skall föra dig och den kung som du sätter över dig bort till ett folk som varken du eller dina fäder har känt, och där skall du tjäna andra gudar, gudar av trä och sten. ³⁷ Du skall bli till häpnad och ett ordspråk och en nidvisa bland alla de hednafolk som Herren skall föra dig till.

³⁸ På åkern skall du föra ut mycket säd, men du skall skörda litet, för gräshoppor skall äta upp den. ³⁹ Vingårdar skall du plantera och bruka, men inget vin skall du få att dricka och inget skall du få samla in, ty maskar skall äta upp allt. ⁴⁰ Olivplanteringar skall du ha överallt i ditt land, men du skall inte smörja din kropp med oljan, för oliverna skall falla av. ⁴¹ Söner och döttrar skall du föda, men du skall inte få behålla dem, för de måste gå i fångenskap. ⁴² Alla dina träd och all din marks frukt skall angripas av gräshoppor. ⁴³ Främlingen som bor hos dig skall höja sig över dig allt högre och högre, men du skall sjunka ner allt djupare och djupare. ⁴⁴ Han skall ge lån åt dig, men du skall inte ge lån åt honom. Han skall bli huvudet och du skall bli svansen.

⁴⁵ Alla dessa förbannelser skall komma över dig och förfölja dig och träffa dig till dess att du går under, därför att du inte lyssnade till Herrens, din Guds, röst och inte höll de bud och stadgar som han gav dig. ⁴⁶ Som tecken och under skall de komma över dig och dina efterkommande till evig tid. ⁴⁷ Eftersom du inte tjänade Herren, din Gud, med glädje och av hjärtans lust, medan du hade överflöd på allt, ⁴⁸ skall du komma att tjäna fiender som Herren skall sända mot dig, under hunger, törst och nakenhet och brist på allt. Och han skall lägga ett järn på din nacke till dess att han har utrotat dig.

⁴⁹ Herren skall sända över dig ett folk från fjärran, från jordens ände, likt örnen i sin flykt, ett folk vars språk du inte förstår, ⁵⁰ ett folk med bister uppsyn, som inte tar hänsyn till de gamla och inte visar förbarmande med de unga. ⁵¹ Det folket skall äta upp frukten av din boskap och frukten av din mark, till dess du utrotas, ty de skall inte lämna kvar åt dig vare sig säd, vin eller olja, inte din nötboskaps kalvar eller lammen i

din hjord, till dess de har gjort slut på dig. ⁵² De skall angripa dig i alla dina städer, till dess att dina höga och befästa murar som du förtröstar på, faller i hela ditt land. Ja, de skall angripa dig i alla dina städer över hela ditt land, det land som Herren, din Gud, har gett dig.

⁵³ I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig att du skall äta din egen livsfrukt, köttet av dina söner och döttrar som Herren, din Gud, har gett dig. ⁵⁴ En veklig och mycket bortskämd man hos dig skall då med så ont öga se på sin bror och på hustrun som han tar i famn och på de barn han ännu har kvar, ⁵⁵ att han inte åt någon av dem vill dela med sig av sina barns kött, ty han äter det själv, eftersom han inte har något annat kvar. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig i alla dina städer. ⁵⁶ En veklig och bortskämd kvinna hos dig, så veklig och bortskämd att hon inte ens försökt sätta sin fot på marken, skall då med så ont öga se på mannen som hon tar i famn och på sin son och sin dotter, ⁵⁷ att hon missunnar dem efterbödden som kommer ur hennes liv och barnen som hon föder. I brist på allt annat skall hon i hemlighet äta detta. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig i dina städer.

⁵⁸ Om du inte noggrant följer alla ord i denna lag som är skrivna i denna bok, så att du fruktar detta härliga och fruktansvärda namn " Herren, ^[a] din Gud", ⁵⁹ då skall Herren sända mycket svåra plågor över dig och dina efterkommande, stora och långvariga plågor, elakartade och långvariga sjukdomar. ⁶⁰ Han skall låta Egyptens alla farsoter, som du är rädd för, komma tillbaka, och de skall drabba dig. ⁶¹ Också många andra sjukdomar och plågor, som inte är nerskrivna i denna lagbok, skall Herren låta komma över dig till dess att du går under. ⁶² Och av er skall det bli kvar ett fåtal, ni som tidigare var talrika som stjärnorna på himlen. Detta därför att du inte lyssnade till Herrens, din Guds, röst.

⁶³ Och det skall ske att liksom Herren förut fröjdade sig över er, när han fick göra er gott och föröka er, så skall Herren nu fröjda sig över er, när han utrotar och förgör er. Ni skall ryckas bort ur det land som ni är på väg till för att ta i besittning.

⁶⁴ Herren skall sprida ut dig bland alla folk, från jordens ena ände till den andra, och där skall du tjäna andra gudar som varken du eller dina fäder har känt, gudar av trä och sten. ⁶⁵ Bland de folken skall du inte få någon ro eller någon vila för din fot. Herren skall där ge dig ett bävande hjärta och förtvinande ögon och en ångestfylld själ. ⁶⁶ Du skall sväva i största livsfara, du skall darra både natt och dag och inte vara säker för

ditt liv. ⁶⁷ Om morgonen skall du säga: "Om det ändå vore kväll!", och om kvällen skall du säga: "Om det ändå vore morgon!" Detta på grund av den fruktan du skall känna i ditt hjärta och den syn dina ögon skall se. ⁶⁸ Och Herren skall föra dig tillbaka till Egypten på skepp, på den väg om vilken jag sade till dig: "Du skall inte se den mer." Där skall ni bjuda ut er till salu som slavar och slavinnor åt era fiender. Men ingen skall vilja köpa.

5 Mosebok 29

Förnyelse av förbundet

29 Dessa är orden i det förbund som Herren befälde Mose att sluta med Israels barn i Moabs land, förutom det förbund som han hade slutit med dem vid Horeb.

² Mose kallade samman hela Israel och sade till dem: Ni har sett allt vad Herren har gjort inför era ögon i Egyptens land med farao och alla hans tjänare och hela hans land, ³ de stora prövningar som du med egna ögon har sett, de stora tecknen och undren. ⁴ Men ännu till denna dag har Herren inte gett er hjärtan till att förstå, ögon till att se och öron till att höra. ⁵ Jag ledde er i öknen i fyrtio år. Era kläder blev inte utslitna på er, inte heller sandalerna på dina fötter. ⁶ Bröd fick ni inte att äta och inte vin eller starka drycker att dricka, för att ni skulle veta att jag är Herren, er Gud. ⁷ Och när ni kom till denna plats, drog Sichon, kungen i Hesbon, och Og, kungen i Basan, ut till strid mot oss, men vi slog dem. ⁸ Vi intog deras land och gav det till arvedel åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam. ⁹ Ni skall därför hålla detta förbunds ord och följa dem, för att ni må ha framgång i allt vad ni gör.

¹⁰ Ni står i dag alla inför Herren, er Gud: era huvudmän, era stammar, era äldste och era tillsyningsmän, alla män i Israel, ¹¹ era barn och hustrur, främlingen som är hos dig i ditt läger, din vedhuggare såväl som din vattenbärare, ¹² för att du må träda in i Herrens, din Guds, förbund, det edsförbund som Herren, din Gud, i dag sluter med dig.

¹³ Ty han vill i dag upphöja dig så att du skall vara hans folk och han din Gud, så som han har sagt dig och så som han med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob. ¹⁴ Och det är inte endast med er som jag i dag sluter detta förbund, detta edsförbund, ¹⁵ utan både med dem

som i dag står här med oss inför Herren, vår Gud, och med dem som inte är här med oss i dag.

¹⁶ Ni vet själva hur vi bodde i Egyptens land och hur vi drog mitt igenom de hednafolks länder som ni nu har lämnat. ¹⁷ Ni såg deras vidrigheter och deras eländiga avgudar av trä och sten, silver och guld, som fanns hos dem. ¹⁸ Men bland er får det inte finnas någon man eller kvinna, någon släkt eller stam som i sitt hjärta i dag vänder sig bort ifrån Herren, vår Gud, för att gå bort och tjäna dessa hednafolks gudar. Bland er får det inte finnas någon rot som frambringar gift och malört, ¹⁹ så att någon som hör detta edsförbunds ord välsignar sig i sitt hjärta och tänker att det skall gå honom väl, där han vandrar i sitt hjärtas hårdhet. Ty då skall hela landet, både vått och torrt, förgås. ²⁰ Herren skall inte vara villig att förlåta honom. Herrens vrede och nitälskan skall då vara som en rykande eld mot den mannen, och varje förbannelse som är uppskriven i denna bok kommer att vila på honom, och Herren skall utplåna hans namn under himlen. ²¹ Herren skall avskilja honom från alla Israels stammar och låta honom drabbas av olycka, enligt alla förbannelserna i det förbund som är uppskrivet i denna lagbok.

²² Det kommande släktet, era barn som träder fram efter er, och främlingen som kommer från ett avlägset land, de skall säga, när de ser detta lands plågor och de sjukdomar som Herren slagit detta land med ²³ – svavel och salt och en helt förbränd jord, som inte kan besås och inte ge någon gröda och där ingen växtlighet kan skjuta upp, en ödeläggelse som när Herren i sin vrede och förbittring omstörtade Sodom och Gomorra, Adma och Sebojim – ²⁴ ja, alla folk skall då säga: "Varför har Herren gjort så mot detta land? Varför brinner hans vrede så starkt?"

²⁵ Och man skall svara: "Därför att de övergav det förbund som Herren, deras faders Gud, slöt med dem när han förde dem ut ur Egyptens land. ²⁶ De gick bort och tjänade andra gudar och tillbad dem, gudar som de inte kände och som han inte hade tilldelat dem. ²⁷ Därför upptändes Herrens vrede mot detta land, så att han lät varje förbannelse som är uppskriven i denna bok komma över det. ²⁸ Och Herren ryckte upp dem ur deras land med vrede och förbittring och stor förtörnelse och förkastade dem till ett annat land, så som nu har skett."

²⁹ Det fördolda hör Herren, vår Gud, till. Men det uppenbarade gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi skall följa alla ord i denna lag.

1 Petrusbrevet 2: 1–12

2 ¹ Lägga därför bort allt slags ondska, falskhet och hyckleri, avund och förtal. ² Längta som nyfödda barn efter den rena andliga mjölken, så att ni genom den växer upp till frälsning, ³ då ni nu har smakat att Herren är god.^[a]

Ett heligt prästerskap

⁴ Kom till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men är utvald och dyrbar inför Gud. ⁵ Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, som skall frambära andliga offer som Gud tack vare Yeshua Ha Maschiach tar emot med glädje. ⁶ Det står nämligen i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på den skall aldrig komma på skam.^[b] ⁷ För er som tror är den alltså dyrbar, men för dem som inte tror har den sten som byggnadsarbetarna kastade bort, blivit en hörnsten,^[c] ⁸ en stötesten och en klippa till fall.^[d] De stöter emot den därför att de inte lyder ordet. Så var också bestämt om dem.

⁹ Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar,^[e] han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. ¹⁰ Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk, ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet.

En ny livsföring

¹¹ Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttsliga begären som för krig mot själen. ¹² Uppför er väl bland hedningarna, så att de, när de anklagar er som förbrytare, ser alla goda gärningar ni gör och prisar Gud den dag han uppsöker dem.

13 mars

St. Teresa av Avila: "Vi får inte tro att en person som lider inte är en bedjande person. Hon eller han ger sina böner till Gud och många gånger ber en sådan människa mycket sannare än den som i lugn och ro mediterar och kanske faller någon tår ibland och tror att det är bön."

5 Mosebok 30

Att lyssna till Guds ord – en fråga om liv och död

30 När allt detta kommer över dig, välsignelsen och förbannelsen som jag har förelagt dig, och du lägger detta på ditt hjärta bland alla de hednafolk dit Herren, din Gud, fördriver dig, ² och du vänder om till Herren, din Gud, och lyder hans röst, i allt vad jag i dag befäller dig, du och dina barn, av hela ditt hjärta och av hela din själ, ³ då skall Herren, din Gud, göra slut på din fångenskap och förbarma sig över dig. Herren, din Gud, skall då åter samla dig från alla folk, dit han har skingrat dig.

⁴ Även om dina fördrivna skulle vara vid himlens ände, skulle Herren, din Gud, samla dig därifrån och hämta dig därifrån. ⁵ Herren, din Gud, skall föra dig in i det land som dina fäder har haft till besittning, och du skall besitta det. Han skall göra dig gott och föröka dig, mer än dina fäder.

⁶ Herren, din Gud, skall omskära ditt hjärta och dina efterkommandes hjärtan, så att du älskar Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ. Då ska du få leva. ⁷ Och Herren, din Gud, skall lägga alla dessa förbannelser på dina fiender och på dem som hatar och förföljer dig.

⁸ Du skall på nytt lyssna till Herrens röst och följa alla hans bud som jag i dag ger dig. ⁹ Herren, din Gud, skall ge dig överflöd i allt vad du företar dig och då det gäller dina barn, avkomman från din boskap och grödan från din mark. Ty så som Herren fröjdade sig över dina fäder, skall han åter fröjda sig över dig och göra dig gott, ¹⁰ när du lyssnar till Herrens, din Guds, röst och håller hans bud och stadgar som är skrivna i denna lagbok, och vänder om till Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ.

¹¹ Ty det bud som jag i dag ger dig är inte för svårt för dig och det är inte långt borta. ¹² Det är inte i himlen, så att du behöver säga: "Vem vill för

oss stiga upp till himlen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan följa det?" ¹³ Ordet är inte heller på andra sidan havet, så att du behöver säga: "Vem vill för oss fara över till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan följa det?" ¹⁴ Nej, ordet är dig mycket nära, i din mun och i ditt hjärta, så att du kan följa det.

¹⁵ Se, jag lägger i dag fram för dig livet och vad gott är, döden och vad ont är, ¹⁶ då jag i dag befäller dig att älska Herren, din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och rådslut, för att du må leva och föröka dig, och för att Herren, din Gud, må välsigna dig i det land dit du kommer för att ta det i besittning. ¹⁷ Men om ditt hjärta vänder sig bort och du inte vill höra, och om du blir förledd och tillber andra gudar och tjänar dem, ¹⁸ så kungör jag för er i dag att ni förvisso skall förgås. Ni kommer inte att leva länge i det land dit du drar över Jordan för att komma och ta det i besittning.

¹⁹ Jag tar i dag himmel och jord till vittne mot er att jag har förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse. Välj då livet, för att du och dina efterkommande må leva, ²⁰ genom att du älskar Herren, din Gud, och lyssnar till hans röst och håller dig till honom. Ty detta betyder liv och lång levnad för dig. ²¹ Så att du får bo i det land som Herren med ed har lovat att ge dina fäder, Abraham, Isak och Jakob.

5 Mosebok 31

Josua som Mose efterträdare

31 Mose gick i väg och talade dessa ord till hela Israel. ² Han sade till dem: "Jag är i dag etthundratjugo år. Jag kan inte längre vara ledare och anförare, och Herren har sagt till mig: 'Du skall inte komma över denna Jordan.' ³ Men Herren, din Gud, går själv framför dig. Han skall förgöra dessa folk för dig och du skall driva bort dem. Josua skall anför dig, som Herren har sagt. ⁴ Herren skall göra med dem så som han gjorde med Sichon och Og, amoreernas kungar, och med deras land när han lät dem gå under. ⁵ Herren skall överlämna dem till er och ni skall göra med dem alldeles så som jag har befallt er. ⁶ Var starka och frimodiga, var inte rädda eller förskräckta för dem. Ty Herren, din Gud, går själv med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig."

⁷ Sedan kallade Mose till sig Josua och sade till honom inför hela Israel: "Var stark och frimodig, ty du skall med detta folk gå in i det land som Herren med ed har lovat deras fäder att ge dem och du skall utskifta det åt dem som arv. ⁸ Herren går själv framför dig och han skall vara med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig. Var inte rädd eller förfärad."

Läsningen av lagen

⁹ Mose skrev denna lag och gav den åt prästerna, Levi söner, som bar Herrens förbundsark, och åt alla de äldste i Israel. ¹⁰ Och Mose befallde dem och sade: "Vid slutet av vart sjunde år, när friåret är inne, vid lövhyddohögtiden, ¹¹ då hela Israel kommer för att träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte på den plats som han utväljer, då skall du läsa upp denna lag inför hela Israel, för att de skall höra den. ¹² Samla folket, män, kvinnor, barn och främlingen som är hos dig inom dina portar, så att de får höra och så lär sig frukta Herren, er Gud, och noggrant följer alla ord i denna lag. ¹³ Också deras barn, som ännu inte känner den, skall höra och lära sig den så att de fruktar Herren, er Gud, så länge ni lever i det land dit ni drar över Jordan för att ta det i besittning."

Herrens sista ord till Mose

¹⁴ Herren sade till Mose: "Se, tiden är nära då du skall dö. Kalla på Josua och inställ er i uppenbarelsetältet, så skall jag insätta honom i hans ämbete." Mose gick då med Josua och inställde sig i uppenbarelsetältet. ¹⁵ Då visade sig Herren i tältet i en molnstod, och molnstoden blev stående vid ingången till tältet.

¹⁶ Och Herren sade till Mose: "Se, när du har gått till vila hos dina fäder, skall detta folk stå upp och trolöst följa främmande gudar i det land dit de kommer och de skall överge mig och bryta det förbund som jag har slutit med dem. ¹⁷ Min vrede skall den dagen upptändas mot dem, och jag skall överge dem och dölja mitt ansikte för dem, så att de förgås. Olyckor och lidande i mängd skall drabba dem. Då skall de säga: Är det inte därför att vår Gud inte är med oss som dessa olyckor har drabbat oss? ¹⁸ Den dagen skall jag helt dölja mitt ansikte på grund av allt det onda som de har gjort genom att vända sig till andra gudar.

¹⁹ Skriv nu upp åt er denna sång, lär Israels barn den och lägg den i deras mun. Den skall så bli för mig ett vittne mot Israels barn. ²⁰ När jag

har fört dem in i det land som jag med ed har lovat åt deras fäder, ett land som flödar av mjölk och honung, och de äter och blir mätta och feta, skall de vända sig till andra gudar och tjäna dem och förakta mig och bryta mitt förbund. ²¹ När då olyckor och lidande i mängd drabbar dem, skall denna sång vara ett vittnesbörd mot dem, ty deras efterkommande skall inte glömma den. Ty jag vet vilka tankar de umgås med redan nu, innan jag har fört dem in i det land som jag med ed har lovat dem."

²² Den dagen skrev Mose ner sången och lärde Israels barn den.

²³ Och han insatte Josua, Nuns son, i ämbetet och sade: "Var stark och frimodig, ty du skall föra Israels barn in i det land som jag med ed har lovat åt dem, och jag är med dig."

²⁴ Sedan Mose till alla delar hade skrivit ner orden i denna lag i en bok, ²⁵ befallde han leviterna som bar Herrens förbundsark och sade: ²⁶ "Tag denna lagbok och lägg den vid sidan av Herrens, er Guds, förbundsark, och den skall ligga där som ett vittnesbörd mot dig. ²⁷ Ty jag vet att du är upprorisk och hårdnackad. Se, ännu medan jag lever bland er har ni varit upproriska mot Herren. Hur mycket mer skall ni då inte bli det efter min död! ²⁸ Kalla samman till mig alla de äldste i era stammar, liksom era tillsyningsmän, så att jag får tala dessa ord till dem och ta himmel och jord till vittnen mot dem. ²⁹ Ty jag vet att ni efter min död kommer att göra det som är fördärligt och vika av från den väg som jag har befallt er att gå. Därför skall olycka drabba er i kommande dagar, när ni gör sådant som är ont i Herrens ögon och väcker hans vrede genom era gärningar."

Moses avskedssång

³⁰ Inför Israels hela församling talade Mose denna sångs ord från början till slut.

5 Mosebok 32

32 Lyssna, ni himlar, jag vill tala,

hör, du jord, orden från

min mun.

- ² Som regnet må min lära drypa,
som daggen må mitt tal flöda,
som rikligt regn på grönska,
som regnskurar på gräs.
- ³ Ty Herrens namn skall jag förkunna,
ge ära åt vår store Gud.
- ⁴ Han är Klippan, fullkomliga är hans gärningar,
ty alla hans vägar är rätta.
En trofast Gud utan svek,
rättfärdig och rättvis är han.
- ⁵ De har handlat illa mot honom,
de är inte hans barn, utan en skam,
ett förvänt och avogt släkte.
- ⁶ Är det så du lönar Herren,
du dåraktiga och ovisa folk?
Är han då ej din Fader som skapade dig,
han som danade och formade dig?
- ⁷ Kom ihåg forna dagar.
Ge akt på gångna släktens år.
Fråga din far, han skall berätta för dig,
dina äldste, de skall säga dig det.
- ⁸ När den Högste gav arvslotter åt folken,
när han spred ut människors barn,
då utstakade han gränserna för folken
efter antalet av Israels barn.
- ⁹ Ty Herrens del är hans folk,
Jakob är hans arvedels lott.
- ¹⁰ Han fann honom i öknens land,
i ödslig, tjutande ödemark.
Han omslöt honom och tog honom i sin vård,
han bevarade honom som sin ögonsten.
- ¹¹ Liksom en örn väcker upp sitt bo,
och svävar över sina ungar,
så bredde han ut sina vingar och tog emot honom
och bar honom på sina fjädrar.
- ¹² Blott Herren ledde honom,
ingen främmande gud vid hans sida.
- ¹³ Han lät honom fara fram över landets höjder
och han fick äta av markens gröda.

Han lät honom suga honung ur hälleberget
och olja ur den hårda klippan.

¹⁴ Han gav honom gräddmjölk av kor, söt mjölk av får,
tillsammans med det bästa av lamm,
baggar från Basan och bockar,
det bästa och mörkfullaste vete.
Druvors blod drack du, skummande vin.

¹⁵ Då blev Jesurun^(a) fet och slog bakut.
Du blev fet och tjock och stinn.

Han övergav Gud, sin skapare,
och föraktade sin frälsnings klippa.

¹⁶ De retade honom genom främmande gudar,
med vidrigheter väckte de hans vrede.

¹⁷ De offrade åt onda andar, som inte är Gud,
åt gudar som de inte kände,

nya gudar som nyss kommit till
och som era fäder ej fruktade.

¹⁸ Du övergav Klippan som födde dig.
Du glömde Gud som gav dig livet.

¹⁹ Herren såg detta och förkastade dem,
eftersom hans söner och döttrar hade kränkt honom.

²⁰ Han sade: "Jag vill dölja mitt ansikte för dem,
jag vill se vilket slut de får.

Ty de är ett förvänt släkte,
barn utan trohet.

²¹ De har retat mig med gudar som inte är gudar,
väckt min vrede med sina tomma avgudar.
Därför skall jag reta dem med det som inte är ett folk,
med ett dåraktigt hednafolk skall jag väcka deras förtret.

²² Ty genom min vrede har en eld tänts
och den brinner till dödsrikets djup.

Den förtär jorden med dess gröda
och sätter bergens grundvalar i brand.

²³ Jag skall hopa olyckor över dem,
mina pilar skall jag skjuta på dem.

²⁴ Hungersnöd skall drabba dem,
feberglöd förtära dem,
pest som bittert pinar.

Jag skall sända över dem vilddjurs tänder

och gift från ormar som krälar i stoftet.

²⁵ Ute skall svärdet dräpa deras barn,
inne gör skräcken det.

Unga män och jungfrur förgås,
spädbarn och grånade män.

²⁶ Jag skulle säga: Jag vill skingra dem,
utplåna minnet av dem bland människor,

²⁷ om jag inte fruktade hån från fienden,
att deras ovänner skulle misstyda det,
och säga: Vår hand är mäktig,
det var inte Herren som gjorde allt detta."

²⁸ Ty ett rådlöst folk är de,
och förstånd finns ej i dem.

²⁹ Vore de visa skulle de inse detta,
de skulle förstå vilket slut de måste få.

³⁰ Hur kunde en enda jaga tusen framför sig,
två driva tiotusen på flykten, om ej deras Klippa hade sålt dem,
om ej Herren hade utlämnat dem?

³¹ Ty de andras klippa är ej som vår Klippa,
det kan våra fiender döma om.

³² Ty från Sodoms vinstock är deras vinstock,
och från Gomorras fält.

Deras druvor är giftiga druvor,
deras klasar är beska.

³³ Deras vin är ormars etter,
kobrors grymma gift.

³⁴ Sådant ligger förvarat hos mig,
förseglat i mina förrådshus.

³⁵ Min är hämnden och vedergällningen,
sparad till den tid då deras fot skall vackla.

Ty nära är deras olyckas dag,
det som väntar dem kommer med hast.

³⁶ Ty Herren skall ta sig an sitt folks sak,
och förbarma sig över sina tjänare,
när han ser att deras kraft är borta
och att ingen finns kvar, varken slav eller fri.

³⁷ Då skall han fråga: Var är deras gudar,
klippan de tog sin tillflykt till,

³⁸ de som åt deras slaktoffers fett
och drack deras drickoffers vin?
Må de stå upp och hjälpa er,
må de vara ert beskydd.

³⁹ Se nu, jag, jag är Gud,
det finns ingen Gud vid sidan av mig.
Jag dödar och jag gör levande,
jag slår och jag helar.
Ingen kan rädda ur min hand.

⁴⁰ Se, jag lyfter min hand upp mot himlen,
och säger: Så sant jag lever för evigt:

⁴¹ När jag har vässat mitt flammande svärd
och min hand skipar rätt,

skall jag ta hämnd på mina ovänner
och vedergälla dem som hatar mig.

⁴² Jag skall göra mina pilar berusade av blod,
mitt svärd skall mätta sig av kött,
av de slagnas och fångnas blod,
av fiendehövdingars huvuden.

⁴³ Jubla, ni hednafolk med hans folk,
ty han hämnas sina tjänares blod.

Han tar hämnd på sina ovänner
och bringar försoning för sitt land, sitt folk."

⁴⁴ Mose kom tillsammans med Hosea, ^[b] Nuns son, och talade hela
denna sångs ord inför folket.

⁴⁵ Och när Mose hade talat alla dessa ord till hela Israel, ⁴⁶ sade han till
dem: "Lägg på hjärtat alla de ord som jag i dag gör till vittnen mot er, så
att ni befaller era barn att hålla fast vid och följa alla ord i denna lag.

⁴⁷ Ty detta är inte ett tomt ord för er, det gäller ert liv. Genom detta ord
skall ni få ett långt liv i det land, dit ni nu går över Jordan för att ta det i
besittning."

Gud talar om Moses död

⁴⁸ Samma dag talade Herren till Mose och sade: ⁴⁹ "Stig upp här på
Abarimberget, på berget Nebo i Moabs land mitt emot Jeriko, så skall du
få se Kanaans land som jag ger åt Israels barn till besittning. ⁵⁰ Du skall
dö där på berget, dit du stiger upp, och du skall samlas till ditt folk,

liksom din bror Aron dog på berget Hor och samlades till sitt folk.

⁵¹ Detta sker därför att ni var trolösa mot mig mitt bland Israels barn vid Meribas vatten vid Kadesh i öknen Sin, eftersom ni inte höll mig helig bland Israels barn. ⁵² Du skall se landet rakt framför dig, men du skall inte komma in dit, till det land som jag ger åt Israels barn.

1 Petrusbrevet 2: 13–25

¹³ Underordna er varje myndighet för Herrens skull, det må gälla kejsaren som högste härskare ¹⁴ eller landshövdingarna, som är utsända av honom för att straffa dem som gör det onda och hedra dem som gör det goda. ¹⁵ Ty det är Guds vilja att ni genom att göra gott skall tysta munnen på oförståndiga och okunniga människor. ¹⁶ Ni är fria, men använd inte friheten som täckmantel för att göra det onda utan för att tjäna Gud. ¹⁷ Visa aktning för alla, älska bröderna, frukta Gud och vörda kejsaren.

Ha Maschiach som föredöme och Frälsare

¹⁸ Ni slavar, underordna er era herrar och visa dem all respekt, inte bara de goda och milda utan även de hårda. ¹⁹ Om någon som vet att Gud är med honom, håller ut när han får lida oskyldigt, så är det nåd från Gud. ²⁰ Vad är det för berömvärt, om ni hårdar ut med att bli slagna när ni handlar orätt? Men om ni håller ut när ni får lida fast ni handlar rätt, då är det nåd från Gud. ²¹ Detta har ni blivit kallade till. Ha Maschiach led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. ²² Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun.^[f] ²³ När han blev smäddad, smädade han inte igen, och när han led, hotade han inte, utan överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist. ²⁴ Och våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade. ²⁵ Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt om till era själars herde och vårdare.

14 mars

*St. Arsenius: "Varför ni ord, lät jag er slippa ut? Jag har ofta blivit ledsen av vad jag sagt,
men aldrig för att jag var tyst."."*

5 Mosebok 33

Mose välsignar Israel

33 Detta är den välsignelse gudsmannen Mose uttalade över Israels barn före sin död: ² Han sade:

" Herren kom från Sinai,
från Seir gick hans sken upp över dem.
Han strålade fram från berget Paran,
ur skaran av mångtusen heliga.
På hans högra sida brann i eld en lag för dem.

³ I sanning, han älskar folken.
Alla hans heliga är i din hand.

De faller ner vid din fot,
de tar emot av dina ord.

⁴ Mose gav oss en lag,
en arvedel för Jakobs menighet.

⁵ Han blev kung i Jesurun,
när folkets huvudmän samlades,
Israels alla stammar."

⁶ "Må Ruben leva och ej dö.
Dock blir hans män en liten skara."

⁷ Detta sade han om Juda:
"Hör, o Herre, Juda röst,
låt honom komma till sitt folk.

Med sina händer strider han för det.
Bli en hjälp för honom mot hans ovänner."

⁸ Om Levi sade han:

"Dina tummim och dina urim^[a] tillhör din fromme,
som du prövade i Massa,

 som du kämpade med vid Meribas vatten,

⁹ han som sade om sin fader och sin moder:

'Jag ser dem inte',

 och som inte ville kännas vid sina bröder,
ej heller veta av sina barn.

 Ty de tog vara på ditt ord,
och ditt förbund höll de.

¹⁰ De skall lära Jakob dina förordningar
och Israel din lag.

 De skall bära fram rökelse för din näsa,
och heloffer på ditt altare.

¹¹ Välsigna, o Herre, hans kraft,

 låt hans händers verk behaga dig.

Krossa höfterna på hans motståndare,
på hans fiender, så att de inte kan resa sig."

¹² Om Benjamin sade han:

 " Herrens älskade

skall bo i trygghet hos honom

 som alltid skyddar honom.

Mellan hans höjder skall han bo."

¹³ Om Josef sade han:

 "Välsignat av Herren vare hans land,
med himlens ädlaste gåvor, med dagg,
med gåvor från djupet som ligger där nere,

¹⁴ med solens ädlaste alster

 och månvarvens ädlaste frukter,

¹⁵ med de uråldriga bergens yppersta skatter
och de eviga höjdernas dyrbara frukt,

¹⁶ med jordens dyrbara frukt och all dess fullhet,
med nåd från honom som bodde i busken.

Må detta komma över Josefs huvud,
över hans hjässa, fursten bland bröder.

¹⁷ Härlig är den förstfödde bland hans tjurar,

som en vildoxes är hans horn.

Med dem stångar han folken,
också dem som bor vid jordens ändar.
Sådana är Efraims tiotusenden,
sådana Manasses tusenden."

¹⁸ Om Sebulon sade han:

"Gläd dig, Sebulon, när du drar ut,
och du Isaskar, i dina tält.

¹⁹ Folk bjuder de in till sitt berg.

Där offrar de rätta offer.

Ty havens rikedom suger de till sig,
och skatter som sanden döljer."

²⁰ Om Gad sade han:

"Lovad vare han som gav rymligt land åt Gad!

Han bor som en lejoninna,

och krossar både arm och hjässa.

²¹ Han utsåg den bästa delen åt sig själv,

ty där var hans härskarlott förvarad.

När folkets huvudmän kom samman,

utförde han Herrens rätt,

hans domar med Israel."

²² Om Dan sade han:

"Dan är ett ungt lejon,

som rusar ner från Basan."

²³ Om Naftali sade han:

"Naftali har fått riklig nåd

och full välsignelse av Herren.

Väster och söder skall du ta i besittning."

²⁴ Om Aser sade han:

"Välsignad bland söner är Aser.

Må han bli älskad av sina bröder,

och må han doppa sin fot i olja.

²⁵ Av järn och koppar skall dina regler vara,

och som dina dagar din kraft."

²⁶ "Ingen är som Jesuruns Gud,

han som far fram på himlen till din hjälp,

på skyarna i sitt majestät.

²⁷ En tillflykt är han, urtidens Gud,
och här nere råder hans eviga armar.

Han skall jaga fienderna framför dig,
och säga: Förgör dem!

²⁸ Så skall Israel bo i trygghet,
Jakobs källa lämnas ifred
i ett land med säd och vin,
under en himmel som dryper av dagg.

²⁹ Salig är du, Israel. Vem är dig lik?
Du är ett folk, som har sin räddning i Herren.
Han är din skyddande sköld, ditt ärorika svärd.
Dina fiender skall visa dig underdånighet,
och du skall gå fram över deras höjder."

5 Mosebok 34

Moses död

34 Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo, på toppen av Pisga, mitt emot Jeriko. Där lät Herren honom se hela landet, från Gilead ända till Dan ² och hela Naftali och Efraims och Manasse land och hela Juda land, ända till Västra havet, ³ och Negev och Jordanslätten, det vill säga lågslätten vid Jeriko, Palmstaden, ända till Soar. ⁴ Och Herren sade till honom: "Detta är det land, som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, när jag sade: Åt dina efterkommande skall jag ge det. Jag har låtit dig se det med dina ögon, men dit in skall du inte komma."

⁵ Och Herrens tjänare Mose dog där i Moabs land, så som Herren hade sagt. ⁶ Han begravde honom i dalen i Moabs land, mitt emot Bet-Peor. Men till denna dag har ingen fått veta var hans grav finns. ⁷ Mose var etthundratjugo år när han dog, hans ögon var inte skumma, hans livskraft inte försvunnen. ⁸ Israels barn sörjde Mose på Moabs hedar under trettio dagar. Sedan var sorgetidens gråtodagar efter Mose slut.

⁹ Josua, Nuns son, var fylld med vishetens ande, ty Mose hade lagt sina händer på honom. Och Israels barn lydde honom och gjorde som Herren hade befallt Mose.

¹⁰ I Israel uppstod inte mer någon profet lik Mose, någon som Herren kände ansikte mot ansikte, ¹¹ ingen om man tänker på alla de tecken och under som Herren hade sänt honom att göra i Egyptens land, med farao och alla hans tjänare och med hela hans land, ¹² och om man tänker på all den väldiga kraft som Mose visade, och på alla de stora och fruktansvärda gärningar som han gjorde inför ögonen på hela Israel.

1 Petrusbrevet 3: 1–12

Man och hustru

³ På samma sätt skall ni hustrur underordna er era män, så att den man som inte vill tro ordet kan vinnas utan ord genom sin hustrus liv, ² när han ser hur gudfruktigt och rent hon lever. ³ Er prydnad skall inte vara något yttre: konstfulla håruppsättningar, påhängda guldsmycken eller fina kläder, ⁴ utan hjärtats dolda människa med den oförgängliga skönheten hos en mild och stilla ande. Det är mycket dyrbart i Guds ögon. ⁵ Så prydde sig också förr de heliga kvinnor som satte sitt hopp till Gud. De underordnade sig sina män, ⁶ så som Sara var lydig mot Abraham och kallade honom herre. Hennes barn har ni blivit, när ni gör det som är gott och inte låter skrämman er. ⁷ På samma sätt skall ni män leva förståndigt tillsammans med era hustrur som är det svagare kärlet. ^[a] Visa dem aktning som medarvingar till livets nåd, så att era böner inte blir hindrade.

Att lida för Yeshuas skull

⁸ Till sist, var alla ett i själ och sinne, visa medkänsla, älska bröderna, var barmhärtiga och ödmjuka. ⁹ Löna inte ont med ont eller skymf med skymf. Tvärtom skall ni välsigna, eftersom ni är kallade att ärva välsignelse. ¹⁰ Ty

den som älskar livet och vill se goda dagar
skall avhålla sin tunga från det som är ont
och sina läppar från att tala svek.^[b]

¹¹ Han skall vända sig bort från det onda och göra det goda,

söka efter frid och sträva efter den.

¹² Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga,
och hans öron är öppna för deras böner.

Men Herrens ansikte är vänt emot dem som gör det onda.

15 mars

*St. Louise de Marillac: "Var flitig i att tjäna de fattiga. Älska dem, hedra dem, mina barn,
såsom ni hedrar Ha Maschiach själv."*

Josua 1

Gud befaller Josua att erövra Kanaan

1 När Herrens tjänare Mose var död, sade Herren till Josua, Nuns son, Moses tjänare: ² "Min tjänare Mose är död. Stå nu upp och gå över Jordan, du och allt detta folk, in i det land som jag skall ge åt Israels barn. ³ Varje plats där ni sätter er fot har jag givit er, som jag lovade Mose. ⁴ Från öknen till Libanon och ända till den stora floden Eufrat, över hela hetiternas land och till Stora havet västerut, skall ert område sträcka sig. ⁵ Ingen skall kunna stå dig emot i alla dina livsdagar. Så som jag har varit med Mose, så skall jag också vara med dig. Jag skall inte lämna dig eller överge dig. ⁶ Var stark och frimodig, ty du skall som arv åt detta folk fördela landet som jag med ed har lovat deras fäder att ge dem. ⁷ Ja, var stark och mycket frimodig så att du håller fast vid och följer all den undervisning som min tjänare Mose har givit dig. Vik inte av från den vare sig till höger eller till vänster, så skall du ha framgång vart du än går. ⁸ Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den. Då skall du lyckas i det du företar dig, och då skall du ha framgång. ⁹ Har jag inte befallt dig att vara stark och frimodig? Var då

inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud, är med dig vart än du går."

Josua ger befallningar till folket

¹⁰ Josua befallde folkets tillsyningsmän och sade: ¹¹ "Gå igenom lägret och säg till folket: Gör i ordning färdkost åt er. Ty om tre dagar skall ni gå över Jordan för att komma in i och inta det land som Herren, er Gud, har gett er till besittning."

¹² Men till rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam sade Josua: ¹³ "Kom ihåg det som Herrens tjänare Mose befallde er, när han sade: Herren, er Gud, skall låta er komma till ro och ge er detta land.

¹⁴ Era hustrur, era små barn och er boskap skall stanna kvar i det land som Mose har gett er här på andra sidan Jordan. Men ni själva, alla tappra stridsmän, skall dra i väg beväpnade i spetsen för era bröder och hjälpa dem, ¹⁵ tills Herren har låtit era bröder komma till ro liksom ni, och de också har tagit i besittning det land som Herren, er Gud, ger dem. Sedan kan ni vända tillbaka till det land som skall vara er besittning. Ni skall då ta i besittning det land som Herrens tjänare Mose har gett er här på andra sidan Jordan, på östra sidan."

¹⁶ De svarade Josua: "Allt som du har befallt oss skall vi göra, och vart du än sänder oss skall vi gå. ¹⁷ Som vi har lytt Mose i allt, skall vi också lyda dig. Må endast Herren, din Gud, vara med dig, så som han var med Mose. ¹⁸ Var och en som trotsar dina befallningar och inte lyder dina ord, vad du än befäller honom, han skall dödas. Var stark och frimodig."

Josua 2

Josua sänder spejare till Jeriko

² Josua, Nuns son, sände i hemlighet ut två spejare från Sittim och sade: "Gå och undersök landet och särskilt Jeriko." De gav sig i väg och kom in i ett hus, där en sköka vid namn Rahab bodde, och där lade de sig att vila. ² Men för kungen i Jeriko berättade man: "I natt har några israelitiska män kommit hit för att bespeja landet." ³ Då sände kungen i Jeriko bud till Rahab och sade: "Lämna ut de män som har kommit till dig och tagit in i ditt hus, de har kommit hit för att bespeja hela landet."

⁴ Men kvinnan tog de båda männen och gömde dem. Sedan sade hon: "Ja, männen kom till mig, men jag visste inte varifrån de kom. ⁵ Och när porten skulle stängas sedan det hade blivit mörkt, gick männen ut, och jag vet inte vart de tog vägen. Skynda efter dem, så får ni nog tag i dem." ⁶ Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem under linstjälkar, som hon hade utbredda på taket. ⁷ Männen skyndade efter dem på vägen till Jordan mot vadställena. Och så snart förföljarna hade gett sig av, stängdes stadsporten.

⁸ Men innan spejarna hade lagt sig, gick hon upp till dem på taket ⁹ och sade: "Jag vet att Herren har gett er detta land och att en skräck för er har fallit över oss, ja, att alla landets invånare bävar för er. ¹⁰ Vi har hört hur Herren lät vattnet i Röda havet torka ut framför er, när ni drog ut ur Egypten, och vad ni gjorde med Sichon och Og, amoreernas båda kungar på andra sidan Jordan, hur ni gav dem till spillo. ¹¹ När vi hörde detta blev våra hjärtan förskräckta, och nu har ingen mod att stå er emot. Ty Herren, er Gud, är Gud uppe i himlen och nere på jorden. ¹² Lova mig därför med ed vid Herren att eftersom jag har visat barmhärtighet mot er, skall också ni visa barmhärtighet mot min fars hus. Ge mig ett säkert tecken på det, ¹³ och låt min far och min mor, mina bröder och mina systrar leva, liksom alla som tillhör dem, och rädda oss från döden."

¹⁴ Männen sade till henne: "Med vårt eget liv svarar vi för ert, bara ni inte förråder vårt ärende. När Herren ger oss landet, skall vi visa nåd och trofasthet mot dig."

¹⁵ Då släppte hon ner dem genom fönstret med ett rep. Hennes hus var en del av stadsmuren, så att hon bodde i själva muren. ¹⁶ Och hon sade till dem: "Gå upp i bergen, så att era förföljare inte träffar på er. Håll er gömda där i tre dagar, till dess era förföljare har kommit tillbaka. Sedan kan ni fortsätta er färd." ¹⁷ Och männen sade till henne: "Vi är fria från den ed du har tagit av oss, ¹⁸ om du, när vi kommer in i landet, inte binder detta röda snöre i fönstret som du släppte ner oss genom, och likaså om du inte har din far och din mor och dina bröder, alla som tillhör din fars hus, samlade hemma hos dig. ¹⁹ Men om någon går ut genom dörren till ditt hus, skall hans blod komma över hans eget huvud, och vi är utan skuld. Om däremot någon bär hand på en av dem som är inne i ditt hus, skall dennes blod komma över vårt huvud. ²⁰ Men om du förråder vårt ärende är vi fria från den ed som du har tagit av oss."

²¹ Hon svarade: "Låt det bli som ni har sagt." Så sände hon i väg dem, och de gav sig av. Och hon band det röda snöret i fönstret.

²² De begav sig i väg och gick upp i bergen och stannade där i tre dagar, till dess deras förföljare hade vänt tillbaka. Dessa hade sökt efter dem överallt längs vägen men inte funnit dem. ²³ Sedan vände de båda männen tillbaka ner från bergen och gick över floden och kom till Josua, Nuns son. De berättade för honom allt som hade hänt dem. ²⁴ Och de sade till Josua: "Herren har gett hela landet i vår hand. Alla landets invånare bävar för oss."

Josua 3

Israels folk går över Jordan

3 Tidigt följande morgon bröt Josua och alla Israels barn upp från Sittim och kom till Jordan. Där stannade de över natten innan de gick över.

² Men efter tre dagar gick tillsyningsmännen genom lägret ³ och befallde folket och sade: "Så snart ni får se Herrens, er Guds, förbundsark och de levitiska prästerna som bär den, skall också ni bryta upp från er plats och följa den, ⁴ men låt det vara ett avstånd på omkring tvåusen alnar mellan den och er. Närmare bör ni inte komma den, för att ni skall veta vilken väg ni skall gå, eftersom ni inte har gått den vägen förut."

⁵ Och Josua sade till folket: "Helga er, för i morgon skall Herren göra under bland er." ⁶ Därefter sade Josua till prästerna: "Tag förbundsarken och gå framför folket." Då tog de förbundsarken och gick framför folket.

⁷ Herren sade till Josua: "I dag skall jag börja göra dig stor i hela Israels ögon, så att de märker att jag är med dig, så som jag har varit med Mose. ⁸ Befall nu prästerna som bär förbundsarken och säg: Så snart ni kommer till den yttersta randen av Jordans vatten, skall ni stanna där vid Jordan." ⁹ Och Josua sade till Israels barn: "Kom fram hit och hör Herrens, er Guds, ord." ¹⁰ Josua fortsatte: "Av detta skall ni förstå att den levande Guden är mitt ibland er och att han skall driva undan kananeerna, hetiterna, hiveerna, perisseerna, girgaseerna, amoreerna och jebusiterna för er: ¹¹ Se, hela jordens Herres förbundsark drar nu framför er över Jordan. ¹² Välj ut tolv män ur Israels stammar, en man från varje stam. ¹³ Så snart prästerna som bär Herrens, hela jordens Herres, ark står stilla med sina fötter i Jordans vatten, skall Jordans

vatten, det som kommer uppifrån, skäras av i sitt lopp och bli stående som en hög vall."

¹⁴ Folket bröt då upp från sina tält för att gå över Jordan, och prästerna som bar förbundsarken gick framför folket. ¹⁵ När de som bar arken kom till Jordan och prästerna, som bar den, med sina fötter rörde vid yttersta randen av vattnet i Jordan, som under hela skördetiden svämmar över alla sina bräddar, ¹⁶ då stannade det vatten som kom uppifrån och det blev stående som en hög vall långt borta, uppe vid Adam, staden som ligger bredvid Saretan. Det vatten som flöt ner mot Hedmarkshavet, Döda havet, skars på det sättet av helt och hållet. Och folket gick över mitt emot Jeriko. ¹⁷ Prästerna som bar Herrens förbundsark stod stadigt på torr mark mitt i Jordan. Och hela Israel gick över på torr mark, till dess allt folket helt och hållet kommit över Jordan.

Josua 4

Minnesstenar sätts upp

4 När allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan, sade Herren till Josua: ² "Välj ut bland folket tolv män, en man från varje stam, ³ och befall dem och säg: Tag här ur Jordan tolv stenar från det ställe där prästerna stod stadigt med sina fötter, och bär dem över med er och lägg ner dem på den plats där ni skall slå läger i natt."

⁴ Då kallade Josua till sig de tolv män som han hade utsett bland Israels barn, en man från varje stam. ⁵ Och Josua sade till dem: "Gå framför Herrens, er Guds, ark och gå ut mitt i Jordan. Var och en av er skall lyfta upp en sten på axeln, efter antalet av Israels stammar, ⁶ så att detta blir ett minnesmärke bland er. När era barn i framtiden frågar: Vad betyder dessa stenar? ⁷ skall ni svara dem: De betyder att Jordans vatten här skars av i sitt lopp framför Herrens förbundsark. När den fördes över Jordan skars Jordans vatten av. Därför skall dessa stenar vara ett minnesmärke för Israels barn till evig tid."

⁸ Israels barn gjorde som Josua befälde dem. De tog tolv stenar ur Jordan, så som Herren hade sagt till Josua, efter antalet av Israels stammar. Och de tog dem med sig till lägret och lade ner dem där.

⁹ Dessutom reste Josua tolv stenar mitt i Jordan på den plats där prästerna som bar förbundsarken hade stått med sina fötter, och stenarna finns där än i dag. ¹⁰ Prästerna som bar arken stod kvar mitt i Jordan, till dess allt det var utfört som Herren hade befallt Josua att säga till folket, allt i enlighet med vad Mose hade befallt Josua. Och folket skyndade sig över.

¹¹ När allt folket helt och hållet hade kommit över, gick också Herrens ark och prästerna över och tog plats framför folket. ¹² Och Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse stam gick beväpnade i spetsen för Israels barn, så som Mose hade befallt dem. ¹³ Omkring fyrtiotusen män, beväpnade till strid, gick över inför Herren för att strida på Jerikos hedmarker. ¹⁴ Den dagen gjorde Herren Josua stor i hela Israels ögon, och de fruktade honom så som de hade fruktat Mose, så länge han levde.

¹⁵ Och Herren sade till Josua: ¹⁶ "Befall prästerna som bär vittnesbördets ark att stiga upp ur Jordan." ¹⁷ Och Josua befallde prästerna: "Stig upp ur Jordan." ¹⁸ När då prästerna som bar Herrens förbundsark steg upp ur Jordan, hade deras fötter knappt hunnit upp på torr mark, förrän Jordans vatten vände tillbaka till sin plats och svämmade över alla sina bräddar som förut.

¹⁹ Det var på tionde dagen i första månaden som folket steg upp ur Jordan, och de slog läger i Gilgal på gränsen till östra Jerikoområdet.

²⁰ De tolv stenarna som de hade tagit ur Jordan ställde Josua upp i Gilgal. ²¹ Han sade till Israels barn: "När era barn i framtiden frågar sina fäder: Vad betyder dessa stenar? ²² skall ni förklara för dem och säga: Israel gick på torr mark över denna Jordan, ²³ ty Herren, er Gud, lät vattnet i Jordan torka ut framför er, till dess ni hade gått över den, på samma sätt som Herren, er Gud, gjorde med Röda havet, som han torkade ut framför oss, till dess vi hade gått över det. ²⁴ Detta gjorde han för att alla folk på jorden skall veta hur stark Herrens hand är och för att ni alltid skall frukta Herren, er Gud."

1 Petrusbrevet 3: 13–22

¹³ Vem kan göra er något ont, om ni ivrar för det goda? ¹⁴ Ja, även om ni skulle få lida för rättfärdighetens skull, är ni saliga. Var inte rädda för dem och låt er inte skrämmas. ¹⁵ Herren Ha Maschiach skall ni hålla

helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger. ¹⁶ Men låt det ske ödmjukt, med respekt och ett rent samvete, så att de som talar illa om er goda livsföring i Ha Maschiach får skämmas för sitt förtal. ¹⁷ Ty det är bättre att lida för goda gärningar, om det skulle vara Guds vilja, än att lida för onda gärningar.

Dopet och det nya livet

¹⁸ Så led också Ha Maschiach en gång för våra synder. Rättfärdig led han i orättfärdigas ställe, för att föra oss till Gud. Han blev dödad till köttet, men levandegjord genom Anden.^[c] ¹⁹ I Anden gick han bort och utropade ett budskap^[d] för andarna i fängelset, ²⁰ för dem som den gången var olydiga när Gud tåligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes. I den blev några få, åtta personer, frälsta genom vatten. ²¹ Efter denna förebild^[e] frälser dopet nu också er. Det innebär inte att kroppen renas från smuts utan är ett rent samvetes bekännelse till Gud genom Jesu Yeshuas uppståndelse, ²² han som har stigit upp till himlen och sitter på Guds högra sida, sedan änglar, furstar och makter har blivit lagda under honom.

16 mars

St. Katherine Drexel: "Hur länge kommer solen och månen och stjärnorna att lysa? Vem vet? När Gud så vill kommer Sonen i sitt majestät för att ge var och en efter hans och hennes verk."

Josua 5

5 Då nu alla amoreernas kungar på Jordans västra sida och alla kananeernas kungar vid havet hörde hur Herren hade låtit vattnet i

Jordan torka ut framför Israels barn, medan vi gick över den, blev deras hjärtan förskräckta och de hade inte längre mod att stå emot Israels barn.

Omskärelsen i Gilgal

² Vid den tiden sade Herren till Josua: "Gör dig flintknivar och omskär Israels barn för andra gången." ³ Då tillverkade Josua flintknivar och omskar Israels barn vid Förhudshöjden. ⁴ Orsaken till att Josua omskar dem var denna: Alla män som dragit ut ur Egypten, alla stridsdugliga män, hade dött under ökenvandringen efter uttåget ur Egypten.

⁵ Visserligen hade alla de som kommit ut blivit omskurna, men de som var födda under ökenvandringen efter uttåget ur Egypten var alla oomskurna. ⁶ Ty Israels barn vandrade i öknen i fyrtio år, till dess hela folket – alla stridsdugliga män – som dragit ut ur Egypten var döda eftersom de inte lyssnade till Herrens röst. Därför svor Herren att han inte skulle låta dem se det land som han med ed hade lovat deras fäder att ge oss, ett land som flödar av mjölk och honung. ⁷ Men deras söner, som han lät komma i deras ställe, dem omskar nu Josua, ty de var oomskurna, eftersom de inte hade blivit omskurna under vandringen.

⁸ När allt folket hade blivit omskuret, stannade de kvar i lägret, till dess de hade återhämtat sig. ⁹ Och Herren sade till Josua: "I dag har jag vältrat av ^a Egyptens vanära från er." Platsen fick namnet Gilgal, som den heter än i dag.

¹⁰ På kvällen den fjortonde dagen i månaden, medan Israels barn hade sitt läger i Gilgal, firade de påskhögtid på Jerikos hedmarker. ¹¹ Dagen efter påskhögtiden, just den dagen, åt de osyrat bröd och rostade ax av landets säd. ¹² Mannat upphörde dagen därpå, då de nu åt av landets säd. Israels barn fick inte manna längre, utan de åt det året av skörden i landet Kanaan.

Josua och mannen med svärdet

¹³ Medan Josua var vid Jeriko, hände sig en gång när han lyfte blicken, att han såg en man stå där framför honom med ett draget svärd i sin hand. Då gick Josua fram till honom och frågade honom: "Tillhör du oss eller våra fiender?" ¹⁴ Han svarade: "Nej, jag är befälhavare över Herrens här och har nu kommit hit." Då föll Josua ner till jorden på sitt ansikte, tillbad och sade till honom: "Vad har min herre för budskap till sin

tjänare?" ¹⁵ Befälhavaren över Herrens här sade då till Josua: "Tag skorna av dina fötter, ty platsen där du står är helig." Och Josua gjorde så.

Josua 6

Jerikos fall

6 Jeriko var stängt och tillbommat för Israels barn och ingen gick ut eller in. ² Och Herren sade till Josua: "Se, jag har givit Jeriko med dess kung och dess tappra stridsmän i din hand. ³ Tåga omkring staden med alla stridsdugliga män, gå runt staden en gång. Så skall du göra i sex dagar. ⁴ Sju präster skall bära sju basuner gjorda av bagghorn framför arken. På sjunde dagen skall ni tåga omkring staden sju gånger, och prästerna skall blåsa i hornen. ⁵ När de blåser i baggens horn med utdragen ton och ni hör ljudet från hornet, skall allt folket ge upp ett kraftigt härskri. Då skall stadsmuren störta samman och folket skall dra in över den, var och en rakt fram."

⁶ Josua, Nuns son, kallade till sig prästerna och sade till dem: "Tag förbundsarken och låt sju präster bära sju basuner gjorda av bagghorn framför Herrens ark." ⁷ Till folket sade han: "Drag ut och tåga omkring staden. Och den beväpnade styrkan skall gå framför Herrens ark."

⁸ När Josua hade sagt detta till folket, gick de sju präster som bar de sju basunerna av bagghorn framför Herren i väg och blåste i hornen, medan Herrens förbundsark följde efter dem. ⁹ Och den beväpnade styrkan gick framför prästerna som blåste i hornen och det övriga folket följde arken, allt under det att de blåste i hornen. ¹⁰ Men Josua hade sagt till folket: "Ni skall inte ge upp något härskri, inte låta er röst höras eller ens säga ett ord, förrän den dag jag säger till er att ni skall ge upp ett härskri. Då skall ni göra det." ¹¹ När han hade låtit Herrens ark föras runt staden, runt omkring den en gång, gick de in i lägret och stannade där över natten.

¹² Följande morgon steg Josua upp tidigt, och prästerna lyfte upp Herrens ark. ¹³ De sju präster som bar de sju basunerna av bagghorn framför Herrens ark gick hela tiden och blåste i hornen. Den beväpnade styrkan gick framför dem, och det övriga folket följde Herrens ark, medan man blåste i hornen. ¹⁴ De tågade också andra dagen en gång runt staden och återvände sedan till lägret. Så gjorde de i sex dagar.

¹⁵ Men på sjunde dagen steg de upp tidigt, i gryningen, och tågade då runt staden sju gånger på samma sätt. Bara den dagen gick de sju gånger runt staden. ¹⁶ Den sjunde gången, när prästerna blåste i hornen, sade Josua till folket: "Ge upp ett härskri, ty Herren har gett er staden. ¹⁷ Staden med allt som är i den skall ges till spillo, det tillhör Herren. Bara skökan Rahab och de som finns i hennes hus skall få leva, därför att hon gömde spejarna vi hade skickat ut. ¹⁸ Ni skall hålla er borta från det tillspillogivna, så att ni inte själva blir tillspillogivna. Om ni tar något från det tillspillogivna, blir ni orsak till att Israels läger drabbas av tillspillogivning och ni drar olycka över det. ¹⁹ Allt silver och guld och allt som är av koppar eller järn skall vara helgat åt Herren och gå till Herrens skattkammare."

²⁰ Då upphävde folket ett härskri och man blåste i hornen. Ja, när folket hörde ljudet från hornen, upphävde de ett kraftigt härskri. Då störtade murarna samman och folket drog in i staden, var och en rakt fram, och intog den. ²¹ Med svärd gav de till spillo allt som fanns i staden – både män och kvinnor, unga och gamla, liksom oxar, får och åsnor. ²² Men till de båda män som hade bespejat landet sade Josua: "Gå in i skökans hus och för ut kvinnan därifrån tillsammans med alla som tillhör henne, så som ni har lovat henne med ed." ²³ Då gick de unga män som hade varit där som spejare in och förde ut Rahab och hennes far och mor, hennes bröder och alla som tillhörde henne. Hela hennes släkt förde de ut och lät dem stanna utanför Israels läger. ²⁴ Men staden och allt som fanns i den brände de upp, endast silvret och guldet och det som var av koppar eller järn lade de till skatten i Herrens hus. ²⁵ Skökan Rahab och hennes fars hus och alla som tillhörde henne lät Josua leva. Hon bor bland israeliterna än i dag, därför att hon gömde spejarna som Josua hade sänt för att bespeja Jeriko.

²⁶ Vid den tiden svor Josua en ed. Han sade: "Förbannad inför Herren vare den man som företar sig att bygga upp denna stad, Jeriko, på nytt. När han lägger dess grund, skall det kosta honom hans förstfödde son, och när han sätter upp dess portar, skall det kosta honom hans yngste son." ²⁷ Och Herren var med Josua och ryktet om honom spred sig över hela landet.

Josua 7

Akans synd

7 Men Israels barn förgrep sig på det som givits till spillo. Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda stam, tog av det. Då upptändes Herrens vrede mot Israels barn.

² Josua sände från Jeriko i väg några män till Ai, som ligger vid Bet-Aven, öster om Betel, och sade till dem: "Gå dit upp och bespeja landet." Männen gav sig i väg och bespejade Ai. ³ När de kom tillbaka till Josua sade de till honom: "Allt folket behöver inte dra upp. Låt tvåtusen eller tretusen gå dit upp och inta Ai. Du behöver inte låta allt folket trötta ut sig med att gå dit, för de är inte många." ⁴ Alltså drog tretusen man av folket dit upp. Men de tvingades fly för männen från Ai. ⁵ Och männen i Ai dödade omkring trettiosex man av dem och förföljde de övriga utanför stadsporten ända till Sebarim och slog dem på sluttningen där. Då smälte folkets hjärta och blev som vatten.

⁶ Josua rev sönder sina kläder och tillsammans med de äldste i Israel föll han ner på sitt ansikte till marken framför Herrens ark, och de låg där till kvällen. De strödde stoft på sina huvuden, ⁷ och Josua sade: "O, Herre, Herre, varför har du fört detta folk över Jordan för att överlämna oss i amoreernas hand och förgöra oss? Om vi ändå hade nöjt oss med att stanna på andra sidan Jordan! ⁸ O, Herre, vad skall jag säga, när Israel har vänt ryggen åt sina fiender? ⁹ När kananeerna och alla som bor i landet får höra detta, kommer de att omringa oss och utrota vårt namn från jorden. Vad vill du då göra för ditt stora namns skull?"

¹⁰ Och Herren svarade Josua: "Res dig upp! Varför har du fallit ner på ditt ansikte? ¹¹ Israel har syndat, de har överträtt mitt förbund som jag ingått med dem. De har tagit av det tillspillogivna, de har stulit, ljugit och lagt det stulna bland sina egna ägodelar. ¹² Därför kan inte Israels barn stå emot sina fiender, utan de måste fly för dem, ty de är själva drabbade av tillspillogivning. Jag vill inte mer vara med er, om ni inte skaffar bort från er det tillspillogivna. ¹³ Stig upp, helga folket och säg: Helga er till i morgon. Ty så säger Herren, Israels Gud: Något tillspillogivet finns hos dig, Israel. Du kan inte stå emot dina fiender, förrän ni avlägsnar det ifrån er. ¹⁴ Tidigt i morgon skall ni träda fram, den ena stammen efter den andra. I den stam som Herren pekar ut, skall den ena släkten efter den andra träda fram. I den släkt som Herren pekar ut, skall den ena familjen efter den andra träda fram. I den familj som Herren pekar ut, skall den ene mannen efter den andre träda fram. ¹⁵ Den som blir

utpekad med det tillspillogivna skall brännas upp i eld med allt vad han har, därför att han har överträtt Herrens förbund och gjort vad som är en dårskap i Israel."

¹⁶ Josua lät tidigt följande morgon Israel träda fram, stam efter stam, och Juda stam blev utpekad. ¹⁷ När han lät Juda släkt träda fram, pekade han ut seraiternas släkt. När han lät seraiternas släkt träda fram, man efter man, pekade han ut Sabdi. ¹⁸ När han lät dennes familj träda fram, man efter man, pekade han ut Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda stam. ¹⁹ Då sade Josua till Akan: "Min son, ge Herren, Israels Gud, ära och bekänn inför honom. Säg mig vad du har gjort och dölj ingenting för mig."

²⁰ Akan svarade Josua: "Det är sant. Jag har syndat mot Herren, Israels Gud. Detta är vad jag har gjort: ²¹ Jag såg bland bytet en dyrbar mantel från Sinear och tvåhundra siklar silver och en guldplatta som vägde femtio siklar, och jag fick begär till det och tog det. Det är gömt i jorden i mitten av mitt tält med silvret underst."

²² Då skickade Josua några män dit och de skyndade sig till tältet, och se, där låg det stulna med silvret underst. ²³ De tog ut det ur tältet och bar det till Josua och alla Israels barn och lade ner det inför Herren. ²⁴ Då tog Josua och hela Israel Akan, Seras son, och silvret och manteln och guldplattan och hans söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får och hans tält och allt övrigt som han hade och förde dem upp till Akors dal. ²⁵ Och Josua sade: "Varför drog du fördärv över oss? I dag skall Herren bringa olycka över dig." Sedan stenade hela Israel honom. De brände upp dem och kastade stenar över dem. ²⁶ Över Akan reste de ett stort stenröse, som finns kvar än i dag. Och Herren vände sig ifrån sin glödande vrede. Därför fick den platsen namnet Akors^[a] dal, som den fortfarande heter.

Josua 8

Ais erövring och förstörelse

8 Herren sade till Josua: "Frukta inte, var inte förskräckt! Tag med dig allt krigsfolk och stå upp och drag ut mot Ai. Se, jag har givit kungen i Ai med hans folk, hans stad och hans land i dina händer. ² Och du skall göra med Ai och dess kung som du gjorde med Jeriko och dess kung,

men rovet och boskapen därifrån får ni behålla som ert byte. Lägg ett bakhåll mot staden på andra sidan om den."

³ Då bröt Josua upp med allt krigsfolket för att tåga mot Ai. Och Josua valde ut trettiotusen man, tappra stridsmän, och sände ut dem om natten. ⁴ Han befallde dem: "Lägg er i bakhåll mot staden, på andra sidan om den, men gå inte alltför långt från staden. Och håll er alla beredda. ⁵ Själv skall jag med allt folk som är kvar hos mig rycka fram mot staden. När de då drar ut mot oss som förra gången, skall vi fly för dem. ⁶ Då kommer de att följa efter oss, tills vi har lockat bort dem från staden. De kommer nämligen att säga: Nu flyr de för oss precis som förra gången. ⁷ Men när vi flyr för dem, skall ni komma fram från bakhållet och inta staden, ty Herren, er Gud, har givit den i er hand. ⁸ Och när ni har intagit staden, skall ni tända eld på den. Det är vad Herren har sagt att ni skall göra. Ge akt på vad jag har befallt." ⁹ Josua sände i väg dem, och de gick och lade sig i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om Ai. Men Josua stannade över natten bland folket.

¹⁰ Tidigt följande morgon mönstrade Josua folket och drog sedan med de äldste i Israel i spetsen för folket upp till Ai. ¹¹ Allt det krigsfolk som var kvar hos honom drog med dit upp och ryckte allt närmare, till dess de kom mitt emot staden. Där slog de läger norr om Ai med dalen mellan sig och Ai. ¹² Men han tog omkring femtusen man och lade dem i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om staden. ¹³ Och när folket intagit ställning, både lägret norr om staden och de som låg i bakhåll väster om staden, gick Josua den natten fram till mitten av dalen. ¹⁴ När kungen i Ai såg detta, skyndade sig männen i staden och han själv med allt sitt folk och drog tidigt på morgonen ut till strid mot Israel, bort till den utsedda platsen framför hedmarken. Han visste inte om bakhållet mot honom på andra sidan staden. ¹⁵ Josua och hela Israel låtsades bli slagna och flydde i riktning mot öknen. ¹⁶ Då kallade man samman allt folket i staden för att förfölja dem. Och de förföljde Josua och lockades bort från staden. ¹⁷ Inte en enda man blev kvar i Ai eller i Betel, alla drog ut efter Israel och lämnade staden öppen, när de förföljde Israel.

¹⁸ Och Herren sade till Josua: "Räck ut spjutet som du har i handen mot Ai, ty jag skall ge staden i din hand." Då räckte Josua ut spjutet som han hade i sin hand mot staden. ¹⁹ Och de som låg i bakhåll bröt hastigt upp från sin plats och skyndade i väg, så snart han räckte ut sin hand, och de kom in i staden och intog den och skyndade sig att sätta eld på den.

²⁰ När då männen från Ai vände sig om, fick de se hur rök från staden

steg upp mot himlen. Och de hade inte möjlighet att fly vare sig i ena eller andra riktningen, eftersom det folk som flydde åt öknen vände sig mot sina förföljare. ²¹ Ty när Josua och hela Israel såg, att de som låg i bakhåll hade intagit staden och att rök steg upp från staden, vände de om och slog ner männen från Ai. ²² De andra drog ut från staden emot dem, så att de kom mitt emellan israeliterna och hade dem på båda sidor om sig. Och dessa nergjorde dem och lät ingen överleva eller komma undan. ²³ Men kungen i Ai blev tagen till fånga levande och förd till Josua.

²⁴ När Israel hade dödat alla Ais invånare ute på fältet och i öknen, dit de hade förföljt dem, och alla dessa hade fallit för svärd och blivit nergjorda, vände alla israeliter tillbaka till Ai och slog det med svärd.

²⁵ De som föll den dagen, män och kvinnor, utgjorde tolv tusen personer, allt folket i Ai. ²⁶ Josua drog inte tillbaka sin hand, som han hade räckt ut spjutet med, förrän alla Ais invånare hade blivit tillintetgjorda. ²⁷ Det var bara boskapen och rovet från denna stad, som Israel tog som byte, enligt den befallning Herren hade givit Josua. ²⁸ Och Josua brände upp Ai och gjorde det till en grushög för evig tid, till en ödemark, som det är ännu i dag. ²⁹ Kungen i Ai lät han hänga upp på en påle, och där fick han hänga till kvällen. När solen gick ner, tog man på Josuas befallning ner hans döda kropp från pålen och kastade den vid ingången till stadsporten. De reste ett stort stenröse över den, och det finns kvar än i dag.

Lagen läses upp på berget Ebal

³⁰ Sedan byggde Josua åt Herren, Israels Gud, ett altare på berget Ebal, ³¹ så som Herrens tjänare Mose hade befallt Israels barn, och som det var föreskrivet i Moses lagbok: ett altare av ohuggna stenar, som inte var bearbetade med järn. På det offrade de brännoffer åt Herren och slaktade gemenskapsoffer. ³² Där på stenarna lät Josua göra en avskrift av den lag som Mose hade skrivit inför Israels barn. ³³ Hela Israel med dess äldste och tillsyningsmän och domare stod på båda sidor om arken, så att de hade de levitiska prästerna som bar Herrens förbundsark framför sig. Den ena hälften av folket, främlingar såväl som infödda, stod vänd mot berget Gerissim och den andra hälften mot berget Ebal, i enlighet med vad Herrens tjänare Mose hade befallt, nämligen att man först skulle välsigna Israels folk. ³⁴ Därefter läste han upp alla lagens ord, välsignelsen och förbannelsen, allt så som det var skrivet i lagboken. ³⁵ Inte ett ord av allt det som Mose hade befallt

underlät Josua att läsa upp inför Israels hela församling med kvinnor och barn och de främlingar som följde dem.

Josua 9

Gibeoniterna bedrar Josua

9 Då alla de kungar som bodde på andra sidan Jordan, i Bergsbygden, i Låglandet och i hela Kustlandet vid Stora havet upp mot Libanon, hörde vad som hade skett med hetiterna, amoreerna, kananeerna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna,² slöt de sig enigt samman för att strida mot Josua och Israel.

³ Men när invånarna i Gibeon hörde vad Josua hade gjort med Jeriko och Ai,⁴ handlade också de med list: De gick i väg och påstod sig vara sändebud. De lade utslitna packsäckar på sina åsnor, och utslitna, sönderspruckna och lagade vinsäckar av skinn,⁵ och tog utslitna, lappade skor på fötterna och klädde sig i utslitna kläder. Dessutom var allt bröd de tog med sig som reskost torrt och smuligt.⁶ De gick till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och till Israels män: "Vi har kommit hit från ett avlägset land. Slut nu förbund med oss."⁷ Men Israels män svarade hiveerna: "Kanske bor ni här mitt ibland oss. Hur skulle vi då kunna sluta förbund med er?"⁸ Då sade de till Josua: "Vi är dina tjänare." Josua frågade dem: "Vilka är ni, och varifrån kommer ni?"⁹ De svarade: "Dina tjänare har kommit från ett mycket avlägset land för Herrens, din Guds, namns skull. Vi har nämligen hört ryktet om honom och allt vad han har gjort i Egypten,¹⁰ och om allt vad han har gjort med amoreernas båda kungar på andra sidan Jordan, med Sichon, kungen i Hesbon, och Og, kungen i Basan, som bodde i Astarot.¹¹ Därför sade våra äldste och alla invånare i vårt land till oss: Tag med er reskost och gå och möt dem och säg till dem: 'Vi är era tjänare. Slut nu förbund med oss.'¹² Det här brödet var nybakat när vi tog det med oss hemifrån till reskost, den dag vi gav oss i väg för att gå till er. Men se, nu är det torrt och smuligt.¹³ De här vinsäckarna var nya när vi fyllde dem, och se, nu är de sönderspruckna. Och kläderna och skorna vi har på oss har blivit utslitna under vår mycket långa resa."

¹⁴ Då tog männen i Israel av deras reskost men frågade inte Herren.

¹⁵ Och Josua lovade dem fred och ingick förbund med dem att de skulle få leva, och menighetens furstar gav dem sin ed.

¹⁶ Men när tre dagar hade gått sedan de hade ingått förbund med dem, fick de höra att männen var deras grannar, ja, att de bodde mitt ibland dem. ¹⁷ Då bröt Israels barn upp och kom på tredje dagen till deras städer, och dessa var Gibeon, Kefira, Beerot och Kirjat-Jearim. ¹⁸ Men Israels barn angrep dem inte, eftersom menighetens furstar hade givit dem sin ed vid Herren, Israels Gud. Men hela menigheten knotade mot furstarna. ¹⁹ Då svarade alla furstarna hela menigheten: "Vi har gett dem vår ed vid Herren, Israels Gud. Nu kan vi inte röra dem. ²⁰ Så här skall vi göra med dem: Vi skall låta dem leva, så att inte vreden kommer över oss på grund av den ed vi gav dem." ²¹ De fortsatte: "Låt dem leva." Och de blev vedhuggare och vattenbärare åt hela menigheten såsom furstarna hade sagt till dem.

²² Josua kallade dem till sig och sade: "Varför har ni bedragit oss och sagt att ni bor mycket långt bort från oss, fastän ni bor mitt ibland oss?

²³ Nu är ni under förbannelse. Ni skall aldrig upphöra att vara slavar, vedhuggare och vattenbärare vid min Guds hus." ²⁴ De svarade Josua: "Dina tjänare hade hört berättas hur Herren, din Gud, hade befallt sin tjänare Mose att ge er hela detta land och förgöra alla landets inbyggare för er. Därför fruktade vi mycket för våra liv för er skull och så gjorde vi detta. ²⁵ Och se, nu är vi i din hand. Gör med oss vad du finner vara gott och riktigt." ²⁶ Och han gjorde så: Han befriade dem från Israels barns hand, så att de inte dödade dem. ²⁷ På den dagen gjorde Josua dem till vedhuggare och vattenbärare åt menigheten och vid Herrens altare, på den plats han skulle utvälja. Så är de än i dag.

1 Petrusbrevet 4: 1–11

Ett liv i Guds vilja

4 Då nu Ha Maschiach har lidit till kroppen, skall också ni beväpna er med samma sinne. Ty den som får lida till kroppen har slutat synda, ² så att han den tid som är kvar inte längre lever efter människors begär utan efter Guds vilja. ³ Det är nog med att ni förr levde på hedningarnas vis – i utsvävningar och begär, i fylleri och supkalas, i vilda fester och

förbjudna avgudakulter. ⁴ Därför är de förvånade och hånar er, när ni inte längre tillsammans med dem störtar er ned i samma ström av utsvävningar. ⁵ Men de skall stå till svars inför honom som är redo att döma levande och döda. ⁶ Ty avsikten med att evangeliet predikades också för dem som nu är döda, var att de visserligen skulle dömas kroppsligen som människor döms, men leva andligen, liksom Gud lever.

⁷ Slutet på allting är nära. Var därför förståndiga och nyktra, så att ni kan be. ⁸ Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder. ⁹ Var gästfria mot varandra utan att klaga. ¹⁰ Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. ¹¹ Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord. Har någon en tjänst skall han tjäna efter den kraft Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Yeshua Ha Maschiach. Hans är äran och makten i evigheternas evigheter, amen.

17 mars

St. Patrick av Irland: "Ha Maschiach med mig, Ha Maschiach framför mig, Ha Maschiach bakom mig, Ha Maschiach inom mig, Ha Maschiach under mig, Ha Maschiach till höger, Ha Maschiach till vänster. Ha Maschiach när jag ligger ner, Ha Maschiach när jag sitter, Ha Maschiach när jag reser mig, Ha Maschiach i hjärtat på varje människa som tänker på mig, Ha Maschiach, Ha Maschiach i munnen på varje människa som talar till mig, Ha Maschiach i varje människas öga som ser på mig, Ha Maschiach i varje människas öra som hör mig".

Josua 10

Amoreerna besegras

10 Och Adoni-Sedek, kungen i Jerusalem, fick höra att Josua hade intagit Ai och givit det till spillo, och att han hade gjort med Ai och dess kung på samma sätt som han hade gjort med Jeriko och dess kung, och att invånarna i Gibeon hade ingått fred med Israel och fick bo mitt ibland dem. ² Adoni-Sedek och hans folk var mycket förskräckta, ty Gibeon var en stor stad, som en av kungastäderna, ja, större än Ai, och alla dess män var tappra krigare. ³ Därför sände Adoni-Sedek, kungen i Jerusalem, bud till Hoham, kungen i Hebron, till Piram, kungen i Jarmut, till Jafia, kungen i Lakish, och till Debir, kungen i Eglon, och lät säga: ⁴ "Kom till mig och hjälp mig, så att vi kan slå gibeoniterna, för de har ingått fred med Josua och Israels barn." ⁵ Då samlades de fem amoreiska kungarna, kungen i Jerusalem, kungen i Hebron, kungen i Jarmut, kungen i Lakish och kungen i Eglon, och drog upp dit med alla sina härar och belägrade Gibeon och angrep det.

⁶ Men gibeoniterna sände bud till Josua i lägret vid Gilgal: "Drag inte din hand från dina tjänare utan kom snabbt hit upp till oss och rädda oss och hjälp oss, för kungarna över amoreerna, som bor i bergsbygden, har alla förenat sig mot oss."

⁷ Då drog Josua dit från Gilgal med allt sitt krigsfolk och alla sina tappraste krigare. ⁸ Herren sade till Josua: "Frukta inte för dem, ty jag har givit dem i dina händer. Ingen av dem skall kunna stå dig emot." ⁹ Efter att ha ryckt fram hela natten från Gilgal kom Josua plötsligt över dem. ¹⁰ Och Herren lät dem drabbas av panik inför Israel och tillfogade dem ett stort nederlag vid Gibeon och förföljde dem på vägen upp till Bet-Horon och dödade dem ända till Aseka och Mackeda. ¹¹ Och när de under sin flykt för Israel hade kommit till den sluttning som går ner från Bet-Horon, lät Herren stora stenar falla över dem från himlen, hela vägen till Aseka, så att de dog. De som dödades genom hagelstenarna var fler än de som Israels barn dödade med svärd.

Solen står stilla

¹² På den dagen då Herren gav amoreerna i israeliternas våld, talade Josua till Herren inför hela Israel:

"Du sol, stå stilla i Gibeon,
du måne, i Ajalons dal!"

¹³ Och solen stod stilla
och månen blev stående,
till dess folket hämnats på sina fiender.

Detta står skrivet i "Den redliges bok". Solen blev stående mitt på himlen och gjorde sig ingen brådska att gå ner för att fullborda dagen. ¹⁴ Aldrig har någon dag, varken förr eller senare, varit lik denna, då Herren lyssnade till en mans ord. Ty Herren stred för Israel.

¹⁵ Sedan vände Josua med hela Israel tillbaka till lägret vid Gilgal.

Josua tar de fem amoreiska kungarna till fånga

¹⁶ Men de fem kungarna flydde och gömde sig i grottan vid Mackeda.

¹⁷ Då det berättades för Josua att man funnit de fem kungarna gömda i grottan vid Mackeda, ¹⁸ sade han: "Vältra stora stenar framför ingången till grottan, och sätt folk där för att bevaka dem. ¹⁹ Men ni andra, stanna inte utan förfölj era fiender och förgör dem som blir efter. Låt dem inte komma in i sina städer, för Herren, er Gud, har gett dem i er hand."

²⁰ När Josua och Israels barn hade tillfogat dem ett mycket stort nederlag och dödat dem – utom några som lyckades rädda sig och komma in i de befästa städerna – ²¹ vände allt folket välbehållet tillbaka till Josua i lägret vid Mackeda. Ingen vågade säga ett ord mot Israels barn.

²² Då sade Josua: "Öppna ingången till grottan och för ut de fem kungarna ur grottan till mig." ²³ De gjorde så och förde ut de fem kungarna till honom från grottan: kungen i Jerusalem, kungen i Hebron, kungen i Jarmut, kungen i Lakish och kungen i Eglon. ²⁴ När de hade fört ut dessa kungar till Josua, kallade han till sig alla Israels män och sade till befälhavarna för krigsfolket som hade varit med honom: "Kom fram och sätt era fötter på dessa kungars nackar." De kom fram och satte sina fötter på deras nackar. ²⁵ Sedan sade Josua till dem: "Frukta inte och var inte rädda, utan var starka och frimodiga, ty så här skall Herren göra med alla fiender som ni kommer i strid med." ²⁶ Därefter lät Josua slå dem till döds och hänga upp dem på fem pålar, och där fick de hänga till aftonen. ²⁷ Men vid solnedgången togs de på Josuas befallning ner från pålarna och kastades in i grottan där de hade varit gömda. Framför ingången till grottan lade man stora stenar, som ligger kvar där än i dag.

Städerna i söder erövrar

²⁸ Den dagen intog Josua Mackeda och slog dess invånare och kung med svärd. Han gav dem till spillo, alla som var därinne, och lät ingen komma

undan. Han gjorde med kungen i Mackeda så som han hade gjort med kungen i Jeriko.

²⁹ Därefter drog Josua med hela Israel från Mackeda till Libna och stred mot det. ³⁰ Herren gav också Libna och dess kung i Israels hand och de slog invånarna med svärd, alla som var därinne, och lät ingen komma undan. Han gjorde med dess kung på samma sätt som han hade gjort med kungen i Jeriko.

³¹ Sedan drog Josua med hela Israel från Libna till Lakish och belägrade och stred mot det. ³² Herren gav Lakish i Israels hand, så att de intog staden på andra dagen. De slog dess invånare med svärd, alla som var därinne, så som de hade gjort med Libna. ³³ Då drog Horam, kungen i Gezer, upp för att hjälpa Lakish. Men Josua slog honom och hans folk och lät ingen av dem komma undan.

³⁴ Från Lakish drog Josua med hela Israel till Eglon, och de belägrade och angrep det. ³⁵ De intog det samma dag och slog dess invånare med svärd. Alla som var därinne gav han till spillo den dagen, så som han hade gjort med Lakish.

³⁶ Sedan drog Josua med hela Israel från Eglon upp till Hebron och stred mot det. ³⁷ Och de intog staden och slog dess invånare och dess kung med svärd, likaså alla dess lydstäder och alla som var i dem och han lät ingen komma undan, så som han hade gjort med Eglon. Han gav staden till spillo med alla som var därinne.

³⁸ Därefter vände Josua med hela Israel tillbaka till Debir och stred mot det. ³⁹ Han intog det med dess kung och alla dess lydstäder, och de slog deras invånare med svärd. De gav till spillo alla som var därinne. Ingen lät han komma undan. Han gjorde med Debir och dess kung så som han hade gjort med Hebron och som han hade gjort med Libna och dess kung.

⁴⁰ Så erövrade Josua hela landet, Bergsbygden, Negev, Låglandet och Bergssluttningarna och slog alla kungar där, ingen lät han komma undan. Han gav till spillo allt som andades, så som Herren, Israels Gud, hade befallt. ⁴¹ Josua slog allt som fanns mellan Kadesh-Barnea och Gaza, liksom hela landet Gosen ända till Gibeon. ⁴² Alla dessa kungar och deras land intog Josua på en gång, ty Herren, Israels Gud, stred för Israel. ⁴³ Sedan återvände Josua med hela Israel till lägret vid Gilgal.

Josua 11

Josua besegrar kungar i norr

11 När Jabin, kungen i Hasor, hörde detta, sände han bud till Jobab, kungen i Madon, och till kungen i Simron och kungen i Aksaf ² och till de kungar som bodde norrut, i Bergsbygden och på Hedmarken, söder om Kinneret och i Låglandet, likaså i Nafot-Dor, västerut, ³ vidare till kananeerna österut och västerut, amoreerna, hetiterna, perisseerna och jebusiterna i Bergsbygden, likaså till hiveerna, nedanför Hermon i Mispalandet. ⁴ Dessa drog ut med alla sina härar, en folkskara så talrik som sanden på havets strand, och med ett stort antal hästar och vagnar. ⁵ Alla dessa kungar möttes, och de kom och slog läger tillsammans vid Meroms vatten för att strida mot Israel.

⁶ Men Herren sade till Josua: "Frukta inte för dem, ty i morgon vid denna tid skall jag själv överlämna dem alla slagna åt Israel. Du skall skära av fotsenorna på deras hästar och deras vagnar skall du bränna upp i eld."

⁷ Och Josua kom med allt krigsfolket plötsligt över dem vid Meroms vatten och angrep dem. ⁸ Och Herren gav dem i Israels hand. De slog dem och förföljde dem ända till Stora Sidon, till Misrefot-Majim och till Mispadalen på östra sidan. De slog dem till dess ingen överlevande fanns kvar. ⁹ Josua gjorde med dem så som Herren hade befallt honom. Han lät skära av fotsenorna på deras hästar och brände upp deras vagnar i eld.

¹⁰ Vid den tiden vände Josua tillbaka och intog Hasor och dödade dess kung med svärd. Hasor var tidigare huvudstad för alla dessa riken.

¹¹ Alla som var i staden dödades med svärd. Han gav dem till spillo, ingen som andades lämnades kvar, och Hasor brände han upp i eld.

¹² Josua intog alla dessa kungars städer och slog dem och deras kungar med svärd. Han utrotade dem helt, så som Herrens tjänare Mose hade befallt. ¹³ Men Israel brände inte upp någon av de städer som låg på höjder med undantag av Hasor, som Josua brände upp. ¹⁴ Rovet från dessa städer liksom boskapen tog Israels barn som byte, men alla människor i dem dödade de med svärd, till dess de hade förintat dem. De lät ingenting som andades finnas kvar. ¹⁵ Som Herren hade befallt sin tjänare Mose, så hade Mose befallt Josua, och så gjorde Josua. Han lämnade ingenting ogjort av allt det som Herren hade befallt Mose.

Israeliterna blir herrar i hela landet

¹⁶ Och Josua intog hela detta land: Bergsbygden, hela Negev och hela landet Gosen, Låglandet och Hedmarken liksom Israels bergsbygd och dess lågland, ¹⁷ landet från Halakberget, som höjer sig mot Seir, ända till Baal-Gad i Libanondalen nedanför berget Hermon. Alla kungar där tog han till fånga och slog dem till döds. ¹⁸ Josua förde krig mot alla dessa kungar under lång tid. ¹⁹ Förutom de hiveer som bodde i Gibeon fanns det ingen stad som ingick fred med Israels barn, utan de intog dem alla med strid. ²⁰ Ty från Herren kom det att de förhärdade sina hjärtan och gick ut i strid mot Israel, för att han skulle ge dem till spillo och inte visa dem nåd. I stället skulle han utrota dem så som Herren hade befallt Mose.

²¹ Vid denna tid begav sig Josua i väg och utrotade anakiterna från Bergsbygden, från Hebron, Debir och Ana, från hela Juda bergsbygd och hela Israels bergsbygd. Josua gav både dem och deras städer till spillo.

²² Inga anakiter lämnades kvar i Israels barns land. Det var bara i Gaza, Gat och Asdod som några blev kvar.

²³ Så intog Josua hela landet, så som Herren hade lovat Mose. Och Josua gav det till arvedel åt Israel, efter deras avdelningar och stammar.

Landet hade nu ro från krig.

Josua 12

Kungar som besegrades av Mose

12 Dessa är de kungar i landet, som Israels barn besegrade, och vilkas land de tog i besittning på andra sidan Jordan, på östra sidan, landet från floden Arnon till berget Hermon, liksom hela Hedmarken på östra sidan: ² Sichon, amoreernas kung, som bodde i Hesbon och regerade över landet från Aroer vid floden Arnons strand och från dalens mitt samt över ena hälften av Gilead till floden Jabbok, som är ammoniternas gräns. ³ Han regerade också över Hedmarken upp till Kinneretsjön, på östra sidan, och ner till Hedmarkshavet, Döda havet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot till, och längre söderut till trakten nedanför Piskas sluttningar.

⁴ Vidare intog de Ogs område. Han var kung i Basan och en av de sista rafaerna, och bodde i Astarot och Edrei. ⁵ Han regerade över Hermons

bergsbygd och över Salka och hela Basan till gesureernas och maakateernas område, likaså över andra hälften av Gilead, till Sichons område, kungens i Hesbon.

⁶ Herrens tjänare Mose och Israels barn besegrade dessa, och Herrens tjänare Mose gav landet till besittning åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam.

Kungar som besegrades av Josua

⁷ Dessa är de kungar i landet som Josua och Israels barn besegrade på andra sidan Jordan, på västra sidan, från Baal-Gad i Libanondalen ända till Halakberget, som höjer sig mot Seir. Josua gav detta land till besittning åt Israels stammar efter deras avdelningar: ⁸ Bergsbygden, Låglandet, Hedmarken och Bergssluttningarna, Öknen och Negev, hetiternas, amoreernas, kananeernas, perisseernas, hiveernas och jebusiternas land. ⁹ Kungarna var: Kungen i Jeriko en, kungen i Ai, som ligger bredvid Betel en, ¹⁰ kungen i Jerusalem en, kungen i Hebron en, ¹¹ kungen i Jarmut en, kungen i Lakish en, ¹² kungen i Eglon en, kungen i Gezer en, ¹³ kungen i Debir en, kungen i Geder en, ¹⁴ kungen i Horma en, kungen i Arad en, ¹⁵ kungen i Libna en, kungen i Adullam en, ¹⁶ kungen i Mackeda en, kungen i Betel en, ¹⁷ kungen i Tappua en, kungen i Hefer en, ¹⁸ kungen i Afek en, kungen över Saron en, ¹⁹ kungen i Madon en, kungen i Hasor en, ²⁰ kungen i Simron-Meron en, kungen i Aksaf en, ²¹ kungen i Taanak en, kungen i Megiddo en, ²² kungen i Kedesh en, kungen i Jokneam vid Karmel en, ²³ kungen i Dor över Nafat-Dor en, kungen över Gojim vid Gilgal en, ²⁴ kungen i Tirsa en – tillsammans trettioen kungar.

Josua 13

Land som ännu inte tagits

13 Josua var nu gammal och hade nått hög ålder, och Herren sade till honom: "Du är gammal och har nått hög ålder, men ännu återstår det en stor del av landet som skall intas. ² Detta är vad som återstår av landet: filisteernas alla områden och hela gesureernas land. ³ Ty allt som finns mellan Sihor,^[a] öster om Egypten, och Ekrons område norrut, räknas till Kanaans land, nämligen vad filisteernas fem furstar i Gaza, Asdod, Askelon, Gat och Ekron har, likaså aveernas område, ⁴ kananeernas land

söderut, och Meara, som tillhör sidonierna, ända till Afek, och till amoreernas område, ⁵ och gebaleernas land samt hela Libanontrakten österut, från Baal-Gad, nedanför berget Hermon, ända dit där vägen går till Hamat, ⁶ alla invånarna i bergsbygden, från Libanon ända till Misrefot-Majim, alla sidonier. Dessa skall jag själv driva undan för Israels barn. Men fördela du genom lottkastning landet åt Israel till arvedel, som jag har befallt dig. ⁷ Utskifta redan nu detta land till arvedel åt de nio stammarna och åt ena hälften av Manasse stam."

Fördelning av landet öster om Jordan

⁸ Tillsammans med Manasse hade också rubeniterna och gaditerna fått sin arvedel, den som Mose gav dem på andra sidan Jordan, på östra sidan, just så som Herrens tjänare Mose gav den åt dem: ⁹ landet från Aroer, vid floden Arnons strand, och från staden i dalens mitt, likaså hela Medebasläkten ända till Dibon, ¹⁰ tillsammans med alla övriga städer, som hade tillhört Sichon, amoreernas kung, som regerade i Hesbon, ända till ammoniternas område, ¹¹ vidare Gilead och gesureernas och maakateernas område och hela Hermons bergsbygd och hela Basan ända till Salka, ¹² hela Ogs rike i Basan, Og som regerade i Astarot och Edrei och som levde kvar som en av de sista rafaerna, sedan Mose hade slagit och fördrivit dem. ¹³ Men Israels barn fördrev inte gesureerna och maakateerna. Därför bodde också gesureer och maakateer kvar bland Israels barn, som de gör än i dag.

¹⁴ Men åt Levi stam gav han inte någon arvedel. Herrens, Israels Guds, eldsoffer är hans arvedel, som han hade sagt honom.

Rubens stams område

¹⁵ Detta är vad Mose gav åt Rubens barns stam, efter deras släkter. ¹⁶ De fick området från Aroer, vid floden Arnons strand, och från staden i dalens mitt, liksom hela slätten vid Medeba, ¹⁷ Hesbon med alla dess lydstäder på slätten, Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon, ¹⁸ Jahas, Kedemot, Mefaat, ¹⁹ Kirjatajim, Sibma, Seret-Hassahar på Dalberget, ²⁰ Bet-Peor samt Piskas sluttningar och Bet-Hajesimot, ²¹ alla städerna på slätten, amoreernas kung Sichons hela rike, han som regerade i Hesbon. Denne och de midjanitiska furstarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, Sichons lydfurstar, som bodde där i landet, hade blivit slagna av Mose. ²² Spåmannen Bileam, Beors son, dödades också med svärd av Israels barn tillsammans med andra som blev slagna av dem. ²³ Gränsen

för Rubens barn var Jordan. Den utgjorde gränsen. Detta är Rubens barns arvedel efter deras släkter, städerna med sina byar.

Gads stams område

²⁴ Detta är vad Mose gav åt Gads stam, åt Gads barn, efter deras släkter.

²⁵ De fick som sitt område Jazer och alla städer i Gilead och hälften av ammoniternas land, till det Aroer som ligger mitt emot Rabba, ²⁶ vidare landet från Hesbon till Ramat-Hammispe och Betonim, och från Mahanajim till Debirs område, ²⁷ samt i dalen följande: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, det övriga av Sichons rike, kungens i Hesbon, intill Jordan, som utgjorde gränsen, upp till änden av Kinneretsjön, landet på andra sidan Jordan, på östra sidan. ²⁸ Detta är Gads barns arvedel efter deras släkter, städerna med sina byar.

Halva Manasse stams område

²⁹ Detta är vad Mose gav åt ena hälften av Manasse stam, så att denna hälft av Manasse barns stam fick land efter sina släkter. ³⁰ Deras område utgjordes av landet från Mahanajim, hela Basan, hela Ogs rike, Og som var kung i Basan, med alla Jairs byar i Basan, sextio städer, ³¹ och halva Gilead med Astarot och Edrei, Ogs huvudstäder i Basan. Detta fick barnen till Makir, Manasses son, nämligen ena hälften av Makirs barn efter deras släkter.

³² Dessa var de arvslotter som Mose utskiftade på Moabs hedar, på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan. ³³ Men åt Levi stam gav Mose inte någon arvedel. Herren, Israels Gud, är deras arvedel, så som han har sagt dem.

Josua 14

Landet väster om Jordan fördelas

¹⁴ Detta är de arvslotter som Israels barn fick i Kanaans land, de som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom israeliternas stammar utskiftade åt dem, ² nämligen arvslotter genom lottkastning, så som Herren hade befallt genom Mose angående de nio stammarna och den ena halva stammen. ³ De två övriga stammarna och den andra halva stammen hade nämligen av Mose fått

sin arvedel på andra sidan Jordan, men åt leviterna hade han inte givit någon arvedel bland dem. ⁴ Josefs barn utgjorde nämligen två stammar, Manasse och Efraim. Och åt leviterna gav man inte någon särskild del av landet utan bara några städer att bo i med tillhörande utmarker för deras boskap och deras övriga egendom. ⁵ Som Herren hade befallt Mose, så utskiftade Israels barn landet.

Hebron ges åt Kaleb

⁶ Juda barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och kenisiten Kaleb, Jefunnes son, sade till honom: "Du vet vad Herren sade till gudsmannen Mose om mig och dig i Kadesh-Barnea. ⁷ Jag var fyrtio år när Herrens tjänare Mose sände i väg mig från Kadesh-Barnea för att bespeja landet, och jag lämnade sedan rapport efter mitt hjärtas mening. ⁸ Mina bröder, som hade varit med mig däruppe, fick folkets hjärtan att bäva, men jag följde i allt Herren, min Gud. ⁹ Då svor Mose den dagen en ed och sade: Det land som dina fötter har beträtt skall i sanning vara din och dina barns arvedel för evig tid, därför att du i allt har följt Herren, min Gud. ¹⁰ Och se, nu har Herren, så som han lovade, låtit mig leva dessa fyrtiofem år, sedan Herren talade detta till Mose när Israel vandrade i öknen. Se, jag är nu åttiofem år. ¹¹ Än i dag är jag lika stark som den dag Mose sände i väg mig. Som min kraft var då, så är den än i dag, vare sig det gäller att strida eller vara ledare eller anförare. ¹² Ge mig nu denna bergsbygd, som Herren lovade den dagen. Du hörde själv att anakiterna bor där med stora och befästa städer. Om bara Herren är med mig, skall jag fördriva dem så som Herren har lovat."

¹³ Josua välsignade då Kaleb, Jefunnes son, och gav honom Hebron till arvedel. ¹⁴ Kenisiten Kaleb, Jefunnes son, fick därför Hebron till arvedel, så som det är än i dag, därför att han i allt följde Herren, Israels Gud.

¹⁵ Men Hebron hette tidigare Kirjat-Arba, efter den störste mannen bland anakiterna.

Landet hade nu ro från krig.

1 Petrusbrevet 4: 12–19

Glädje mitt under lidandet

¹² Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat. ¹³ Nej, gläd er ju mer ni delar Yeshuas lidanden. Då skall ni också jubla och vara glada, när han uppenbarar sig i sin härlighet. ¹⁴ Saliga är ni, om ni hånas för Yeshuas namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er. ¹⁵ Men ingen av er skall lida för att han är en mördare eller tjuv, förbrytare eller förskingrare. ^a ¹⁶ Men om någon får lida för att han är kristen, skall han inte skämmas utan prisa Gud för det namnet. ¹⁷ Ty tiden är inne för domen, och den börjar med Guds hus. Men om den börjar med oss, vad skall då slutet bli för dem som inte lyder Guds evangelium? ¹⁸ Och om den rättfärdige med knapp nöd blir frälst, vad blir det då av den ogudaktige och syndaren? ^b ¹⁹ Därför skall de som efter Guds vilja får lida anförtro sina själar åt sin trofaste Skapare, under det att de gör vad som är gott.

18 mars

St. Cyril av Jerusalem: "Meningen med kläder är att värma oss under vintern och att skyla din nakenhet, inte att pryda dig."

Josua 15

Juda stams område

¹⁵ Juda barns stam fick efter sina släkter sin lott söderut intill Edoms gräns, intill öknen Sin, längst ner i söder. ² Deras södra gräns började vid änden av Döda havet, vid dess sydligaste vik, ³ gick vidare söder om

Skorpionhöjden och fram till Sin. Sedan drog den sig upp söder om Kadesh-Barnea, förbi Hesron och upp till Addar och böjde sedan av mot Karka. ⁴ Den fortsatte mot Asmon och sammanföll med Egyptens bäckravin och slutade ute vid havet. Detta skall vara er gräns i söder.

⁵ Gränsen i öster var Döda havet ända till Jordans utlopp. Gränsen på norra sidan började vid den vik av detta hav där Jordan har sitt utlopp.

⁶ Därifrån drog sig gränsen upp mot Bet-Hogla och gick fram norr om Bet-Haaraba. Vidare drog sig gränsen upp till Rubens son Bohans sten.

⁷ Därefter drog sig gränsen upp till Debir från Akors dal i nordlig riktning mot det Gilgal som ligger mitt emot Adummimhöjden, söder om bäckravinen. Sedan gick gränsen fram till Semeskällans vatten och så till Rogelskällan. ⁸ Vidare drog sig gränsen uppåt Hinnoms sons dal, söder om Jebus höjd, det är Jerusalem. Därefter drog sig gränsen upp till toppen av det berg som ligger mitt emot Hinnoms dal, västerut, i norra änden av Refaimdalen. ⁹ Från toppen av detta berg drog sig gränsen fram till Neftoavattnets källa och vidare till städerna i Efrons bergsbygd. Sedan drog sig gränsen till Baala, det är Kirjat-Jearim. ¹⁰ Från Baala böjde sig gränsen åt väster mot Seirs bergsbygd och gick fram till Jearims bergshöjd, det är Kesalon, norr om denna, och gick så ner till Bet-Semes och framför Timna. ¹¹ Vidare gick gränsen till Ekrons höjd, norrut. Därefter drog sig gränsen till Sickeron, gick så framför berget Baala och därifrån ut till Jabneel. Sedan gick gränsen ut vid havet.

¹² Gränsen i väster var Stora havets kustlinje.

Dessa var Judas barns gränser runt omkring, efter deras släkter.

¹³ Men åt Kaleb, Jefunnes son, gavs enligt Herrens befallning till Josua en särskild del bland Juda barn, nämligen Arbas, Anaks faders, stad, det är Hebron. ¹⁴ Kaleb fördrev därifrån Anaks tre söner Sesaj, Ahiman och Talmaj, Anaks avkomlingar. ¹⁵ Därifrån drog han upp mot Debirs invånare. Debir hette tidigare Kirjat-Sefer. ¹⁶ Och Kaleb sade: "Den som angriper Kirjat-Sefer och intar det skall jag ge min dotter Aksa till hustru." ¹⁷ När då Otniel, son till Kenas, Kalebs broder, intog det, gav Kaleb honom sin dotter Aksa till hustru. ¹⁸ Och när hon kom till honom, övertalade hon honom att begära ett stycke åkermark av hennes far: Och hon steg ner från åsnan. Då sade Kaleb till henne: "Vad önskar du?" ¹⁹ Hon svarade: "Ge mig en avskedsgåva. Eftersom du har gift bort mig till det torra Negev, må du också ge mig vattenkällor." Då gav han henne Övre och Nedre källorna.

Juda städer

²⁰ Detta var Juda barns stams arvedel efter deras släkter. ²¹ Städerna som låg ytterst i Juda barns stam, mot Edoms gräns, i Negev, var: Kabseel, Eder, Jagur, ²² Kina, Dimona, Adada, ²³ Kedesh, Hasor och Jitnan, ²⁴ Sif, Telem, Bealot, ²⁵ Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det är Hasor, ²⁶ Amam, Sema, Molada, ²⁷ Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet, ²⁸ Hasar-Sual, Beer-Sheba och Bisjotja, ²⁹ Baala, Ijim, Esem, ³⁰ Eltolad, Kesil, Horma, ³¹ Siklag, Madmanna, Sansanna, ³² Lebaot, Silhim, Ajin och Rimmon – tillsammans tjugonio städer med sina byar.

³³ I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna, ³⁴ Sanoa och En Gannim, Tappua och Enam, ³⁵ Jarmut och Adullam, Soko och Aseka, ³⁶ Saarajim, Aditajim, Geder och Gederotajim – fjorton städer med sina byar.

³⁷ Senan, Hadasa, Migdal-Gad, ³⁸ Dilean, Miske, Jokteel, ³⁹ Lakish, Boskat, Eglon, ⁴⁰ Kabbon, Lahmas, Kitlish, ⁴¹ Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda – sexton städer med sina byar.

⁴² Libna, Eter, Asan, ⁴³ Jifta, Asna, Nesib, ⁴⁴ Kegila, Aksib och Maresa – nio städer med sina byar.

⁴⁵ Ekron med dess städer och byar. ⁴⁶ Från Ekron till havet allt vad som ligger på sidan om Asdod med dess byar.

⁴⁷ Vidare Asdod med dess städer och byar, Gaza med dess städer och byar ända till Egyptens bäckravin och fram till Stora havet som utgjorde gränsen.

⁴⁸ Och i bergsbygden: Samir, Jattir, Soko, ⁴⁹ Danna, Kirjat-Sanna, det är Debir, ⁵⁰ Anab, Estemo, Anim, ⁵¹ Gosen, Holon och Gilo – elva städer med sina byar.

⁵² Arab, Duma, Eshan, ⁵³ Janum, Bet-Tappua, Afeka, ⁵⁴ Humta, Kirjat-Arba, det är Hebron och Sior – nio städer med sina byar.

⁵⁵ Maon, Karmel, Sif, Juta, ⁵⁶ Jis-reel, Jokdeam och Sanoa, ⁵⁷ Kajin, Gibeon och Timna – tio städer med sina byar.

⁵⁸ Halhul, Bet-Sur, Gedor, ⁵⁹ Maarat, Bet-Anot och Eltekon – sex städer med sina byar.

⁶⁰ Kirjat-Baal, det är Kirjat-Jearim, och Rabba – två städer med sina byar.

⁶¹ I öknen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka, ⁶² Nibsan, Saltstaden och En-Gedi – sex städer med sina byar.

⁶³ Men jebusiterna, som bodde i Jerusalem, kunde Juda barn inte driva bort. Därför bodde också jebusiterna kvar bland Juda barn i Jerusalem, så som de gör än i dag.

Josua 16

Manasses och Efraims områden

16 Den lott som tillföll Josefs barn gick från Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten österut, genom öknen, som från Jeriko höjer sig uppåt Bergsbygden mot Betel. ² Gränsen gick vidare från Betel till Luz och så fram till arkiternas område, mot Atarot. ³ Därefter gick den västerut ner till jafletiternas område, ända till Nedre Bet-Horons område och till Gezer. Sedan gick den ut vid havet. ⁴ Detta fick Josefs barn, Manasse och Efraim, till arvedel.

Efraims stams område

⁵ Efraims barn fick, efter sina släkter, dessa gränser: Gränsen för deras arvedel i öster gick från Atrot-Addar till Övre Bet-Horon. ⁶ Sedan gick gränsen ut vid havet. I norr var Mikmetat gräns. Därifrån böjde sig gränsen österut till Taanat-Silo och fortsatte österut till Janoa. ⁷ Från Janoa gick den ner till Atarot och Naara, nådde Jeriko och gick ut vid Jordan. ⁸ Från Tappua gick gränsen västerut till bäcken Kana och gick sedan ut vid havet. Detta blev arvedelen för Efraims barns stam efter deras släkter. ⁹ Dit hörde också de städer som avdelades åt Efraims barn inom Manasses barns arvedel, alla dessa städer med sina byar. ¹⁰ Men de fördrev inte kananeerna, som bodde i Gezer. Därför bodde också kananeerna kvar bland Efraims barn, som de gör än i dag, men de blev arbetspliktiga tjänare under dem.

Josua 17

Manasses område väster om Jordan

17 Denna lott tillföll Manasse stam, ty Manasse var Josefs förstfödde. Makir, Manasses förstfödde, Gileads far, fick Gilead och Basan, eftersom han var en stridsman. ² Manasses övriga barn fick också land efter sina

släkter: Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sikems barn, Hefers barn och Semidas barn. Dessa var Manasses, Josefs sons, manliga avkomlingar efter deras släkter.

³ Men Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, hade inga söner utan endast döttrar. Hans döttrar hette Mahla, Noa, Hogla, Milka och Tirsä. ⁴ Dessa trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och inför furstarna och sade: " Herren befallde Mose att ge oss en arvedel bland våra bröder." Då gav man dem enligt Herrens befallning en arvedel bland deras farbröder. ⁵ Alltså blev det tio delar som tillföll Manasse – förutom Gileads land och Basan på andra sidan Jordan – ⁶ eftersom Manasses döttrar fick en arvedel bland hans söner. Men Gileads land hade Manasses övriga barn fått.

⁷ Området för Manasse gick från Aser till Mikmetat, som ligger öster om Sikem. Därefter gick gränsen åt höger, till En-Tappuas invånare.

⁸ Tappuas land tillhörde nämligen Manasse, men själva Tappua, inemot Manasses gräns, tillhörde Efraims barn. ⁹ Och gränsen gick ner till bäcken Kana. Städerna söder om bäcken hörde till Efraim, fastän de låg bland Manasses städer. Manasses gräns gick vidare norr om bäcken och sedan ut vid havet. ¹⁰ Det som låg söder om den tillhörde Efraim, men det som låg norr om den tillhörde Manasse, och deras gräns var havet. I norr nådde de till Aser och i öster till Isaskar. ¹¹ Inom Isaskar och Aser fick Manasse Bet-Shan med underlydande orter, Jibleam med underlydande orter, invånarna i Dor med underlydande orter, invånarna i En-Dor med underlydande orter, invånarna i Taanak med underlydande orter, invånarna i Megiddo med underlydande orter, de tre höjdernas landskap.

¹² Men Manasses barn kunde inte inta dessa städer, utan kananeerna förmådde hålla sig kvar där i landet. ¹³ När Israels barn blev starkare, gjorde de kananeerna arbetspliktiga under sig. De fördrev dem inte.

Efraim och Manasse begär mer land

¹⁴ Josefs barn sade till Josua. "Varför har du gett oss endast en lott och ett skifte till arvedel, fastän vi är ett talrikt folk, som Herren hittills har välsignat?" ¹⁵ Då svarade Josua dem: "Om du är ett talrikt folk, drag upp till skogsbygden och röj dig mark där i perisseernas och rafaernas land, eftersom Efraims bergsbygd är för trång för dig." ¹⁶ Men Josefs barn sade: "Bergsbygden är inte tillräcklig för oss. Och alla kananeer som bor på slätten har vagnar av järn, både de som bor i Bet-Shan med

underlydande orter och de som bor på Jisreelslätten." ¹⁷ Josua sade till Josefs hus, till Efraim och Manasse: "Du är ett talrikt folk och har stor kraft. Du skall inte ha endast en lott, ¹⁸ utan du skall få en bergsbygd, som också är en skogsbygd. Men du skall röja upp den, så att till och med dess utkanter kommer att tillhöra dig. Du skall fördriva kananeerna, även om de har vagnar av järn och är starka."

Josua 18

Fördelningen av det övriga landet

18 Och Israels barns hela menighet samlades i Silo och satte upp uppenbarelsetältet där. Landet var nu kuvat inför dem, ² men ännu hade sju av Israels stammar inte fått sin arvedel tilldelad åt sig. ³ Därför sade Josua till Israels barn: "Hur länge vill ni vänta med att gå och inta det land som Herren, era fäders Gud, har gett er? ⁴ Utse åt er tre män från varje stam, så skall jag sända i väg dem, och de skall genomkorsa landet och göra en beskrivning över det efter vars och ens arvedel, och sedan komma tillbaka till mig. ⁵ De skall dela upp landet i sju delar, varvid Juda skall vara kvar i sitt område i söder och Josefs hus förbli vid sitt område i norr. ⁶ När ni har gjort en beskrivning över landet i sju delar, skall ni komma med den hit till mig, så skall jag kasta lott för er här inför Herren, vår Gud. ⁷ Leviterna får ingen del bland er, eftersom Herrens prästjänst är deras arvedel. Och Gad och Ruben och ena hälften av Manasse stam har redan fått sin arvedel på andra sidan Jordan, på östra sidan, den arvedel som Herrens tjänare Mose gav dem."

⁸ Då bröt männen upp och gick. Josua befallde dem att de skulle göra en beskrivning över landet. Han sade: "Gå i väg och genomkorsa landet och gör en beskrivning över det, och vänd sedan tillbaka till mig, så skall jag kasta lott för er här inför Herren i Silo." ⁹ Männen gav sig av och vandrade igenom landet och gjorde en beskrivning över det i en bok i sju delar, stad efter stad, och kom sedan tillbaka till Josua i lägret vid Silo. ¹⁰ Och Josua kastade lott för dem i Silo inför Herren, och Josua utskiftade där landet åt Israels barn, åt varje stam dess del.

Benjamins stams område

¹¹ Då lotten drogs för benjaminiternas stam, efter deras släkter, föll den ut så att det område som lotten gav dem låg mellan Juda barns och

Josefs barns områden. ¹² Deras gräns på norra sidan började vid Jordan, och gränsen drog sig upp mot Jerikos höjd i norr och uppåt bergsbygden västerut och gick ut i öknen vid Bet-Aven. ¹³ Därifrån gick gränsen fram till Luz, till höjden söder om Luz, det är Betel. Sedan gick gränsen ner till Atrot-Addar över berget söder om Nedre Bet-Horon. ¹⁴ Och gränsen drog sig vidare framåt och böjde sig på västra sidan söderut från berget som ligger mitt emot Bet-Horon, söder om det, och gick ut vid Kirjat-Baal, det är staden Kirjat-Jearim inom Judas barns område. Detta var västra sidan. ¹⁵ Och södra sidan började vid slutet av Kirjat-Jearims område och gränsen gick åt väster fram till Neftoavattnets källa. ¹⁶ Sedan gick gränsen ner till sluttningen av det berg som ligger mitt emot Hinnoms sons dal, norrut i Refaimdalen, och därefter ner i Hinnoms dal, på södra sidan om jebusiternas höjd och ner till Rogelskällan. ¹⁷ Därefter drog den sig norrut och gick fram till Semeskällan och vidare till Gelilot, som ligger mitt emot Adummimhöjden och ner till Bohans, Rubens sons, sten. ¹⁸ Vidare gick den fram till den höjd som ligger framför Hedmarken norrut och ner till Hedmarken. ¹⁹ Sedan gick gränsen fram till Bet-Hoglas höjd norrut och slutade vid Döda havets norra vik, vid Jordans södra ände. Detta var södra gränsen. ²⁰ Men på östra sidan var Jordan gränsen. Detta var benjaminiternas arvedel med dess gränser runt omkring, efter deras släkter.

²¹ Och de städer som tillföll benjaminiternas stam, efter deras släkter, var Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis, ²² Bet-Haaraba, Semarajim, Betel, ²³ Avim, Para, Ofra, ²⁴ Kefar-Haamoni, Ofni och Geba – tolv städer med sina byar, ²⁵ Gibeon, Rama, Beerot, ²⁶ Misper, Kefira, Mosa, ²⁷ Rekem, Jirpeel, Tarala, ²⁸ Sela, Elef, Jebus, det är Jerusalem, Gibeon och Kirjat – fjorton städer med sina byar. Detta var benjaminiternas arvedel, efter deras släkter.

Josua 19

Simeons stams område

19 Den andra lotten föll ut för Simeon, för simeoniternas stam, efter deras släkter. Deras arvedel låg inom Juda barns arvedel. ² Till deras arvedel hörde Beer-Sheba, Sheba, Molada, ³ Hasar-Shual, Bala, Esem, ⁴ Eltolad, Betul, Horma, ⁵ Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-Susa, ⁶ Bet-

Lebaot och Sharuhen – tretton städer med deras byar.⁷ Ajin, Rimmon, Eter och Asan – fyra städer med deras byar,⁸ därtill alla de byar som låg runt omkring dessa städer, ända till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta var Simeons barns arvedel, efter deras släkter.⁹ Ur Juda barns skifte fick Simeons barn sin arvedel, ty Juda barns lott var för stor för dem. Därför fick Simeons barn sin arvedel inom deras arvedel.

Sebulons stams område

¹⁰ Den tredje lotten föll på Sebulons barn efter deras släkter. Och gränsen för deras arvedel gick ända till Sarid.¹¹ Därifrån drog sig deras gräns västerut upp till Marela och träffade Dabbeset och vidare bäcken som rinner öster om Jokneam.¹² Från Sarid vände den österut mot solens uppgång längs Kislot-Tabors område och gick vidare till Dobrat och upp till Jafia.¹³ Därifrån fortsatte den österut mot solens uppgång till Gat-Hefer och Et-Kasin och vidare till det Rimmon som sträcker sig till Nea.¹⁴ Här böjde sig gränsen mot norr till Hannaton och gick ut vid Jifta-Els dal.¹⁵ Dessutom fick de Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Betlehem, i allt tolv städer med deras byar.¹⁶ Detta var Sebulons barns arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

Isaskars stams område

¹⁷ För Isaskar föll den fjärde lotten ut, för Isaskars barn efter deras släkter.¹⁸ Deras område omfattade Jis-reel, Kesullot, Sunem,¹⁹ Hafarajim, Shion, Anaharat,²⁰ Rabbit, Kisjon, Ebes,²¹ Remet, En-Gannim, En-Hadda och Bet-Passes.²² Gränsen nådde Tabor, Sahasuma och Bet-Semes, och deras gräns gick ut vid Jordan – sexton städer med deras byar.²³ Detta var arvedelen för Isaskars barns stam efter deras släkter, städerna med sina byar.

Asers stams område

²⁴ Den femte lotten föll ut för Asers barns stam efter deras släkter.²⁵ Deras område omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf,²⁶ Alammelek, Amad och Mishal och nådde Karmel i väster och Sihor-Libnat.²⁷ Därefter gick gränsen österut till Bet-Dagon och nådde Sebulon och Jifta-Els dal i norr, vidare Bet-Haemek och Negiel och fortsatte norrut till Kabul.²⁸ De fick Ebron, Rehov, Hammon och Kana, ända upp till Stora Sidon.²⁹ Sedan vände gränsen tillbaka till Rama och gick fram till den befästa staden Tyrus, böjde av mot Hosa och gick ut vid havet inte långt från Aksib.³⁰ Dessutom fick de Umma, Afek och Rehob, tjugutvå städer med

deras byar. ³¹ Detta var arvedelen för Asers barns stam, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

Naftalis stams område

³² För Naftalis barn föll den sjätte lotten ut, för Naftalis barn efter deras släkter. ³³ Deras gräns gick från Helef, från terebinten i Saanannim till Adami-Hannekeb och Jabneel, ända till Lackum, och slutade vid Jordan.

³⁴ Gränsen böjde av västerut till Asnot-Tabor och gick vidare därifrån till Huckok. Den nådde Sebulon i söder, Aser i väster och Juda med Jordan i öster. ³⁵ Den omfattade de befästa städerna Siddim, Ser och Hammat, Rackat och Kinneret, ³⁶ Adama, Rama, Hasor, ³⁷ Kedesh, Edrei, En-Hasor, ³⁸ Jiron, Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes, nitton städer med deras byar. ³⁹ Detta var arvedelen för Naftalis barns stam, efter deras släkter, städerna med sina byar.

Dans stams område

⁴⁰ För Dans barns stam efter deras släkter föll den sjunde lotten ut.

⁴¹ Deras tilldelade område omfattade Sorga, Estaol, Ir-Semes, ⁴² Saalabbin, Ajalon, Jitla, ⁴³ Elon, Timna, Ekron, ⁴⁴ Elteke, Gibbeton, Baalat, ⁴⁵ Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon, ⁴⁶ Me-Hajarkon och Harackon med området framför Jafo.

⁴⁷ Men när Dans barns område gick förlorat för dem, drog Dans barn upp och angrep Lesem och intog det och slog dess invånare med svärd. De tog det i besittning och bosatte sig där. Och de kallade Lesem för Dan efter sin stamfader Dan. ⁴⁸ Detta var arvedelen för Dans barns stam efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

Landets slutliga fördelning

⁴⁹ När de hade utskiftat landet efter dess områden, gav de åt Josua, Nuns son, en arvedel ibland sig. ⁵⁰ Efter Herrens befallning gav de honom den stad som han begärde, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd. Och han byggde upp staden och bosatte sig där.

⁵¹ Dessa var de arvslotter som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom israeliternas stammar utskiftade genom lottkastning i Silo inför Herrens ansikte vid ingången till uppenbarelsetältet. Så avslutade de fördelningen av landet.

1 Petrusbrevet 5

Förmaningar

⁵ Jag uppmanar nu de äldste bland er, jag som själv är en av de äldste och vittne till Yeshuas lidanden och som också har del i den härlighet som kommer att uppenbaras: ² var herdar för Guds hjord som finns hos er och vaka över den, inte av tvång utan av fri vilja, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. ³ Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden. ⁴ När den högste herden uppenbarar sig skall ni få härlighetens segerkrans, som aldrig vissnar.

⁵ Likaså ni yngre, underordna er de äldre. ^[a] Och ni alla, klä er i ödmjukhet mot varandra. Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd. ^[b] ⁶ Ödmjuka er alltså under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja er när hans tid är inne. ⁷ Och kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er.

Var vaksamma

⁸ Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka. ⁹ Gör motstånd mot honom, orubbliga i tron, och tänk på att era bröder här i världen utstår samma lidanden. ¹⁰ All nåds Gud, som har kallat er till sin eviga härlighet i Ha Maschiach, han skall upprätta, stödja, styrka och befästa er, sedan ni en kort tid har lidit. ¹¹ Hans är makten i evighet, amen.

Avslutning

¹² Med hjälp av Silvanus, ^[c] som jag håller för en trofast broder, skriver jag kortfattat till er för att förmana er och vittna om att detta är Guds sanna nåd. Stå fasta i den. ¹³ Församlingen i Babylon, ^[d] utvald liksom ni, hälsar till er. Och det gör även min 'son' Markus. ¹⁴ Hälsa varandra med kärlekens kyss. Frid vare med er alla i Ha Maschiach.

19 mars

St. Teresa av Avila: "Till andra helgon har Gud givit gåvan att kunna hjälpa folk som har speciella behov. Men det här helgonet (St Josef) – vet jag av personlig erfarenhet – hjälper i alla former av nöd och elände. Herren Yeshua vill ge oss en signal om att just såsom Han själv var barn till St Josef i sina yngre år, ska vi alla rikta vår böner och behov till honom i himlen."

Josua 20

Fristäder

20 Herren sade till Josua: ² "Säg till Israels barn: Utse åt er de fristäder som jag talade till er om genom Mose, ³ de städer som en dråpare skall kunna fly till, när han av misstag och utan avsikt har dödat någon. Ni skall ha dem som tillflyktsorter undan blodshämnaren. ⁴ Och när någon flyr till en av dessa städer, skall han stanna vid ingången till stadsporten och förklara sin sak för de äldste i staden. Därefter skall de låta honom komma in i deras stad och ge honom en plats, där han kan bo bland dem. ⁵ Om blodshämnaren förföljer honom, skall de inte överlämna dråparen i hans hand, eftersom han utan avsikt har dödat sin nästa och utan att förut ha burit hat till honom. ⁶ Han skall stanna kvar där i staden, till dess han har stått till rätta inför menigheten och till dess översteprästen som då är i tjänst har dömt. Sedan kan dråparen vända tillbaka och komma åter till sin stad och sitt hus i den stad som han har flytt ifrån."

⁷ De avskilde Kedesh i Galileen, i Naftali bergsbygd, Sikem i Efraims bergsbygd och Kirjat-Arba, det vill säga Hebron, i Juda bergsbygd. ⁸ På andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan, utsåg de inom Rubens stam Beser i öknen på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead och inom Manasse stam Golan i Basan. ⁹ Dessa var de städer som utsågs till tillflyktsorter för var och en av Israels barn – och för de främlingar som bodde bland dem – som av misstag hade dödat någon, för att han

inte skulle dö för blodshämnares hand, innan han hade stått inför menigheten.

Josua 21

Leviternas fyrtioåttastäder

21 Huvudmännen för leviternas familjer trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och inför huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar. ² De talade till dem i Silo i Kanaans land: " Herren gav befallning genom Mose att vi skulle få städer att bo i med tillhörande utmarker för vår boskap." ³ Enligt Herrens befallning gav då Israels barn av sina arvslotter åt leviterna följande städer med tillhörande utmarker:

⁴ För kehatiternas släkter föll lotten ut så att bland dessa leviter fick prästen Arons söner genom lotten tretton städer ur Juda, Simeons och Benjamins stam. ⁵ Och Kehats övriga barn fick genom lotten tio städer ur Efraims stams släkter, ur Dans stam och ur ena hälften av Manasse stam.

⁶ Gersons barn åter fick genom lotten tretton städer ur Isaskars stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur andra hälften av Manasse stam, i Basan.

⁷ Meraris barn fick efter sina släkter tolv städer ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam.

⁸ Israels barn gav åt leviterna dessa städer med tillhörande utmarker genom lottkastning, så som Herren hade befallt genom Mose.

⁹ Ur Juda barns stam och ur Simeons barns stam gav man följande här namngivna städer. ¹⁰ Av kehatiternas släkter bland Levi barn fick Arons söner följande, ty dem träffade lotten först: ¹¹ Man gav dem Arbas, Anoks fars, stad, det vill säga Hebron i Juda bergsbygd, med dess utmarker runt omkring. ¹² Men åkerjorden och byarna, som tillhörde staden, gav man till besittning åt Kaleb, Jefunnes son.

¹³ Åt prästen Arons söner gav man dråparfristaden Hebron med dess utmarker, vidare Libna med dess utmarker, ¹⁴ Jattir med dess utmarker, Estemoa med dess utmarker, ¹⁵ Holon med dess utmarker, Debir med dess utmarker, ¹⁶ Ajin med dess utmarker, Jutta med dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker – nio städer ur dessa två stammar. ¹⁷ Ur

Benjamins stam gav man dem Gibeon med dess utmarker, Geba med dess utmarker, ¹⁸ Anatot med dess utmarker och Almon med dess utmarker – fyra städer. ¹⁹ De städer som Arons söner, prästerna, fick utgjorde tillsammans tretton städer med tillhörande utmarker.

²⁰ De övriga kehatiternas släkter av leviterna fick ur Efraims stam följande städer, som lotten bestämde åt dem: ²¹ Man gav dem dråparfristaden Sikem med dess utmarker i Efraims bergsbygd, Gezer med dess utmarker ²² och Kibsajim med dess utmarker – fyra städer. ²³ Från Dans stam fick de Elteke med dess utmarker, Gibbeton med dess utmarker, ²⁴ Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker – fyra städer. ²⁵ Från ena hälften av Manasse stam fick de Taanak med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker – två städer. ²⁶ De städer som de övriga kehatiternas släkter fick utgjorde alltså tio med tillhörande utmarker.

²⁷ Bland leviternas släkter fick vidare Gersons barn ur ena hälften av Manasse stam dråparfristaden Golan i Basan med dess utmarker och Beestera med dess utmarker – två städer. ²⁸ Ur Isaskars stam fick de Kisjon med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker, ²⁹ Jarmut med dess utmarker och En-Gannim med dess utmarker – fyra städer. ³⁰ Ur Asers stam fick de Misal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker, ³¹ Helkat med dess utmarker och Rehob med dess utmarker – fyra städer. ³² Ur Naftali stam fick de dråparfristaden Kedesh i Galileen med dess utmarker, Hammot-Dor med dess utmarker och Kartan med dess utmarker – tre städer. ³³ Gersoniternas städer efter deras släkter utgjorde alltså tretton med tillhörande utmarker.

³⁴ De övriga leviterna, Meraris barns släkter, fick ur Sebulons stam Jokneam med dess utmarker, Karta med dess utmarker, ³⁵ Dimna med dess utmarker och Nahalal med dess utmarker – fyra städer. ³⁶ Ur Rubens stam fick de Beser med dess utmarker, Jahsa med dess utmarker, ³⁷ Kedemot med dess utmarker och Mefaat med dess utmarker – fyra städer. ³⁸ Ur Gads stam fick de dråparfristaden Ramot i Gilead med dess utmarker, Mahanajim med dess utmarker, ³⁹ Hesbon med dess utmarker och Jaser med dess utmarker – fyra städer. ⁴⁰ De städer som de övriga leviternas släkter, Meraris barn, fick på sin lott efter sina släkter, var tolv städer.

⁴¹ Tillsammans utgjorde levitstäderna inom israeliternas besittningsområde fyrtioåtta städer med tillhörande utmarker. ⁴² Var

och en av dessa städer bestod av staden med tillhörande utmarker runt omkring. Så var det med alla dessa städer.

⁴³ Så gav Herren åt Israel hela det land som han med ed hade lovat ge åt deras fäder, och de tog det i besittning och bosatte sig där. ⁴⁴ Herren gav dem ro på alla sidor, så som han med ed hade lovat deras fäder. Ingen av deras fiender kunde stå dem emot, utan Herren gav alla fienderna i deras hand. ⁴⁵ Ingenting uteblev av allt det goda som Herren hade lovat Israels hus. Allt gick i fullbordan.

Josua 22

Altaret vid Jordan

22 Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna och ena hälften av Manasse stam ² och sade till dem: "Ni har hållit allt vad Herrens tjänare Mose har befallt er och ni har lyssnat till mina ord, vad jag än befallt er. ³ Ni har under denna långa tid, ända till denna dag, inte övergivit era bröder, och ni har hållit vad Herren, er Gud, har befallt i sina bud. ⁴ Och nu har Herren, er Gud, låtit era bröder komma till ro, så som han lovade dem. Vänd därför nu om och gå hem till era tält i det land ni har fått till besittning, det som Herrens tjänare Mose har gett er på andra sidan Jordan. ⁵ Men var mycket noga att hålla fast vid och följa de bud och den lag som Herrens tjänare Mose har gett er, så att ni älskar Herren, er Gud. Vandra på alla hans vägar, iaktta hans bud, håll er till honom och tjäna honom av hela ert hjärta och av hela er själ." ⁶ Och Josua välsignade dem och sände i väg dem, och de gick hem till sina tält. ⁷ Åt ena hälften av Manasse stam hade Mose givit land i Basan, och åt andra hälften hade Josua givit land med deras bröder på andra sidan Jordan, på västra sidan. Då nu Josua sände i väg dem till sina boningar, välsignade han dem ⁸ och sade till dem: "Vänd tillbaka till era tält med de stora rikedomar ni har fått, med mycket boskap och med silver, guld, koppar och järn och kläder i stor mängd. Dela bytet från era fiender med era bröder.

⁹ Så vände Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse stam tillbaka och drog bort från de övriga israeliterna, bort från Silo i Kanaans land, för att bege sig till Gilead, sitt eget land, där de skulle ha sina besittningar efter Herrens befallning genom Mose.

¹⁰ När så Rubens barn, Gads barn och ena hälften av Manasse stam kom till gränstrakterna vid Jordan i Kanaans land, byggde de ett altare där vid Jordan, ett ansevärt altare. ¹¹ När israeliterna hörde sägas: "Se, Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse stam har byggt ett altare vid Kanaans gräns, i gränstrakterna vid Jordan, på israeliternas sida," ¹² då samlades hela deras menighet i Silo för att dra upp till strid mot dem.

¹³ Till Rubens barn, Gads barn och ena hälften av Manasse stam, i Gileads land, sände Israels barn Pinehas, prästen Eleasars son, ¹⁴ och med honom tio furstar, en för var stamfamilj inom Israels alla stammar. Var och en av dem var huvudman för sin familj inom Israels ätter.

¹⁵ När de kom till Rubens barn, Gads barn och ena hälften av Manasse stam, i Gileads land, sade de till dem: ¹⁶ "Så säger Herrens hela menighet: Vad är det för otrohet som ni har begått mot Israels Gud, då ni i dag har vänt er bort från Herren genom att bygga ett altare och därigenom i dag varit upproriska mot Herren? ¹⁷ Är det inte nog med vår missgärning vid Peor? Från den har vi än i dag inte blivit renade fastän Herrens menighet drabbades av plåga? ¹⁸ Vill ni nu i dag vända er bort från Herren? Om ni i dag är upproriska mot Herren, så skall förvisso i morgon hans vrede drabba Israels hela menighet. ¹⁹ Men om det land ni har fått till besittning är orent, så kom över till det land Herren har tagit till besittning, där Herrens tabernakel har sin plats, och ha era besittningar där bland oss. Var inte upproriska mot Herren och trotsa inte oss genom att bygga er ett altare som är ett annat än Herrens, vår Guds, altare. ²⁰ När Akan, Seras son, trolöst hade förgripit sig på det tillspillogivna, kom inte då vrede över Israels hela menighet? Och han dog inte ensam genom sin missgärning!"

²¹ Rubens barn, Gads barn och ena hälften av Manasse stam svarade då huvudmännen för Israels ätter: ²² "Gud den mäktige, Herren den mäktige, Herren är Gud! Han vet och Israel skall veta: Om detta har skett i uppror och otrohet mot Herren – så rädda oss inte i dag! ²³ Om vi har byggt altaret åt oss därför att vi vill vända oss bort från Herren, och om det är för att vi vill offra brännoffer eller matoffer på det eller frambära gemenskapsoffer på det, då må Herren själv utkräva vedergällning för vad vi har gjort oss skyldiga till. ²⁴ Nej, sanningen är den att vi gjorde detta av rädsla, av det skälet att vi tänkte att era barn en dag skulle säga till våra barn: 'Vad har ni med Herren, Israels Gud, att göra?' ²⁵ Herren har ju satt Jordan till gräns mellan oss och er, ni Rubens barn och Gads barn.

Ni har ingen del i Herren.' Och så skulle era barn få våra barn att upphöra med att frukta Herren. ²⁶ Därför sade vi: Låt oss nu sätta igång med att bygga detta altare, men inte till brännoffer eller till slaktoffer, ²⁷ utan till att vara ett vittne mellan oss och er och mellan våra efterkommande, att vi vill förrätta Herrens tjänst inför hans ansikte med våra brännoffer och slaktoffer och gemenskapsoffer, så att era barn i framtiden inte kan säga till våra barn: 'Ni har ingen del i Herren.' ²⁸ Och vi tänkte: Om det i framtiden händer att de säger så till oss och våra efterkommande, då kan vi svara: Se på den avbildning av Herrens altare som våra fäder har gjort, men inte till brännoffer eller till slaktoffer, utan till att vara ett vittne mellan oss och er.' ²⁹ Det vare främmande för oss att vara upproriska mot Herren och nu vända oss bort från Herren genom att bygga ett altare till brännoffer eller matoffer eller slaktoffer, ett annat än Herrens, vår Guds, altare, som står framför hans tabernakel."

³⁰ Då nu prästen Pinehas och menighetens furstar, huvudmännen för Israels ätter som var med honom, hörde vad Rubens barn, Gads barn och Manasse barn sade, blev de nöjda. ³¹ Och Pinehas, prästen Eleasars son, sade till Rubens barn, Gads barn och Manasses barn: "I dag vet vi att Herren är mitt ibland oss, eftersom ni inte har begått en sådan otrohet mot Herren. Ni har nu räddat Israels barn undan Herrens hand."

³² Därefter vände Pinehas, prästen Eleasars son, och furstarna tillbaka från Rubens barn och Gads barn i Gileads land, in i Kanaans land till de övriga israeliterna och lämnade sin rapport. ³³ Den tillfredsställde Israels barn, och Israels barn lovade Gud och talade inte mer om att dra upp till strid mot dem för att fördärva det land där Rubens barn och Gads barn bodde.

³⁴ Och Rubens barn och Gads barn gav altaret detta namn: "Ett vittne mellan oss att Herren är Gud".

Josua 23

Josua förmanar folket

23 En lång tid härefter, när Herren hade låtit Israel få ro för alla dess fiender runt omkring och då Josua var gammal och hade nått hög ålder, ² kallade denne till sig hela Israel, dess äldste, huvudmän, domare och tillsyningsmän och sade till dem:

"Jag är nu gammal och har nått hög ålder. ³ Ni har själva sett allt vad Herren, er Gud, har gjort med alla dessa folk för er skull, ty Herren, er Gud, stred själv för er. ⁴ Se, genom lotten har jag fördelat åt era stammar till arvedel de folk som ännu finns kvar, likaså de folk jag har utrotat, från Jordan till Stora havet västerut. ⁵ Och Herren, er Gud, skall själv driva undan dem för er och jaga bort dem från er, så att ni skall inta deras land, så som Herren, er Gud, har lovat er.

⁶ Var nu mycket fasta, så att ni håller och följer allt vad som är föreskrivet i Mose lagbok, så att ni inte viker av därifrån, vare sig till höger eller till vänster, ⁷ och så att ni inte har gemenskap med dessa folk som ännu finns kvar här tillsammans med er, inte heller nämner deras gudars namn eller svär vid dem eller tjänar och tillber dem. ⁸ Men till Herren, er Gud, skall ni hålla er, så som ni har gjort ända till denna dag. ⁹ Herren har fördrivit stora och mäktiga folk för er, och ingen har kunnat stå er emot intill denna dag. ¹⁰ En enda man bland er jagade tusen framför sig, ty Herren, er Gud, stred själv för er, så som han hade lovat er. ¹¹ Var ständigt på er vakt så att ni älskar Herren, er Gud. ¹² Ty om ni vänder er bort och håller er till återstoden av dessa folk som är kvar här bland er och gifter in er med dem och har gemenskap med dem och de med er, ¹³ då skall ni veta att Herren, er Gud, inte mer skall fördriva dessa folk för er. De skall då bli en snara och en fälla för er och ett gissel för era sidor och taggar i era ögon, till dess ni blir utrotade ur detta goda land som Herren, er Gud, har gett er.

¹⁴ Se, jag lämnar nu denna världen, och ni vet av hela ert hjärta och hela er själ att inte ett ord har slagit fel av allt det goda som Herren, er Gud, har lovat angående er. Allt har gått i fullbordan för er, inget har slagit fel. ¹⁵ Men liksom allt det goda som Herren, er Gud, lovade er, har kommit er till del så skall Herren också låta allt det onda komma er till del till dess han har utrotat er ur detta goda land som Herren, er Gud, har gett er. ¹⁶ Om ni överträder Herrens, er Guds, förbund, som han har upprättat med er, och går och tjänar andra gudar och tillber dem, då skall Herrens vrede upptändas mot er, och ni skall snabbt bli utrotade ur det goda land som han har gett er."

Josua 24

Josuas sista tal till folket

24 Josua samlade alla Israels stammar till Sikem. Han kallade till sig de äldste i Israel, dess huvudmän, domare och tillsyningsmän, och de trädde fram inför Gud. ² Och Josua sade till allt folket:

"Så säger Herren, Israels Gud: På andra sidan floden bodde era fäder i forna tider, och även Tera, Abrahams och Nahors far. Där tjänade de andra gudar. ³ Men jag hämtade er fader Abraham från andra sidan floden och lät honom vandra genom hela Kanaans land, och jag gjorde hans avkomma talrik. Jag gav honom Isak, ⁴ och åt Isak gav jag Jakob och Esau. Jag gav Seirs bergsbygd till besittning åt Esau. Men Jakob och hans söner drog ner till Egypten. ⁵ Sedan sände jag Mose och Aron och slog Egypten med plågor som jag sände bland dem, och därefter förde jag er ut. ⁶ När jag förde era fäder ut ur Egypten och ni hade kommit till havet, förföljde egyptierna era fäder med vagnar och ryttare ända till Röda havet. ⁷ Då ropade de till Herren, och han satte mörker mellan er och egyptierna och lät havet komma över dem, så att det täckte dem. Ni såg med egna ögon vad jag gjorde med egyptierna. Sedan bodde ni i öknen en lång tid.

⁸ Därefter förde jag er in i amoreernas land, vilka bodde på andra sidan Jordan. Och de stred mot er, men jag gav dem i er hand, så att ni intog deras land, och jag förgjorde dem för er. ⁹ Då reste sig Balak, Sippors son, kungen i Moab, och gav sig i strid med Israel. Och han sände bud efter Bileam, Beors son, för att förbanna er. ¹⁰ Men jag ville inte höra på Bileam, utan han måste välsigna er, och jag räddade er ur hans hand.

¹¹ När ni hade gått över Jordan och kommit till Jeriko, gav sig Jerikos invånare i strid med er, och det gjorde också amoreerna, perisseerna, kananeerna, hetiterna, girgaseerna, hiveerna och jebusiterna. Men jag gav dem i er hand. ¹² Jag sände panik framför er, och därigenom jagades amoreernas båda kungar undan framför er, men inte genom ditt svärd eller din båge. ¹³ Och jag gav er ett land, som ni inte hade lagt ner något arbete på, och även städer som ni inte hade byggt, och i dem fick ni bo. Av vingårdar och olivplanteringar som ni inte hade planterat fick ni äta.

¹⁴ Så frukta nu Herren och tjäna honom helhjärtat och i sanning. Skaffa bort de gudar som era fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjäna Herren. ¹⁵ Men om ni inte vill tjäna Herren, så välj i dag vem ni vill tjäna, antingen de gudar som era fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoreerna, i vilkas land ni själva bor. Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."

¹⁶ Då svarade folket: "Aldrig att vi skulle överge Herren och tjäna andra gudar! ¹⁷ Ty Herren är vår Gud, han själv är den som har fört oss och våra fäder ut ur Egyptens land, ur trädhuset, och som har gjort dessa stora under inför våra ögon och bevarat oss hela den väg vi har vandrat och bland alla de folk, vilkas land vi har dragit igenom. ¹⁸ Herren har jagat i väg alla dessa folk för oss, också amoreerna som bodde i landet. Också vi vill tjäna Herren, för han är vår Gud."

¹⁹ Josua sade till folket: "Ni kan inte tjäna Herren, för han är en helig Gud. Han är en nitälskande Gud, och han skall inte ha fördrag med era överträdelse och era synder. ²⁰ Om ni överger Herren och tjänar främmande gudar, skall han vända sig bort och låta det gå er illa och förgöra er, efter att förut ha gjort er gott." ²¹ Men folket sade till Josua: "Nej, vi vill tjäna Herren!" ²² Då sade Josua till folket: "Ni är nu själva vittnen mot er, att ni har valt Herren för att tjäna honom." De svarade: "Ja." ²³ Han sade: "Skaffa då bort de främmande gudar som ni har bland er, och vänd era hjärtan till Herren, Israels Gud!" ²⁴ Folket svarade Josua: "Herren, vår Gud, vill vi tjäna och hans röst vill vi lyda."

²⁵ Den dagen slöt Josua ett förbund med folket och förelade dem lag och rätt i Sikem. ²⁶ Josua tecknade upp allt detta i Guds lagbok. Han tog en stor sten och reste den där under eken som stod vid Herrens helgedom. ²⁷ Och Josua sade till allt folket: "Se, denna sten skall vara vittne mot oss, ty den har hört alla de ord som Herren har talat med oss. Den skall vara vittne mot er, så att ni inte förnekar er Gud." ²⁸ Sedan lät Josua folket gå, var och en till sin arvedel.

Josuas och Eleasars död

²⁹ En tid härefter dog Herrens tjänare Josua, Nuns son, etthundratio år gammal. ³⁰ Och man begravde honom på hans arvedels område, i Timnat-Sera i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaash.

³¹ Och Israel tjänade Herren, så länge Josua levde och så länge de äldste levde, de som var kvar efter Josua och som visste om alla de gärningar Herren hade gjort för Israel.

³² Josefs ben, som Israels barn hade fört upp ur Egypten, begravde de i Sikem, på det jordstycke som Jakob hade köpt av barnen till Hamor, Sikems far, för hundra kesitor. Josefs barn fick detta till arvedel.

³³ Också Eleasar, Arons son, dog, och man begravde honom på den höjd som hans son Pinehas hade fått i Efraims bergsbygd.

1 Korinthierbrevet 1

Hälsning

1 Från Paulus, genom Guds vilja kallad till Yeshuas Jesu apostel, och vår broder Sostenes ² till Guds församling i Korint, de som helgats i Ha Maschiach Yeshua, de kallade och heliga, tillsammans med alla dem som på varje plats där de eller vi bor, åkallar vår Herre Jesu Yeshuas namn: ³ Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Yeshua Ha Maschiach.

Tack till Gud

⁴ Jag tackar alltid min Gud för er, för den Guds nåd som ni har fått i Ha Maschiach Yeshua. ⁵ Ty i honom har ni blivit rika på allt, i fråga om allt tal och all insikt, ⁶ eftersom vittnesbördet om Ha Maschiach har fått stadigt fäste hos er. ⁷ Därför saknar ni inte någon nådegåva, medan ni väntar på vår Herre Jesu Yeshuas uppenbarelse. ⁸ Han skall också styrka er ända till slutet, så att ni inte kan anklagas på vår Herre Jesu Yeshuas dag. ⁹ Gud är trofast som har kallat er till gemenskap med sin Son Yeshua Ha Maschiach, vår Herre.

Splittringstendenser i församlingen

¹⁰ I vår Herre Jesu Yeshuas namn uppmanar jag er, bröder, att alla vara eniga i det ni säger och inte låta stridigheter förekomma bland er, utan vara fullkomligt enade i samma uppfattning och samma mening. ¹¹ Av dem som hör till Kloes familj^[a] har jag nämligen fått veta om er, mina bröder, att det förekommer stridigheter bland er. ¹² Vad jag menar är att ni var och en på sitt håll säger: "Jag håller mig till Paulus" eller "Jag håller mig till Apollos"^[b] eller "Jag håller mig till Kefas"^[c] eller "Jag håller mig till Ha Maschiach". ¹³ Är då Ha Maschiach delad? Inte korsfästes väl Paulus för er? Eller döptes ni i Paulus namn? ¹⁴ Jag tackar Gud för att jag inte har döpt någon bland er utom Krispus och Gajus, ¹⁵ så att ingen kan säga att ni har blivit döpta i mitt namn. ¹⁶ Jo, Stefanus familj har jag också döpt. För övrigt vet jag inte om jag har döpt någon. ¹⁷ Ty Ha Maschiach har inte sänt mig för att döpa utan för att predika evangelium, och det inte med vishet och vältalighet, så att Yeshuas kors inte förlorar sin kraft.

Världens visdom och korsets dårskap

¹⁸ Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft. ¹⁹ Det står ju skrivet: Jag skall göra de visas visdom om intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ner. ^[d] ²⁰ Var är de visa? Var är de skriftlärda? Var är den här världens ordvrängare? ^[e] Har inte Gud gjort den här världens visdom till dårskap? ²¹ Jo, eftersom världen i sin visdom inte lärde känna Gud i hans vishet, beslöt Gud att genom den dårskap som vi predikar frälsa dem som tror. ²² Ty judarna begär tecken ^[f] och grekerna söker visdom. ²³ Men vi predikar Ha Maschiach som korsfäst, för judarna en stötesten ^[g] och för hedningarna en dårskap. ²⁴ Men för de kallade, både judar och greker, predikar vi Ha Maschiach som Guds kraft och Guds vishet. ²⁵ Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor.

20 mars

St. Syncletica: "Just såsom ett skepp inte kan byggas utan spik och skruv kan ingen bli frälst utan ödmjukhet."

Domarboken 1

Juda och Simeon griper Adoni-Besek

1 Efter Josuas död frågade Israels barn Herren: "Vem bland oss skall först dra upp mot kananeerna och strida mot dem?" ² Herren svarade: "Juda skall göra det. Se, jag har givit landet i hans hand." ³ Då sade Juda till sin bror Simeon: "Kom med mig till mitt område och låt oss strida mot kananeerna, så skall jag sedan gå med dig till ditt område." Och Simeon gick med honom.

⁴ När Juda drog dit upp gav Herren kananeerna och perisseerna i deras hand, så att de slog dem vid Besek, tiotusen man. ⁵ Vid Besek fann de Adoni-Besek, och de stred mot honom och besegrade kananeerna och perisseerna. ⁶ Adoni-Besek flydde, men de förföljde honom och grep honom och högg av hans tummar och stortår. ⁷ Då sade Adoni-Besek: "Sjuttio kungar med avhuggna tummar och stortår hämtade upp smulorna under mitt bord. Efter mina gärningar har Gud vedergällt mig." Sedan förde de honom till Jerusalem, och där dog han.

Juda intar Jerusalem och Hebron

⁸ Juda barn belägrade Jerusalem och intog det. De slog invånarna med svärd och satte eld på staden. ⁹ Därefter drog Juda barn ner för att strida mot de kananeer som bodde i Bergsbygden, i Negev och i Låglandet. ¹⁰ Och Juda gick mot de kananeer som bodde i Hebron – som förr hette Kirjat-Arba – och de slog Sesaj, Ahiman och Talmaj.

Otniel intar Debir

¹¹ Därifrån gick de mot Debirs invånare – Debir hette tidigare Kirjat-Sefer. ¹² Och Kaleb sade: "Åt den som angriper Kirjat-Sefer och intar det skall jag ge min dotter Aksa till hustru. ¹³ Otniel, son till Kalebs yngre bror Kenas, intog staden, och Kaleb gav honom sin dotter Aksa till hustru. ¹⁴ När hon kom till honom intalade hon honom att begära ett stycke åkermark av hennes far. Hon steg ner från åsnan och Kaleb sade till henne: "Vad vill du?" ¹⁵ Hon svarade: "Låt mig få en avskedsgåva. Eftersom du har gett mig det torra Negev, så låt mig få vattenkällor." Kaleb gav henne då de övre och de nedre källorna.

Juda och Benjamin segrar

¹⁶ Barn till keniten, Moses svärfar, hade dragit upp från Palmstaden^[a] med Juda barn till Juda öken söder om Arad. Där bosatte de sig bland folket. ¹⁷ Men Juda drog ut med sin bror Simeon, och de slog de kananeer som bodde i Sefat och förstörde staden helt och hållet. Så fick den namnet Horma.^[b] ¹⁸ Juda intog Gaza med dess område, Askelon med dess område och Ekron med dess område. ¹⁹ Herren var med Juda, och de erövrade bergsbygden. Men de kunde inte driva bort dem som bodde i dalbygden, eftersom dessa hade vagnar av järn. ²⁰ Och de gav Hebron åt Kaleb, som Mose hade lovat, och han drev bort Anaks tre söner därifrån. ²¹ Men jebusiterna som bodde i Jerusalem blev inte

fördrivna av Benjamins barn. Därför bodde jebusiterna kvar bland Benjamins barn i Jerusalem, så som de gör än i dag.

Efraim och Manasse intar Betel

²² Och Josefs hus drog upp till Betel, och Herren var med dem. ²³ De bespejade Betel, den stad som förr hette Luz. ²⁴ Då fick deras spejare se en man gå ut ur staden, och de sade till honom: "Visa oss var vi kan komma in i staden, så skall vi visa barmhärtighet mot dig." ²⁵ När han hade visat dem var de kunde ta sig in i staden, slog de invånarna där med svärd. Men den mannen och hela hans släkt lät de gå. ²⁶ Han begav sig till hetiternas land, där han byggde en stad som han gav namnet Luz, så som den heter än i dag.

Folk som inte drevs bort av israeliterna

²⁷ Men Manasse intog inte Bet-Shan eller Taanak eller Dor eller Jibleam eller Megiddo, och inte heller deras underlydande orter, utan kananeerna kunde hålla sig kvar där i landet. ²⁸ När israeliterna blev starkare tvingade de kananeerna att utföra arbete åt sig. Men de drev inte bort dem.

²⁹ Efraim drev inte heller bort de kananeer som bodde i Gezer, utan kananeerna bodde kvar bland dem i Gezer.

³⁰ Sebulon drev inte undan invånarna i Kitron eller invånarna i Nahalol, utan kananeerna bodde kvar bland dem men blev tvingade att utföra arbete åt dem.

³¹ Aser drev inte bort invånarna i Acko eller invånarna i Sidon, inte heller dem i Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob. ³² Alltså bodde aseriterna kvar bland kananeerna, landets inbyggare, ty de fördrev dem inte.

³³ Naftali drev inte bort invånarna i Bet-Semes, inte heller invånarna i Bet-Anat, utan bodde bland kananeerna, landets inbyggare. Men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat blev arbetspliktiga åt dem.

³⁴ Amoreerna trängde undan Dans barn till bergsbygden, ty de tillät dem inte att komma ner till dalbygden. ³⁵ Och amoreerna kunde hålla sig kvar i Har-Heres, Ajalon och Saalbim. Men Josefs barns hand blev tung över dem, så att de blev tvingade att utföra arbete åt dem.

³⁶ Amoreernas område sträckte sig från Skorpionhöjden, från Sela och vidare uppåt.

Domarboken 2

Herrens ängel i Bokim

2 Herrens ängel kom från Gilgal upp till Bokim och sade: "Jag förde er upp ur Egypten och lät er komma in i det land som jag med ed hade lovat ge åt era fäder och jag sade: Jag skall aldrig bryta mitt förbund med er. ² Och ni skall inte sluta förbund med detta lands inbyggare. Ni skall bryta ner deras altaren. Men ni har inte lyssnat till min röst. Vad har ni gjort! ³ Därför säger jag, att jag inte skall driva dem bort från er, utan de skall tränga er i sidorna, och deras gudar skall bli en snara för er." ⁴ När Herrens ängel hade sagt detta till alla Israels barn, brast de ut i gråt. ⁵ De kallade platsen Bokim. (betyder "de gråtande") Och där offrade de åt Herren.

Avfallet efter Josuas död

⁶ När Josua sände i väg folket, gick Israels barn var och en till sin arvedel för att ta landet i besittning. ⁷ Folket tjänade Herren så länge Josua levde och så länge de äldste levde, de som var kvar efter Josua och som hade sett alla de stora gärningar som Herren hade gjort för Israel. ⁸ Och Herrens tjänare Josua, Nuns son, dog när han var etthundratio år gammal. ⁹ Man begravde honom på det område han hade tagit i besittning, i Timnat-Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas. ¹⁰ När också hela det släktet hade samlats till sina fäder, växte ett annat släkte upp efter dem, ett som inte kände Herren eller de gärningar som han hade gjort för Israel.

¹¹ Och Israels barn gjorde det som var ont i Herrens ögon och tjänade baalerna. ¹² De övergav Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde andra gudar, gudarna hos de folk som bodde omkring dem. Dem tillbad de och väckte därmed Herrens vrede.

¹³ Så övergav de Herren och tjänade Baal och astarterna. ¹⁴ Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han gav dem i händerna på rövare, som plundrade dem. Han sålde dem till deras fiender runt omkring, och de kunde inte längre stå emot sina fiender. ¹⁵ Överallt där

de drog fram var Herrens hand emot dem till deras ofärd, så som Herren hade sagt och så som Herren hade svurit. Och de kom i stor nöd.

¹⁶ Då lät Herren domare uppstå, som frälste dem ur deras plundrars hand. ¹⁷ Men de lyssnade inte heller på sina domare utan höll sig trolöst till andra gudar och tillbad dem. De vek snabbt av från den väg som deras fäder hade vandrat i lydnad för Herrens bud och gjorde inte som de. ¹⁸ När Herren lät domare uppstå bland dem, var han med domaren och frälste dem ur deras fienders hand så länge domaren levde. Ty när de jämrade sig över sina förtryckare och plågare, förbarmade sig Herren. ¹⁹ Men när domaren dog vände de om och gjorde det som var fördärligt, ännu mer än deras fäder. De följde andra gudar och tjänade och tillbad dem. De avstod inte från sina gärningar och sin hårdnackade hållning.

²⁰ Därför upptändes Herrens vrede mot Israel, och han sade: "Eftersom detta folk har överträtt det förbund som jag fastställde för deras fäder och inte har velat lyssna till min röst, ²¹ skall inte heller jag längre driva bort för dem ett enda av de folk som Josua lämnade efter sig när han dog. ²² Ty med dem skall jag sätta Israel på prov och se om de vill hålla sig till Herrens väg och vandra på den, så som deras fäder gjorde, eller om de inte vill det." ²³ Alltså lät Herren dessa folk bli kvar. Han fördrev dem inte genast, och han gav dem inte i Josuas hand.

1 Kor 1: 26– 2:16

²⁶ Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa om man ser till det yttre, inte många var mäktiga, inte många av förnäm släkt. ²⁷ Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam, ²⁸ och det som för världen var oansenligt och föraktat, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra till intet det som var till, ²⁹ för att ingen människa skall berömma sig inför Gud. ³⁰ Honom har ni att tacka för att ni är i Ha Maschiach Yeshua, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning, ³¹ för att det skall ske som står skrivet: Den som berömmar sig skall berömma sig av Herren. ^[h]

Guds hemliga vishet uppenbarad

2:1 När jag kom till er, bröder, var det inte med stor värtalighet eller hög visdom som jag predikade Guds hemlighet^[a] för er. ² Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Yeshua Ha Maschiach och honom som korsfäst. ³ Svag, rädd och mycket orolig kom jag till er. ⁴ Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft. ⁵ Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft.

⁶ Vishet förkunnar vi emellertid bland de fullkomliga, en vishet som inte tillhör den här världen eller den här världens härskare, som går mot sin undergång. ⁷ Nej, vi förkunnar Guds hemliga vishet, den vishet som är fördold och som Gud från evighet har bestämt att bli till härlighet för oss. ⁸ Denna vishet har ingen av den här världens härskare känt – om de hade känt den, skulle de inte ha korsfäst härlighetens Herre. ⁹ Men vi känner, som Skriften säger, ^[b] vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom. ¹⁰ Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande.

Anden utforskar allt, också djupen i Gud. ¹¹ Vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud utom Guds Ande. ¹² Men vi har inte fått världens ande, utan den Ande som är från Gud, för att vi skall veta vad vi har fått av Gud. ¹³ Detta förkunnar vi också, inte med ord som mänsklig visdom lär utan med ord som Anden lär, när vi återger andliga ting med andliga ord. ¹⁴ En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt. ¹⁵ Den andliga människan däremot bedömer allt, men själv kan hon inte bedömas av någon. ¹⁶ Ty vem har lärt känna Herrens sinne, så att han kan undervisa honom? Men vi har Yeshuas sinne.

21 mars

St. Nikolas av Flüe: "Varje stadium i livet har sina plikter; genom att fullgöra dem finner vi lycka."

Domarboken 3

Folk som blev kvar i landet

3 Dessa var de folk som Herren lät bli kvar för att med dem sätta alla de israeliter på prov som inte hade varit med om alla krigen i Kanaan, ² detta för att han skulle lära Israels barn att föra krig, men bara dem som förut inte hade varit med om sådana: ³ filisteernas fem furstar och alla kananeer och sidonier samt de hiveer som bodde i Libanons bergsbygd, från berget Baal-Hermon ända till sista vägstycket mot Hamat. ⁴ Med dessa ville Herren sätta Israel på prov för att få veta om de ville följa de bud som han hade givit deras fäder genom Mose.

⁵ Så bodde Israels barn bland kananeerna, hetiterna, amoreerna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna, ⁶ och de tog deras döttrar till hustrur och gav sina döttrar åt deras söner och tjänade deras gudar.

Otniel

⁷ Israel gjorde det som var ont i Herrens ögon. De glömde Herren, sin Gud, och tjänade baalerna och aserorna. ⁸ Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han sålde dem i Kusan-Risatajims hand, kungen i Aram-Naharajim. Och Israels barn tjänade Kusan-Risatajim i åtta år. ⁹ Men Israels barn ropade till Herren, och Herren lät då en frälsare uppstå bland dem som räddade dem, nämligen Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre bror. ¹⁰ Herrens Ande kom över honom, och han blev domare i Israel. När han drog ut i strid, gav Herren Kusan-Risatajim, kungen i Aram, i hans hand så att han blev Kusan-Risatajim övermäktig. ¹¹ Sedan hade landet ro i fyrtio år. Därefter dog Otniel, Kenas son.

Ehud

¹² Men Israels barn gjorde åter det som var ont i Herrens ögon. Herren gav då Eglon, kungen i Moab, makt över Israel, eftersom de gjorde det som var ont i Herrens ögon. ¹³ Eglon förenade sig med Ammons barn och Amalek. Han drog ut och slog Israel, och de intog Palmstaden.

¹⁴ Och Israels barn tjänade Eglon, kungen i Moab, i arton år.

¹⁵ Men Israel ropade till Herren, och Herren lät en frälsare uppstå bland dem, benjaminiten Ehud, Geras son, en vänsterhänt man. När Israels barn sände honom med gåvor till Eglon, kungen i Moab, ¹⁶ gjorde Ehud ett tveeggat svärd åt sig, en fot långt. Detta band han fast under sina kläder vid sin högra höft. ¹⁷ Han överlämnade gåvorna till Eglon, kungen i Moab. Denne var en mycket fet man. ¹⁸ När han hade överlämnat gåvorna, sände han i väg folket som hade burit dem. ¹⁹ Själv vände han tillbaka vid bildstoderna nära Gilgal och sade: "Jag har ett hemligt ärende till dig, o konung." Kungen sade: "Var tysta!" Alla som stod omkring honom gick ut därifrån.

²⁰ Ehud gick fram till honom, där han satt i sommarsalen som han hade för sig själv och Ehud sade: "Jag har ett ord från Gud till dig." När kungen reste sig från sin stol, ²¹ räckte Ehud ut sin vänstra hand, tog svärdet från sin högra höft och stötte det i hans buk, ²² så att fästet följde med in efter klingan, och klingan omslöt av fett, ty han drog inte ut svärdet ur hans buk. Sedan gick Ehud ut i försalen, ²³ och då han hade kommit dit, stängde han igen dörrarna till salen efter sig och låste dem.

²⁴ När han hade gått kom Eglons tjänare och såg att dörrarna till salen var låsta. De tänkte: "Han har helt säkert något privat bestyr i sin sommarkammare." ²⁵ Men sedan de hade väntat länge och han ändå inte öppnade dörrarna till salen, tog de nyckeln och öppnade själva, och se, där låg deras herre död på golvet.

²⁶ Medan de dröjde hade Ehud flytt. Han hade hunnit förbi bildstoderna och flydde till Seira. ²⁷ Så snart han kom dit, lät han stöta i hornet i Efraims bergsbygd. Då drog Israels barn ner från bergsbygden med honom i spetsen. ²⁸ Han sade till dem: "Följ mig, för Herren har gett era fiender moabiterna i er hand." Då följde de honom och intog vadställena över Jordan till Moabs land och lät ingen komma över. ²⁹ Vid detta tillfälle slog de omkring tiotusen moabiter, alla starka och tappra män. Inte en enda kom undan. ³⁰ På den dagen blev Moab kuvad under Israels hand, och landet hade ro i åttio år.

Samgar

³¹ Efter Ehud kom Samgar, Anats son. Han slog filisteerna, sexhundra man, med en oxpik. Också han räddade Israel.

Domarboken 4

Debora

4 När Ehud var död gjorde Israel åter det som var ont i Herrens ögon.

² Då sålde Herren dem i den kananeiske kungen Jabin hand. Han regerade i Hasor, och hans befälhavare var Sisera, som bodde i Haroset-Haggojim. ³ Israels barn ropade till Herren, ty Jabin hade niohundra vagnar av järn och hade förtryckt Israel våldsamt i tjugo år.

⁴ Debora, en profetissa, Lappidots hustru, var vid den tiden domare i Israel. ⁵ Hon brukade sitta under Deborapalmen mellan Rama och Betel i Efraims bergsbygd, och Israels barn kom dit upp till henne för att hon skulle skipa rätt. ⁶ Hon sände bud och kallade till sig Barak, Abinoams son från Kedesh i Naftali, och sade till honom: "Har inte Herren, Israels Gud, befallt: Drag upp på berget Tabor och tag med dig tiotusen man av Naftali och Sebulons stammar. ⁷ Ty jag skall dra Sisera, Jabin befälhavare, med hans vagnar och skaror till dig vid floden Kishon och ge honom i din hand."

⁸ Barak sade till henne: "Om du går med mig så går jag, men om du inte går med mig så går inte heller jag." ⁹ Då svarade hon: "Ja, jag skall gå med dig, men äran skall då inte bli din på den väg du går, utan Herren skall sälja Sisera i en kvinnas hand." Så stod Debora upp och gick med Barak till Kedesh. ¹⁰ Barak kallade samman Sebulon och Naftali till Kedesh, och tiotusen man följde honom dit upp. Debora gick också med honom.

¹¹ Men keniten Heber hade skilt sig från de övriga keniterna, från ättlingarna till Moses svärfar Hobab, och han hade sina tältplatser ända till terebinten i Saannim vid Kedesh.

¹² När man berättade för Sisera att Barak, Abinoams son, hade dragit upp på berget Tabor, ¹³ samlade han alla sina vagnar, niohundra vagnar av järn, och dessutom allt folk han hade, från Haroset-Haggojim till floden Kishon. ¹⁴ Men Debora sade till Barak: "Bryt upp, för detta är den dag då Herren har gett Sisera i din hand. Se, Herren har dragit ut framför

dig." Så gick Barak ner från berget Tabor, och tiotusen man följde honom.¹⁵ Och Herren sände förvirring över Sisera och alla hans vagnar och hela hans här, så att de vek tillbaka för Baraks svärd. Sisera steg ner från sin vagn och flydde till fots.¹⁶ Barak förföljde vagnarna och hären ända till Haroset-Haggojim, och hela Siseras här föll för svärd. Inte en enda kom undan.

Jael dödar Sisera

¹⁷ Men Sisera hade flytt till fots till Jaelns tält, hustru till keniten Heber, ty vänskap rådde mellan Jabin, kungen i Hasor, och keniten Hebers hus.

¹⁸ Jael gick för att möta Sisera och sade till honom: "Kom in, min herre, kom in till mig, var inte rädd." Då gick han in till henne i tältet och hon lade över honom ett täcke.¹⁹ Han sade till henne: "Ge mig lite vatten att dricka för jag är törstig". Hon öppnade mjölkkruset och gav honom att dricka och lade sedan över honom igen.²⁰ Han sade till henne: "Ställ dig vid ingången till tältet, och om någon kommer och frågar dig om det är någon här, så svara nej."

²¹ Men Jael, Hebers hustru, grep en tältplugg och tog en hammare i handen. Därefter gick hon sakta fram till Sisera och slog pluggen genom hans tinning så att den gick ner i marken, för han låg i djup sömn, medtagen av trötthet. Och han dog.²² Och se, då kom Barak jagande efter Sisera. Jael gick ut för att möta honom och sade: "Kom hit, så skall jag visa dig den man som du söker." Han kom in till henne, och se, där låg Sisera död, med tältpluggen genom tinningen.

²³ Så kuvade Gud på den dagen Jabin, kungen i Kanaan, inför Israels barn.²⁴ Och israeliternas hand vilade allt tyngre på Jabin, kungen i Kanaan, till dess de helt gjorde slut på honom.

Domarboken 5

Deboras och Baraks segersång

5 Den dagen sjöng Debora och Barak, Abinoams son, denna sång:

² När härförare anför i Israel,
när folket villigt offerar sig
– lova Herren!

³ Hör, ni kungar! Lyssna, ni furstar!
Jag vill sjunga, till Herrens ära vill jag sjunga,
jag vill lovsjunga Herren,
Israels Gud.

⁴ Herre, när du drog ut från Seir,
när du skred fram från Edoms land,
då bävade jorden,
då strömmade det från himlen,
då strömmade vatten ner från molnen.

⁵ Bergen skalv inför Herrens ansikte,
Sinai, inför Herrens, Israels Guds, ansikte.

⁶ I Samgars dagar, Anats sons,
i Jaels dagar låg vägarna öde.
Vandrarna måste färdas omvägar.

⁷ Ingen ledare fanns, ingen fanns i Israel
förrän jag, Debora, trädde fram,
trädde fram som en moder i Israel.

⁸ Man valde åt sig nya gudar,
då nådde striden fram till portarna.
Men varken sköld eller spjut
fanns att se hos de fyrtiotusen i Israel.

⁹ Mitt hjärta tillhör Israels furstar
och dem bland folket som villigt offrade sig.
Lova Herren!

¹⁰ Ni som rider på vita åsninnor,
ni som sitter hemma på mattor,
och ni som vandrar på vägen, sjung!

¹¹ När man under sång delar byte mellan vattenhoarna,
då lovprisar man där Herrens rättfärdiga gärningar,
att han i rättfärdighet regerar i Israel.
Då drog Herrens folk ner till portarna.

¹² Vakna, vakna, Debora!
Vakna, vakna, sjung din sång!
Stå upp Barak! Tag dig fångar,
du Abinoams son!

¹³ Då satte folkets kvarleva de tappra till anförare,
Herren satte mig till anförare över hjältarna.

¹⁴ Från Efraim kom män med rotfäste i Amalek.

Benjamin följde dig med dina skaror.

Från Makir kom furstar ner

och från Sebulon män med ledarstav.

¹⁵ Furstarna i Isaskar slöt sig till Debora.

Och liksom Isaskar gjorde också Barak,
ner i dalen skyndade man i dennes spår.

Bland Rubens ätter hölls stora rådslag.

¹⁶ Varför satt du kvar bland dina fållor

och lyssnade till flöjtspel vid hjordarna?

Bland Rubens ätter fördes stora överläggningar.

¹⁷ Gilead stannade på andra sidan Jordan.

Och Dan, varför dröjde han ännu vid skeppen?

Aser satt kvar vid havets strand,

vid sina vikar stannade han.

¹⁸ Men Sebulon var ett folk som föraktade döden,

Naftali likaså, på stridsfältets höjder.

¹⁹ Kungar drog fram och stred,

då stred Kanaans kungar vid Taanak, nära Megiddos vatten.

Men byte av silver vann de inte.

²⁰ Från himlen fördes strid,

stjärnorna stred från sina banor mot Sisera.

²¹ Floden Kishon svepte dem bort, urtidsfloden, floden Kishon.

Gå fram, min själ, med makt!

²² Då stampade hästarnas hovar,

när deras tappra ryttnare jagade dem framåt, framåt.

²³ Förbanna Meros, säger Herrens ängel,

förbanna, ja, förbanna dess inbyggare,

därför att de ej kom Herren till hjälp,

Herren till hjälp bland hjältarna.

²⁴ Välsignad vare Jael framför andra kvinnor,

keniten Hebers hustru,

välsignad framför alla kvinnor som bor i tält.

²⁵ Vatten begärde han,

hon gav honom mjölk,

gräddmjölk bar hon fram i högtidsskålen.

²⁶ Sin hand räckte hon ut efter tältpluggen,

sin högra hand efter arbetshammaren.

Med den slog hon Sisera

och krossade hans huvud,
spräckte hans tinning och genomborrade den.

²⁷ Vid hennes fötter sjönk han ihop,
föll och blev liggande.

Vid hennes fötter sjönk han ihop och föll.

Där han sjönk ihop,
där föll han slagen till döds.

²⁸ Ut genom fönstret skådar Siseras moder,
hon ropar ut genom gallret:

"Varför dröjer hans vagn att komma?
Varför hörs inte ljudet från hans vagnar?"

²⁹ Då svarar de klokaste av hennes hovtärnor,
och själv ger hon sig samma svar:

³⁰ "Utan tvivel vann de byte som de nu delar:
en flicka eller två åt var och en av männen,
byte av praktvävnader för Siseras räkning,
byte av praktvävnader, brokiga tyger,
en brokig duk eller två för de fångnas halsar."

³¹ Så må alla dina fiender förgås, o Herre.
Men de som älskar honom må likna solen,
när den går upp i kraft.

Och landet hade nu ro i fyrtio år.

1 Korinthierbrevet 3

Paulus och Apollos är Guds medarbetare i församlingen

3 Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor utan som till köttsliga människor, spädbarn i Ha Maschiach. ² Mjölk gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller, ³ eftersom ni fortfarande är köttsliga. Så länge det råder avund och strid bland er, är ni då inte köttsliga och lever som alla andra? ⁴ Om en säger: "Jag håller mig till Paulus", och en annan: "Jag håller mig till Apollos", är ni då inte som folk i allmänhet? ⁵ Vad är Apollos? Vad är Paulus? Tjänare som förde er till tro, och det med den uppgift som Herren har gett var och en. ⁶ Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud

gav växten. ⁷ Varken den som planterar eller den som vattnar betyder därför något, utan endast den som ger växten, och det är Gud. ⁸ Den som planterar och den som vattnar är ett, och var och en skall få sin lön efter sitt arbete. ⁹ Ty vi är Guds medarbetare, och ni är en Guds åker, en Guds byggnad.

¹⁰ Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger. ¹¹ Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Yeshua Ha Maschiach. ¹² Om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och halm, ¹³ så skall det visa sig vad var och en har byggt. Den dagen^[a] kommer att visa det, eftersom den uppenbaras i eld, och hur vars och ens verk är skall elden pröva. ¹⁴ Om det verk någon har byggt består provet, skall han få lön. ¹⁵ Men om hans verk bränns upp, skall han gå miste om lönen. Självs skall han dock bli frälst, men som genom eld. ¹⁶ Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ¹⁷ Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni.

¹⁸ Bedra inte er själva. Om någon bland er tycker att han är vis i den här världen, måste han bli en däre för att bli vis. ¹⁹ Ty den här världens visdom är dårskap inför Gud. Det står skrivet: Han fångar de visa i deras slughet, ^[b] ²⁰ och vidare: Herren känner de visas tankar och vet att de är tomma. ^[c] ²¹ Därför skall ingen berömma sig av människor, eftersom allting är ert, ²² det må vara Paulus, Apollos eller Kefas, det må vara världen, liv eller död, nutid eller framtid. Allting är ert. ²³ Men själva tillhör ni Ha Maschiach, och Ha Maschiach tillhör Gud.

22 mars

St. Ambrosius av Milano: "Bibeln är en visdomens fest och de enskilda skrifterna är de olika rätterna."

Domarboken 6

Gideon

6 Israels barn gjorde det som var ont i Herrens ögon, och han gav dem i midjaniternas hand i sju år. ² Midjaniternas hand blev Israel så övermäktig att Israels barn på grund av midjaniterna gjorde sig hålor, som nu finns i bergen, och grottor och bergfästen. ³ Så ofta israeliterna hade sått, drog midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna upp mot dem. ⁴ De slog läger emot dem, överföll dem och fördärvade landets gröda ända fram till Gaza. De lämnade inget kvar att leva av i Israel, varken får, oxar eller åsnor. ⁵ Ty de drog dit upp med sin boskap och sina tält, talrika som gräshoppor. De själva och deras kameler var omöjliga att räkna, och de kom in i landet för att fördärva det. ⁶ Så blev Israel utarmat genom midjaniterna, och Israels barn ropade till Herren.

⁷ När Israels barn ropade till Herren för midjaniternas skull, ⁸ sände Herren en profet till Israels barn. Denne sade till dem: "Så säger Herren, Israels Gud: Jag själv har fört er upp ur Egypten och hämtat er ut ur trädromshuset. ⁹ Jag har räddat er från egyptiernas hand och från alla era förtryckares hand. Jag drev bort dem från er och gav deras land åt er. ¹⁰ Och jag sade till er: Jag är Herren, er Gud. Ni skall inte frukta de gudar som dyrkas av amoreerna, i vilkas land ni bor. Men ni lyssnade inte till min röst."

¹¹ Herrens ängel kom och satte sig under terebinten vid Ofra, som tillhörde abiesriten Joas. Dennes son Gideon höll på att klappa ut vete i vinpressen för att gömma det för midjaniterna. ¹² För honom uppenbarade sig Herrens ängel och sade till honom: "Herren är med dig, du tappre stridsman." ¹³ Gideon svarade honom: "O, min herre, om Herren är med oss, varför har då allt detta kommit över oss? Och var är alla hans under, som våra fäder har berättat om och sagt: 'Se, har inte Herren fört oss upp ur Egypten?' Nu har Herren övergivit oss och gett oss i midjaniternas hand."

¹⁴ Då vände Herren sig till honom och sade: "Gå i denna din kraft och fräls Israel ur midjaniternas våld. Se, jag har sänt dig." ¹⁵ Han svarade honom: "O Herre, hur skulle jag kunna rädda Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själv den ringaste i min fars hus."

¹⁶ Herren sade till honom: "Jag är med dig, och du skall slå midjaniterna som om de vore en enda man." ¹⁷ Gideon svarade honom: "Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett tecken att det är du som talar med mig. ¹⁸ Gå inte härifrån förrän jag kommer tillbaka till dig och bär fram min offergåva och lägger den framför dig." Han sade: "Jag skall stanna till dess du kommer tillbaka."

¹⁹ Och Gideon gick in och redde till en killing, likaså osyrat bröd av en efa mjöl. Därefter lade han köttet i en korg och hällde spadet i en kruka. Sedan bar han ut det till honom under terebinten och satte fram det.

²⁰ Då sade Guds ängel till honom: "Tag köttet och det osyrade brödet och lägg det på berghällen där och häll spadet över det." Han gjorde så.

²¹ Herrens ängel räckte då ut staven som han hade i handen och rörde med spetsen vid köttet och det osyrade brödet. Då slog eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet. Och Herrens ängel försvann ur hans åsyn.

²² När Gideon såg att det var Herrens ängel, sade Gideon: "Ve mig, Herre Herre, jag har sett Herrens ängel ansikte mot ansikte!" ²³ Men Herren sade till honom: "Frid vare med dig! Frukta inte, du skall inte dö." ²⁴ Då byggde Gideon ett altare där åt Herren och kallade det Herren är frid. Det finns kvar än i dag i det abiesritiska Ofra.

²⁵ Den natten sade Herren till honom: "Tag den tjur som tillhör din far, och den andra sjuåriga tjuren. Riv sedan ner det baalsaltare som tillhör din far, och hugg sönder Aseran som står intill det. ²⁶ Bygg ett altare åt Herren, din Gud, överst på denna klippa och uppför det på vanligt sätt. Tag sedan den andra tjuren och offra den till brännoffer på resterna av Aseran som du skall hugga sönder." ²⁷ Då tog Gideon med sig tio av sina tjänare och gjorde som Herren hade sagt till honom. Men eftersom han var rädd för sin fars hus och för männen i staden, gjorde han det inte på dagen utan på natten.

²⁸ När männen i staden tidigt följande morgon steg upp, se, då låg Baals altare nerbrutet, Aseran intill var sönderhuggen och den andra tjuren var offrad som brännoffer på det nya altaret. ²⁹ Då sade de till varandra: "Vem har gjort detta?" När de undersökte saken och hörde sig för, fick de veta att Gideon, Joas son, hade gjort det. ³⁰ Då sade männen i staden till

Joas: "För ut din son. Han måste dö, för han har brutit ner Baals altare och huggit sönder Aseran som stod intill det." ³¹ Men Joas svarade alla som stod omkring honom: "Vill ni utföra Baals sak? Vill ni komma honom till hjälp? Den som utför hans sak skall bli dödad före nästa morgon. Är Baal Gud, så kan han försvara sig själv, när nu någon har brutit ner hans altare." ³² Därför kallade man Gideon från den dagen Jerubbaal, för man sade: "Baal må utföra sin sak^(a) mot honom, eftersom han har brutit ner Baals altare."

³³ Midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna hade alla samlats och gått över Jordan och slagit läger i Jisreels dal. ³⁴ Men Herrens Ande kom över Gideon. Han stötte i hornet, och abiesriterna samlades och följde honom. ³⁵ Han sände omkring budbärare i hela Manasse, så att också de samlades och följde honom. Han sände även budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och de kom upp för att möta dem.

Tecknet med ullen

³⁶ Och Gideon sade till Gud: "Om du verkligen vill rädda Israel genom min hand, så som du har lovat, ³⁷ se då här. Jag lägger denna avklippta ull på tröskplatsen. Om det kommer dagg endast på ullen, medan marken förblir torr, då vet jag att du genom min hand skall rädda Israel, så som du har lovat." ³⁸ Och det skedde så. När han tidigt följande morgon kramade ur ullen, kunde han pressa ut så mycket dagg ur den att en skål blev full med vatten. ³⁹ Men Gideon sade till Gud: "Må din vrede inte brinna mot mig, om jag talar än en gång. Låt mig få försöka bara en gång till med ullen. Gör nu så att endast ullen förblir torr, medan det kommer dagg överallt på marken." ⁴⁰ Gud gjorde så den natten. Endast ullen var torr, medan det hade kommit dagg överallt på marken.

Domarboken 7

Gideon besegrar midjaniterna

7 Tidigt följande morgon drog Jerubbaal, det vill säga Gideon, i väg med allt folket som följde honom, och de slog läger vid Harodskällan. Han hade då midjaniternas läger norr om sig, på slätten mot Morehöjden.

² Herren sade till Gideon: "Folket som följer dig är för talrikt för att jag skulle vilja ge midjaniterna i deras hand. Israel skulle då kunna

berömma sig mot mig och säga: Min egen hand har räddat mig.

³ Meddela nu folket: Den som är förskräckt och rädd, må vända om och skynda sig från Gileads berg." Då vände 22 000 man av folket tillbaka, och bara 10 000 stannade kvar.

⁴ Men Herren sade till Gideon: "Folket är fortfarande för talrikt. För ner dem till vattnet, så skall jag där göra ett urval bland dem åt dig. När jag säger till dig: 'Denne skall gå med dig', så skall han gå med dig. När jag säger till dig: 'Denne skall inte gå med dig', så skall han inte gå med."

⁵ Så förde han folket ner till vattnet. Och Herren sade till Gideon: "Alla som läppjar av vattnet som hunden gör, dem skall du skilja ut från dem som faller ner på knä för att dricka." ⁶ Då visade det sig att antalet av dem som hade läppjat av vattnet genom att med handen föra det till munnen var trehundra män. Alla de andra hade fallit ner på knä för att dricka vatten. ⁷ Herren sade då till Gideon: "Med de trehundra män som har läppjat av vattnet skall jag rädda er och ge midjaniterna i din hand. Alla de övriga kan bege sig hem, var och en till sitt." ⁸ Då tog hans folk till sig de övrigas matförråd och deras horn, och därefter lät han de övriga israeliterna gå hem, var och en till sitt tält. Han behöll endast de trehundra männen. Och midjaniternas läger hade han nedanför sig på slätten.

⁹ Den natten sade Herren till Gideon: "Stå upp och gå ner mot lägret, ty jag har givit det i din hand. ¹⁰ Men om du är rädd för att dra ner, gå då ner till lägret med din tjänare Pura ¹¹ och hör vad man säger där. Då skall du få mod att dra ner mot lägret." Han gick då med sin tjänare Pura ner till förposterna i lägret. ¹² Och midjaniterna, amalekiterna och alla österlänningarna låg där i dalen, talrika som gräshoppor. Deras kameler var oräkneliga, talrika som sanden på havets strand.

¹³ När Gideon kom dit höll en man just på att berätta en dröm för en annan. Han sade: "Jag hade en dröm, och se, jag tyckte att en kornbrödsbaka kom rullande in i midjaniternas läger. Den kom fram till tältet och slog emot det, så att det föll och vändes upp och ner, och tältet blev liggande." ¹⁴ Då svarade den andre: "Detta kan inte betyda något annat än israeliten Gideons, Joas sons, svärd. Gud har gett midjaniterna och hela lägret i hans hand."

¹⁵ När Gideon hörde denna dröm och uttydningen av den föll han ner och tillbad. Därefter vände han tillbaka till Israels läger och sade: "Stå upp, Herren har gett midjaniternas läger i er hand." ¹⁶ Han delade sina trehundra män i tre grupper och gav dem alla horn i händerna och

tomma krukor med facklor inne i krukorna. ¹⁷ Han sade till dem: "Se på mig och gör som jag! Så snart jag har kommit till utkanten av lägret, skall ni göra som jag. ¹⁸ När jag och alla som jag har med mig blåser i hornen, skall ni också blåsa i hornen runt omkring hela lägret och ropa: För Herren och för Gideon!"

¹⁹ Så kom Gideon och de hundra män han hade med sig till utkanten av lägret, när den mellersta nattvakten gick in och man just hade ställt ut vakterna. Då blåste de i hornen och krossade krukorna som de hade i händerna. ²⁰ Alla tre grupperna blåste i hornen och slog sönder krukorna. De fattade med vänstra handen i facklorna och med högra handen i hornen, och blåste i dem och ropade: "Herrens och Gideons svärd!" ²¹ Men de stod stilla, var och en på sin plats, runt omkring lägret. Då började alla i lägret att irra omkring och skrikande ta till flykten.

²² När de trehundra hornen ljöd, vände Herren den enes svärd mot den andre i hela lägret. De som var i lägret flydde ända till Bet-Hasitta, åt Serera till, ända till utkanten av Abel-Mehola, förbi Tabbat.

²³ Då samlades israeliterna från Naftali och Aser och från hela Manasse och förföljde midjaniterna. ²⁴ Gideon sände budbärare över hela Efraims bergsbygd och sade: "Drag ner mot midjaniterna och spärra all tillgång till vatten i deras väg ända till Bet-Bara och Jordan." Så uppbådades alla Efraims män och spärrade all tillgång till vatten ända till Bet-Bara och Jordan. ²⁵ De tog till fånga två midjanitiska furstar, Oreb och Seeb. De dödade Oreb vid Orebsklippan, och Seeb dödade de vid Seebspressen. Sedan förföljde de midjaniterna och förde Orebs och Seeb's huvuden till Gideon på andra sidan Jordan.

Domarboken 8

Slutlig seger över midjaniterna

8 Men Efraims män sade till Gideon: "Varför har du gjort så här mot oss, och inte kallat på oss när du drog ut till strid mot midjaniterna?" Och de gick skarpt till rätta med honom. ² Han svarade dem: "Vad har jag uträttat i jämförelse med er? Är inte Efraims efterskörd bättre än Abiesers vinbärgning? ³ Det var i er hand som Gud gav de midjanitiska furstarna Oreb och Seeb. Vad har jag kunnat uträtta i jämförelse med er?" När han talade så, lade sig deras upprördhet mot honom.

⁴ Gideon kom till Jordan, och han gick över tillsammans med de trehundra man som var med honom. De var trötta av förföljandet.

⁵ Därför sade han till männen i Suckot: "Ge några brödkakor åt folket som följer mig, de är utmattade, och jag är i färd med att förfölja Seba och Salmunna, de midjanitiska kungarna." ⁶ Men ledarna i Suckot svarade: "Har du då redan Seba och Salmunna i din hand, eftersom vi skulle ge bröd åt din här?" ⁷ Gideon svarade: "När Herren ger Seba och Salmunna i min hand, skall jag på grund av detta svar söndertröska ert kött med ökentörnen och tistlar." ⁸ Så fortsatte han därifrån upp till Penuel och sade samma sak till dem som var där. Och männen i Penuel gav honom samma svar som männen i Suckot. ⁹ Då sade han också till männen i Penuel: "När jag kommer välbehållen tillbaka skall jag riva ner det här tornet."

¹⁰ Men Seba och Salmunna befann sig i Karkor och hade med sig sin här, omkring 15 000 man, allt som fanns kvar av österlänningarnas här. De stupade utgjorde nämligen 120 000 man beväpnade med svärd.

¹¹ Gideon drog upp på karavanvägen öster om Noba och Jogbeha och överföll hären, som trodde sig vara i säkerhet. ¹² Seba och Salmunna flydde, men han följde efter dem, och tog de två midjanitiska kungarna Seba och Salmunna till fånga och skingrade hela hären.

¹³ När Gideon, Joas son, vände tillbaka från striden, ner från Hereshöjden, ¹⁴ grep han en ung man, en av männen i Suckot. Gideon frågade ut honom, och den unge mannen skrev upp namnen på ledarna och de äldste i Suckot, sjuttiosju män. ¹⁵ När Gideon kom till männen i Suckot, sade han: "Se, här är nu Seba och Salmunna, som ni hånade mig för och sade: Har du redan Seba och Salmunna i din hand, eftersom vi skulle ge bröd åt dina utmattade män?" ¹⁶ Därefter lät han gripa de äldste i staden och tog ökentörnen och tistlar och lät männen i Suckot få känna av dem. ¹⁷ Tornet i Penuel rev han ner och dödade männen i staden.

¹⁸ Sedan frågade han Seba och Salmunna: "Hurdana var de män som ni dödade på Tabor?" De svarade: "De var lika dig, var och en såg ut som en kungason." ¹⁹ Gideon sade: "Då var det mina bröder, min mors söner. Så sant Herren lever: Om ni hade låtit dem leva, skulle jag inte ha dödat er."

²⁰ Sedan sade han till Jeter, sin förstfödde: "Stå upp och döda dem." Men han drog inte ut sitt svärd, ty han var rädd, han var ju bara en pojke.

²¹ Då sade Seba och Salmunna: "Stå upp, du själv, och stöt ner oss. För sådan mannen är, sådan är också hans styrka." Då stod Gideon upp och dödade Seba och Salmunna. Och han tog för sin räkning de prydnader som deras kameler hade runt halsen.

Gideon vägrar att bli kung

²² Israeliterna sade till Gideon: "Härska du över oss, och sedan också din son och din sonson, för du har räddat oss ur midjaniternas hand."

²³ Men Gideon svarade dem: "Jag skall inte härska över er, och min son skall inte heller härska över er, utan Herren skall härska över er."

²⁴ Gideon sade vidare till dem: "En sak begär jag av er: Att var och en av er ger mig den öronring han har fått som byte." Fienderna bar nämligen öronringar av guld eftersom de var ismaeliter. ²⁵ De svarade: "Dem ger vi dig gärna." De bredde ut ett klädesplagg, och var och en kastade där den öronring han hade fått som byte. ²⁶ Och guldringarna som han hade begärt vägde 1 700 siklar i guld, detta förutom de halsprydnader, örhängen och de purpurröda kläder som de midjanitiska kungarna hade burit och förutom de kedjor som hade suttit kring halsen på deras kameler. ²⁷ Gideon lät göra en efod av detta och satte upp den i sin stad Ofra. Hela Israel höll sig trolöst till den, och den blev en snara för Gideon och hans hus.

²⁸ Så blev Midjan kuvat under Israels barn och upplyfte inte mer sitt huvud. Och landet hade ro i fyrtio år, så länge Gideon levde.

Gideon dör

²⁹ Men Jerubbaal, Joas son, begav sig hem och stannade där. ³⁰ Gideon hade sjuttio egna söner, ty han hade många hustrur. ³¹ Han hade en bihustru i Sikem, och hon födde honom också en son, som han gav namnet Abimelek. ³² Och Gideon, Joas son, dog i hög ålder och blev begravd i sin fader Joas grav i det abiesritiska Ofra.

³³ När Gideon var död, var Israels barn trolösa igen och höll sig till baalerna. De gjorde Baal-Berit till gud åt sig. ³⁴ Israels barn tänkte inte på Herren sin Gud, som hade befriat dem från alla deras fienders hand runt omkring. ³⁵ Inte heller visade de Jerubbaals, Gideons, hus någon kärlek i gengäld för allt gott som han hade gjort mot Israel.

1 Korintierbrevet 4

¹ Som Yeshuas tjänare och som förvaltare av Guds hemligheter skall man alltså betrakta oss. ² Av en förvaltare krävs att han visar sig pålitlig.

³ Mig gör det ingenting att ni eller någon mänsklig domstol dömer mig. Ja, jag vill inte ens döma mig själv. ⁴ Visserligen har jag inget på mitt samvete, men det betyder inte att jag är frikänd. Det är Herren som dömer mig. ⁵ Fäll därför inte någon dom i förtid, innan Herren kommer. Han skall lysa upp det som mörkret döljer och avslöja hjärtats tankar och avsikter, och då skall var och en få sitt beröm av Gud.

⁶ Bröder, detta har jag för er skull tillämpat på mig och Apollos, för att ni skall lära er den regeln när det gäller oss att inte gå utöver vad Skriften säger och inte skryta över en ledare på den andres bekostnad. ⁷ Vad skiljer dig från andra? Vad äger du, som du inte har fått? Men om du har fått det, varför skryter du då, som om du inte hade fått det? ⁸ Ni är redan mätta. Ni har redan blivit rika. Ni har blivit kungar, och det utan oss. Jag skulle önska att ni verkligen hade regerat som kungar, så att vi kunde regera tillsammans med er. ⁹ Det verkar som om Gud hade ställt oss apostlar sist, som vigda åt döden. Vi har blivit ett skådespel för världen, för både änglar och människor. ¹⁰ Vi är dårar för Yeshuas skull, ni är kloka i Ha Maschiach. Vi är svaga, ni är starka. Ni är aktade, vi är föraktade. ¹¹ Ännu i denna stund är vi hungriga och törstiga. Vi går nakna, vi misshandlas och är hemlösa. ¹² Vi sliter och arbetar med våra händer. När vi hånas, välsignar vi. När vi förföljs, härdar vi ut. ¹³ När folk talar illa om oss, talar vi väl om dem. Vi har blivit som världens avskum, som alla människors slodder, och så är det fortfarande.

¹⁴ Jag skriver inte detta för att få er att skämmas utan för att tillrättavisa er som mina älskade barn. ¹⁵ Om ni än skulle ha tusentals uppfostrare i Ha Maschiach, har ni ändå inte många fäder. Det var jag som i Ha Maschiach Yeshua födde er till liv genom evangeliet. ¹⁶ Därför ber jag er: bli mina efterföljare. ¹⁷ Timoteus, mitt älskade och trofasta barn i Herren, sänder jag nu till er. Han skall påminna er om vad jag undervisar i Ha Maschiach Yeshua, ^[a] det jag överallt lär ut i alla församlingar. ¹⁸ Några har blivit självsäkra, eftersom de tror att jag inte skall komma till er. ¹⁹ Men jag kommer snart till er, om Herren vill, och då får jag veta hur det ligger till, inte med orden utan med kraften hos dessa uppblåsta människor. ²⁰ Ty Guds rike består inte i ord utan i kraft. ²¹ Vad vill ni? Skall jag komma till er med riset eller med kärlek och en mild ande?

23 mars

St. Poemen: "Om någon predikar men inte praktiserar det han eller hon predikar, är det som en brunn som släcker törsten men inte får bort skräpet runt brunnen".

Domarboken 9

Abimeleks sammansvärjning

9 Men Abimelek, Jerubbaals son, gick till sina morbröder i Sikem och sade till dem och till alla som var släkt med hans morfars hus: ² "Säg så här till alla män i Sikem: Vilket är bäst för er: att alla Jerubbaals sjuttio söner råder över er, eller att en enda man råder över er? Kom också ihåg att jag är ert kött och blod." ³ Då talade hans morbröder allt detta till hans förmån inför Sikems alla män. Dessa blev vunna för Abimelek, ty de tänkte: "Han är ju vår bror." ⁴ De gav honom sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel, och för dessa anställde Abimelek löst folk och äventyrare som följde honom. ⁵ Därefter begav han sig till sin fars hus i Ofra och dödade där på en och samma sten sina bröder, Jerubbaals sjuttio söner. Men Jotam, Jerubbaals yngste son, kom undan eftersom han hade gömt sig. ⁶ Sedan samlades alla män i Sikem och alla i Millo, och gick bort och gjorde Abimelek till kung vid terebinten där minnesstenen står i Sikem.

Liknelsen om träden

⁷ När man berättade detta för Jotam, gick han och ställde sig på toppen av berget Gerissim och ropade med hög röst till dem: "Hör på mig, ni män i Sikem, för att Gud också må höra er.

⁸ En gång gick träden
för att smörja en kung över sig.

De sade till olivträdet:

Bli du kung över oss!

⁹ Men olivträdet svarade:

Skulle jag avstå från min olja,
som gudar och människor ärar mig för,
och gå för att svaja över de andra träden?

¹⁰ Då sade träden till fikonträdet:

Kom, bli du kung över oss!

¹¹ Men fikonträdet svarade:

Skulle jag avstå från min sötma
och min goda frukt
och gå för att svaja över de andra träden?

¹² Då sade träden till vinstocken:

Kom, bli du kung över oss!

¹³ Men vinstocken svarade:

Skulle jag avstå från min vinmust,
som gläder gudar och människor,
och gå för att svaja över de andra träden?

¹⁴ Då sade alla träden till törnbusken:

Kom, bli du kung över oss!

¹⁵ Törnbusken svarade träden:

Om ni av uppriktig mening vill smörja mig till kung över er,
kom då och tag er tillflykt under min skugga.
Om inte, skall eld gå ut från törnbusken
och förtära cedrarna på Libanon.

¹⁶ Lyssna nu: Har ni handlat rätt och riktigt när ni gjorde Abimelek till kung, har ni handlat rätt mot Jerubbaal och hans hus, och har ni lönat honom efter hans gärningar? ¹⁷ Ni vet ju att min far stred för er och vågade sitt liv för att rädda er från midjaniternas hand, ¹⁸ medan ni i dag har rest er upp mot min fars hus och dödat hans sjuttio söner på en och samma sten och gjort Abimelek, hans slavinnas son, till kung över Sikems medborgare, eftersom han är er bror. ¹⁹ Har ni alltså denna dag handlat rätt och riktigt mot Jerubbaal och hans hus, så gläd er över Abimelek, och må han glädja sig över er. ²⁰ Om det inte är så, må då eld gå ut från Abimelek och förtära männen i Sikem och Millo, och från männen i Sikem och Millo må eld gå ut och förtära Abimelek." ²¹ Sedan skyndade sig Jotam undan och flydde till Beer. Där bosatte han sig i säkerhet för sin bror Abimelek.

Abimelek dör

²² När Abimelek hade härskat över Israel i tre år, ²³ sände Gud en ond ande mellan Abimelek och männen i Sikem, så att dessa avföll från

Abimelek.²⁴ Detta skedde för att våldet mot Jerubbaals sjuttio söner skulle bli hämnat och för att deras blod skulle komma över deras bror Abimelek som dödade dem, och över männen i Sikem, som hade hjälpt honom att döda sina bröder.²⁵ För att skada honom lade männen i Sikem folk i bakhåll på bergshöjderna, och dessa plundrade alla som tog den vägen. Detta berättade man för Abimelek.

²⁶ Men Gaal, Ebeds son, kom med sina bröder och drog in i Sikem, och Sikems män fick förtroende för honom.²⁷ De gick ut på fältet och skördade sina vingårdar, pressade druvor och ordnade en fest. Så gick de in i sin guds hus och åt och drack och uttalade förbannelser över Abimelek.²⁸ Och Gaal, Ebeds son, sade: "Vem är Abimelek, och vem är Sikem, eftersom vi skall tjäna honom? Är han inte Jerubbaals son och Sebul hans tillsyningsman? Nej, ni skall tjäna män som härstammar från Hamor, Sikems far. Varför skulle vi tjäna Abimelek?"²⁹ Om jag bara hade detta folk i min hand! Då skulle jag driva bort Abimelek." Och han sade om Abimelek: "Utöka din här och drag ut."

³⁰ Men när Sebul, stadens hövding, fick höra vad Gaal, Ebeds son, hade sagt, blev han mycket upprörd.³¹ Han sände i hemlighet bud till Abimelek och lät säga: "Akta dig! Gaal, Ebeds son, och hans bröder har kommit till Sikem, och de uppviglar staden mot dig."³² Bryt därför upp i natt, du med ditt folk, och lägg dig i bakhåll på fältet.³³ Sedan kan du tidigt i morgon, när solen går upp, gå till anfall mot staden. När han då med sitt folk drar ut mot dig, gör då med honom vad du får tillfälle till."

³⁴ Då bröt Abimelek med allt sitt folk upp om natten och lade sig i bakhåll mot Sikem i fyra grupper.³⁵ Gaal, Ebeds son, kom ut och ställde sig vid ingången till stadsporten. Samtidigt bröt Abimelek med sitt folk fram från bakhållet.³⁶ När då Gaal såg folket, sade han till Sebul: "Se, det kommer folk ner från bergshöjderna!" Men Sebul svarade honom: "Det är skuggan av bergen, som för dina ögon ser ut som människor."³⁷ Men Gaal sade på nytt: "Jo, det kommer folk ner från Mittelhöjden, och en annan grupp kommer på vägen från Teckentydar- eken."³⁸ Då sade Sebul till honom: "Var är nu dina stora ord, du som sade: Vem är Abimelek eftersom vi skall tjäna honom? Se, här kommer det folk som du föraktade. Drag ut och strid mot dem!"³⁹ Då drog Gaal ut i spetsen för Sikems män och gav sig i strid med Abimelek.⁴⁰ Men Abimelek förföljde honom, och han flydde för honom. Många föll slagna ända fram mot stadsporten.⁴¹ Abimelek stannade i Aruma. Men Sebul drev bort Gaal och hans bröder, så att de inte kunde bo i Sikem.

⁴² Dagen därefter gick folket ut på fältet, och man berättade detta för Abimelek. ⁴³ Då tog han sitt folk och delade upp dem i tre grupper och lade sig i bakhåll på fältet. När han fick se folket gå ut ur staden, ryckte han fram mot dem och slog dem. ⁴⁴ Abimelek och de grupper han hade med sig gick till anfall och ställde sig vid ingången till stadsporten. Men de båda andra grupperna anföll alla ute på fältet och slog dem.

⁴⁵ Abimelek angrep staden hela den dagen, han intog den och dödade dem som fanns där inne. Sedan rev han ner staden och beströdde den med salt.

⁴⁶ När männen i Sikems torn hörde detta, begav sig alla till valvet i El-Berits tempel. ⁴⁷ Man underrättade Abimelek om att alla männen i Sikems torn hade samlats där. ⁴⁸ Han gick då med allt sitt folk upp till berget Salmon. Abimelek tog en yxa i handen och högg av en trädgren, som han lyfte upp och lade på axeln. Och han sade till folket: "Skynda er och gör detsamma som ni sett mig göra." ⁴⁹ Då högg allt folket av var sin gren och följde Abimelek, och de lade grenarna intill valvet och tände eld på valvet över dem. Så omkom de människor som bodde i Sikems torn, omkring ettusen män och kvinnor.

⁵⁰ Och Abimelek drog bort till Tebes och belägrade Tebes och intog det.

⁵¹ Men mitt i staden fanns ett starkt torn. Dit flydde alla män och kvinnor, alla stadens medborgare, och stängde igen om sig. Sedan steg de upp på tornets tak. ⁵² Men Abimelek kom till tornet och angrep det. När han närmade sig tornets port för att bränna upp den, ⁵³ kastade en kvinna ner en kvarnsten på Abimeleks huvud och spräckte hans skalle.

⁵⁴ Han ropade genast på sin vapendragare och sade till honom: "Drag ut ditt svärd och döda mig, så att man inte kan säga om mig: En kvinna dödade honom." Då genomborrade hans tjänare honom, och han dog.

⁵⁵ När nu israeliterna såg att Abimelek var död, gick var och en hem.

⁵⁶ Så lät Gud Abimelek få igen det onda som han hade gjort mot sin far, då han dödade sina sjuttio bröder. ⁵⁷ Och allt det onda som Sikems män hade gjort, lät Gud komma tillbaka över deras egna huvuden. Så kom Jotams, Jerubbaals sons, förbannelse över dem.

Domarboken 10

Tola

10 Efter Abimelek framträdde Tola och räddade Israel. Han var son till Pua, son till Dodo, en man från Isaskar. Han bodde i Samir i Efraims bergsbygd ² och var domare i Israel i tjugotre år. Sedan dog han och blev begravd i Samir.

Jair

³ Efter honom framträdde gileaditen Jair och var domare i Israel i tjugotvå år. ⁴ Han hade trettio söner, som red på trettio åsnor, och de hade trettio städer som man än i dag kallar Jairs byar. De ligger i Gileads land. ⁵ Och Jair dog och blev begravd i Kamon.

Israel åter i sina fienders hand

⁶ Men Israels barn gjorde åter det som var ont i Herrens ögon och tjänade baalerna och astarterna och även Arams, Sidons, Moabs, ammoniternas och filisteernas gudar. De övergav Herren och tjänade honom inte. ⁷ Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han sålde dem i filisteernas och ammoniternas hand. ⁸ Dessa plågade Israels barn och for våldsamt fram mot dem det året. I arton år gjorde de så mot alla israeliter som bodde på andra sidan Jordan, i amoreernas land, i Gilead. ⁹ Dessutom gick Ammons barn över Jordan och gav sig i strid med Juda, Benjamins och Efraims hus, så att Israel kom i stor nöd.

¹⁰ Då ropade Israels barn till Herren och sade: "Vi har syndat mot dig, för vi har övergivit vår Gud och tjänat baalerna." ¹¹ Men Herren sade till Israels barn: "När ni blev förtryckta av egyptierna, amoreerna, ammoniterna, filisteerna, ¹² sidonierna, amalekiterna och maoniterna, då ropade ni till mig, och jag frälste er från deras hand. ¹³ Men ni har övergivit mig och tjänat andra gudar. Därför vill jag inte längre rädda er. ¹⁴ Gå och ropa till de gudar som ni har utvalt. Må de rädda er i er nöd." ¹⁵ Då sade Israels barn till Herren: "Vi har syndat. Gör du med oss det som är rätt inför dina ögon. Men befria oss denna gång." ¹⁶ Därefter skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna och tjänade Herren. Då kunde han inte längre uthärda att se Israels nöd.

¹⁷ Ammoniterna uppbådades till strid och slog läger i Gilead och Israels barn samlades och slog läger i Mispa. ¹⁸ Folket, hövdingarna i Gilead, sade då till varandra: "Vem vill börja striden mot ammoniterna? Den som gör det skall vara huvud över alla som bor i Gilead."

Domarboken 11

Jefta

11 Gileaditen Jefta var en tapper stridsman. Han var son till en sköka, och hans far hette Gilead. ² Gileads hustru födde söner åt honom, och när de växte upp drev de bort Jefta och sade till honom: "Du skall inte få dela arvet i vår fars hus, för du är son till en främmande kvinna." ³ Då flydde Jefta bort från sina bröder och bosatte sig i landet Tob. Där slöt sig löst folk till honom och drog ut på plundringståg med honom.

⁴ En tid därefter gav sig ammoniterna i strid med Israel. ⁵ Men när ammoniterna gav sig i strid med Israel, gick de äldste i Gilead för att hämta Jefta från landet Tob. ⁶ De sade till Jefta: "Kom och bli vår anförare, så skall vi strida mot ammoniterna." ⁷ Men Jefta svarade de äldste i Gilead: "Har ni inte hatat mig och drivit ut mig ur min fars hus? Varför kommer ni till mig nu, då ni är i nöd?" ⁸ De äldste i Gilead svarade honom: "Just därför har vi kommit tillbaka till dig. Kom nu med oss och strid mot ammoniterna. Du skall bli huvud över oss alla som bor i Gilead." ⁹ Jefta svarade de äldste i Gilead: "Om ni för mig tillbaka för att strida mot ammoniterna och Herren ger dem till mig, så skall jag sedan vara ert huvud."

¹⁰ Då sade de äldste i Gilead till Jefta: "Herren är vittne mellan oss, om vi inte gör som du har sagt." ¹¹ Jefta följde då med de äldste i Gilead, och folket satte honom till huvud och anförare över sig. Och Jefta uttalade allt vad han hade sagt inför Herren i Mispa.

¹² Jefta skickade sändebud till ammoniternas kung och sade: "Vad har du emot mig, eftersom du kommer för att angripa mig i mitt land?" ¹³ Då svarade ammoniternas kung Jeftas sändebud: "När Israel drog upp ur Egypten, tog de mitt land från Arnon ända till Jabbok och Jordan. Ge mig nu frivilligt tillbaka detta."

¹⁴ På nytt skickade Jefta sändebud till ammoniternas kung ¹⁵ och sade till honom: "Så säger Jefta: Israel har inte tagit något land vare sig från Moab eller från ammoniterna. ¹⁶ Ty när Israel drog upp ur Egypten och de hade vandrat genom öknen ända till Röda havet och kommit till Kadesh, ¹⁷ skickade Israel budbärare till kungen i Edom och sade: Låt mig gå genom ditt land. Men kungen i Edom hörde inte på detta. De skickade också bud till kungen i Moab, men denne ville inte heller. Då stannade Israel i Kadesh. ¹⁸ Därefter vandrade de genom öknen och gick

runt Edoms land och Moabs land och kom öster om Moabs land och slog läger på andra sidan Arnon. De kom inte in på Moabs område, ty Arnon var gräns mot Moab. ¹⁹ Sedan skickade Israel budbärare till Sichon, amoreernas kung, kungen i Hesbon, och sade till honom: Låt oss gå genom ditt land fram till vårt område. ²⁰ Men Sichon litade inte på Israel och lät dem inte gå genom sitt område utan samlade allt sitt folk och slog läger i Jahas. Där gav han sig i strid med Israel. ²¹ Men Herren, Israels Gud, gav Sichon och allt hans folk i Israels hand, så att de slog dem. Israel intog hela det land där amoreerna bodde. ²² De intog hela amoreernas område, från Arnon ända till Jabbok och från öknen ända till Jordan.

²³ När nu Herren, Israels Gud, har fördrivit amoreerna för sitt folk Israel, skulle då du ta deras land i besittning? ²⁴ Är det inte så att vad din gud Kemosh ger dig till besittning, det tar du i besittning? Och allt vad Herren, vår Gud, har gett oss, det tar vi i besittning. ²⁵ Skulle du vara så mycket bättre än Balak, Sippors son, kungen i Moab? Vågade han inlåta sig i tvist med Israel eller ge sig i strid med dem? ²⁶ Israel har i trehundra år bott i Hesbon med underlydande orter, i Aroer med underlydande orter och i alla städer längs Arnon. Varför har ni då under den tiden inte tagit tillbaka detta från oss? ²⁷ Jag har inte syndat mot dig, men du gör illa mot mig genom att du strider mot mig. Herren, domaren, skall i dag döma mellan Israels barn och ammoniterna." ²⁸ Men ammoniternas kung hörde inte på vad Jefta sade till honom genom sändebuden.

Jeftas löfte

²⁹ Då kom Herrens Ande över Jefta. Han drog genom Gilead och Manasse och vidare genom Miske i Gilead, och från Miske i Gilead ryckte han fram mot ammoniterna. ³⁰ Jefta gav ett löfte till Herren och sade: "Om du ger ammoniterna i min hand, ³¹ lovar jag att vem som än kommer ut mot mig genom dörrarna i mitt hus, när jag välbehållen kommer tillbaka från ammoniterna, skall tillhöra Herren. Jag skall offra honom till brännoffer." ³² Så drog Jefta bort mot ammoniterna för att strida mot dem, och Herren gav dem i hans hand. ³³ Han tillfogade dem ett mycket stort nederlag, från Aroer ända fram emot Minnit, tjugo städer, och ända till Abel-Keramim. Så blev ammoniterna kuvade under Israels barn.

Jeftas dotter

³⁴ När sedan Jefta kom till sitt hus i Mispa, se, då gick hans dotter ut för att möta honom med pukor och dans. Hon var hans enda barn, och utom

henne hade han varken son eller dotter. ³⁵ När han fick se henne, rev han sönder sina kläder och ropade: "O, min dotter, du gör mig helt förkrossad, du drar elände över mig! Jag har öppnat min mun inför Herren till ett löfte och kan inte ta tillbaka mitt ord."

³⁶ Hon svarade honom: "Min far, har du öppnat din mun inför Herren, så gör med mig enligt dina ord, eftersom Herren nu har gett dig hämnd på dina fiender, ammoniterna." ³⁷ Hon sade vidare till sin far: "Men uppfyll en begäran: Ge mig två månader, så att jag kan gå upp i bergen och begråta min jungfrudom med mina väninnor." ³⁸ Han svarade henne: "Du får gå." Och han lät henne vara borta i två månader. Då gick hon med sina väninnor och begrät sin jungfrudom på bergen. ³⁹ Men efter två månader återvände hon till sin far, och han gjorde då med henne efter löftet han hade givit. Och hon hade aldrig känt någon man. Sedan blev det en sed i Israel, ⁴⁰ att Israels döttrar gick för att fira minnet av gileaditen Jeftas dotter under fyra dagar varje år.

Domarboken 12

Jefta och Efraim

12 Efraims män samlades och drog till Safon. De sade till Jefta: "Varför gick du ut i strid mot ammoniterna utan att kalla på oss till att gå med dig? Nu skall vi bränna upp ditt hus tillsammans med dig själv." ² Jefta svarade dem: "Jag och mitt folk låg i hård strid med ammoniterna. Då kallade jag på er, men ni ville inte rädda mig ur deras hand. ³ När jag såg att ni inte ville rädda mig, tog jag min själ i min hand^[a] och drog i väg mot ammoniterna, och Herren gav dem i min hand. Varför har ni då kommit emot mig denna dag för att strida mot mig?"

⁴ Och Jefta samlade alla Gileads män och gav sig i strid med Efraim, och Gileads män slog efraimiterna eftersom dessa sade: "Ni är flyktingar från Efraim. Gilead är ett mellanting, varken Efraim eller Manasse."

⁵ Gileaditerna skar av vadställena över Jordan för efraimiterna. Då någon av de efraimitiska flyktingarna sade: "Låt mig komma över", frågade Gileads män honom: "Är du en efraimit?" Om han då svarade "nej", ⁶ sade de till honom: "Säg schibbólet."^[b] Sade han då "sibbólet", därför att han inte kunde uttala ordet rätt, grep de honom och dödade honom där vid

vadställena över Jordan. På detta sätt föll vid det tillfället 42 000 efraimiter.

⁷ Och Jefta var domare i Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta och blev begravd i en av Gileads städer.

Ibsan, Elon och Abdon

⁸ Efter honom var Ibsan från Betlehem domare i Israel. ⁹ Han hade trettio söner. Och han gifte bort trettio döttrar och fick också trettio döttrar genom att utifrån hämta hustrur åt sina söner. Han var domare i Israel i sju år. ¹⁰ Sedan dog Ibsan och blev begravd i Betlehem.

¹¹ Efter honom var sebuloniten Elon domare i Israel. I tio år var han domare i Israel. ¹² Sedan dog sebuloniten Elon och blev begravd i Ajalon i Sebulons land.

¹³ Efter honom var pirgatoniten Abdon, Hillels son, domare i Israel.

¹⁴ Han hade fyrtio söner och trettio sonsöner, som red på sjuttio åsnor. Han var domare i Israel i åtta år. ¹⁵ Sedan dog pirgatoniten Abdon, Hillels son, och blev begravd i Pirgaton i Efraims land, i amalekiternas bergsbygd.

1 Korinthierbrevet 5

Otuktssynd i församlingen

5 Det talas om att det förekommer otukt bland er, sådan otukt som man inte ens finner bland hedningarna, nämligen att någon lever ihop med sin fars hustru.^[a] ² Och ändå är ni uppblåsta. I stället borde ni ha blivit så bedrövade, att den som gjort sig skyldig till detta hade drivits ut ur er krets. ³ Jag som är frånvarande till kroppen men närvarande i anden har för min del redan, som vore jag närvarande, ⁴ i vår Herre Jesu Yeshuas namn fällt domen över den som handlat så. Det skedde, sedan ni och min ande med vår Herre Jesu makt^[b] förts samman, ⁵ för att överlämna den mannen åt Satan till köttets fördärv, för att anden skall bli frälst på Herrens dag.

⁶ Ert skryt låter inte bra. Vet ni inte att lite surdeg syrar hela degen?

⁷ Rensa bort den gamla surdegen^[c] för att ni må vara en ny deg, eftersom ni är osyrade.^[d] Ty vårt påskalamm^[e] Ha Maschiach har blivit

slaktat. ⁸ Låt oss därför hålla högtid, inte med gammal surdeg, inte med onskans och elakhetens surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade deg. ⁹ I mitt brev till er skrev jag att ni inte skulle ha något att göra med otuktiga människor. ¹⁰ Jag menade inte alla otuktiga här i världen, inte alla giriga och utsugare och avgudadyrkare. Då måste ni ju lämna världen. ¹¹ Jag skriver nu till er att ni inte skall umgås med någon som kallas broder, om han är otuktig, girig eller avgudadyrkare, förtalare, drinkare eller utsugare. Inte heller skall ni äta tillsammans med en sådan. ¹² Hur kan det vara min sak att döma dem som står utanför?^[f] Är det inte dem som står innanför ni skall döma? ¹³ Dem som står utanför skall Gud döma. Driv ut ifrån er den som är ond!

24 mars

St. Cyril av Jerusalem: "Kom inte och säg att kroppen är orsaken till synden. Hur kommer det sig i så fall att ett lik knappast kan synda? Kroppen syndar inte – det är själen som syndar och använder kroppen till det. Kroppen är själens instrument, dess kappa och underkläder."

Domarboken 13

Simsons födelse

13 Israels barn gjorde åter det som var ont i Herrens ögon, och Herren gav dem i filisteernas hand i fyrtio år.

² I Sörga levde en man som hette Manoa, han var av daniternas släkt. Hans hustru var ofruktsam och hade inte fött några barn. ³ Men Herrens ängel uppenbarade sig för hustrun och sade till henne: "Se, du är

ofruktsam och har inte fött några barn, men du skall bli havande och föda en son. ⁴ Se nu till att du inte dricker vin eller starka drycker och inte äter något orent. ⁵ Ty se, du skall bli havande och föda en son, och på hans huvud skall ingen rakkniv komma, ty pojken skall vara en Guds nasir redan från moderlivet. Han skall påbörja räddningen av Israel ur filisteernas hand."

⁶ Då gick hustrun in och berättade detta för sin man och sade: "En gudsman kom till mig. Han såg ut som en Guds ängel, mycket fruktansvärd. Jag frågade honom inte varifrån han var, och han lät mig inte veta sitt namn. ⁷ Han sade till mig: Se, du skall bli havande och föda en son. Drink nu inte vin eller starka drycker och ät inte något orent, ty pojken skall vara en Guds nasir från moderlivet ända till sin död."

⁸ Då bad Manoa till Herren: "O Herre, låt gudsmannen som du sände hit komma tillbaka till oss för att lära oss hur vi skall göra med pojken som skall födas." ⁹ Gud lyssnade till Manoas röst. Guds ängel kom tillbaka till hans hustru, när hon satt ute på marken och hennes man Manoa inte var hos henne. ¹⁰ Då skyndade hustrun genast i väg och berättade det för sin man och sade till honom: "Se, mannen som kom till mig häromdagen har uppenbarat sig för mig." ¹¹ Manoa steg upp och följde med sin hustru. När han kom till mannen, frågade han honom: "Är du den man som talade med min hustru?" Han svarade: "Ja". ¹² Då sade Manoa: "När det nu går som du har sagt, hur skall vi då bära oss åt med pojken? Vad skall vi göra med honom?" ¹³ Herrens ängel svarade Manoa: "Din hustru skall ge akt på allt det jag har sagt henne. ¹⁴ Hon skall inte äta något som har vuxit på en vinstock, och vin eller starka drycker får hon inte dricka, inte heller får hon äta något orent. Allt vad jag har befallt henne skall hon hålla." ¹⁵ Manoa sade till Herrens ängel: "Låt oss få hålla dig kvar, så skall vi tillreda en killing åt dig."

¹⁶ Men Herrens ängel svarade Manoa: "Om du än håller mig kvar, skall jag inte äta av din mat. Men om du vill tillreda ett brännoffer, så offra det åt Herren." Manoa förstod nämligen inte att det var Herrens ängel.

¹⁷ Manoa sade till Herrens ängel: "Vad är ditt namn? Vi vill ära dig, när det som du har sagt går i uppfyllelse." ¹⁸ Herrens ängel sade till honom: "Varför frågar du efter mitt namn? Mitt namn är Underbar."

¹⁹ Manoa tog killingen med tillhörande matoffer och offrade det på klippan åt Herren. Då lät han något underbart ske inför Manoas och hans hustrus ögon. ²⁰ När lågan slog upp från altaret mot himlen, för Herrens ängel upp i lågan från altaret. Manoa och hans hustru såg detta,

och de föll ner till jorden på sitt ansikte. ²¹ Sedan visade sig Herrens ängel inte mer för Manoa och hans hustru. Och Manoa förstod att det var Herrens ängel. ²² Manoa sade till sin hustru: "Nu måste vi dö, eftersom vi har sett Gud." ²³ Men hans hustru svarade honom: "Om Herren hade velat döda oss, hade han inte tagit emot något brännoffer och matoffer av vår hand och inte låtit oss se allt detta, inte heller hade han sagt oss detta."

²⁴ Därefter födde hans hustru en son och gav honom namnet Simson. ^[a] Pojken växte upp, och Herren välsignade honom. ²⁵ Herrens Ande började verka på honom, medan han var i Dans läger mellan Sorga och Estaol.

Domarboken 14

Simsons bröllop och hans gåta

14 Simson gick ner till Timna, och där fick han se en kvinna, en av filisteernas döttrar. ² När han kom tillbaka sade han till sin far och mor: "Jag har sett en kvinna i Timna, en av filisteernas döttrar. Hämta henne åt mig till hustru ." ³ Hans far och mor sade till honom: "Finns det då ingen kvinna bland dina bröders döttrar och i hela mitt folk, eftersom du vill gå bort och ta dig en hustru från de oomskurna filisteerna?" Simson sade till sin far: "Ge mig henne, för hon är den rätta i mina ögon." ⁴ Men hans far och mor visste inte att detta kom från Herren, som sökte en anledning till strid med filisteerna. På den tiden härskade nämligen filisteerna över Israel.

⁵ Simson gick med sin far och mor ner till Timna. Men just när de kom fram till vingårdarna vid Timna, kom ett ungt lejon rytande emot honom. ⁶ Då föll Herrens Ande över honom, och han slet sönder lejonet med bara händerna, som vore det en killing. Men han talade inte om för sin far och mor vad han hade gjort. ⁷ När han kom dit ner talade han med kvinnan, och hon var den rätta i Simsons ögon.

⁸ En tid därefter vände han tillbaka för att hämta henne och vek då av vägen för att se på det döda lejonet. Och se, det fanns en bisvärm och honung i lejonets kropp. ⁹ Han skrapade ut honungen i sina händer och åt av den medan han gick. Han kom till sin far och mor och gav till dem,

och de åt. Men han talade inte om för dem att han hade skrapat honungen ur lejonets kropp.

¹⁰ Simsons far gick ner till kvinnan, och Simson ordnade en fest, för så brukade de unga männen göra. ¹¹ När de fick se honom hämtade de trettio bröllopssvenner, som skulle vara tillsammans med honom.

¹² Simson sade till dem: "Jag skall ge er en gåta. Om ni under de sju festdagarna ger mig lösningen på den och gissar rätt, skall jag ge er trettio fina linneskjortor och trettio högtidsdräkter. ¹³ Men om ni inte kan säga mig lösningen, skall ni ge mig trettio fina linneskjortor och trettio högtidsdräkter." De sade till honom: "Berätta, låt oss höra din gåta!"

¹⁴ Då sade han till dem:

"Från storätaren utgick ätbart,
från den starke kom sötma."

Men under tre dagar kunde de inte lösa gåtan.

¹⁵ På sjunde dagen sade de till Simsons hustru: "Locka din man att ge oss lösningen på gåtan, annars bränner vi upp dig och din fars hus. Ni har väl inte bjudit hit oss för att utarma oss?" ¹⁶ Och Simsons hustru låg över honom med gråt och sade: "Du hatar mig bara och älskar mig inte alls. Du har lagt fram en gåta för mina landsmän, men för mig har du inte talat om lösningen." Han svarade: "Varken för min far eller min mor har jag talat om lösningen. Skulle jag då tala om den för dig?" ¹⁷ Då hon legat över honom med gråt under de sju festdagarna, gav han henne lösningen den sjunde dagen eftersom hon pressade honom hårt. Sedan talade hon om den för sina landsmän. ¹⁸ Innan solen gick ner på sjunde dagen, gav männen i staden honom sitt svar:

"Vad är sötare än honung,
och vad är starkare än ett lejon?"

Då sade han till dem:

"Hade ni inte plöjt med min kviga,
hade ni inte gissat min gåta."

¹⁹ Herrens Ande kom över honom, och han gick ner till Askelon och slog ihjäl trettio män och tog deras kläder och gav högtidsdräkterna åt dem som hade sagt lösningen på gåtan. I stor vrede vände han tillbaka till sin

fars hus. ²⁰ Och Simsons hustru gavs åt den av hans bröllopssvenner som hade varit hans marskalk.

Domarboken 15

Simsons hämnd på filisteerna

15 En tid därefter, medan veteskörden pågick, besökte Simson sin hustru och hade med sig en killing. Han sade: "Låt mig gå in till min hustru i kammaren." Men hennes far tillät honom inte att gå in. ² Han sade: "Jag var säker på att du hatade henne, och därför gav jag henne till din bröllopssven. Men hon har en yngre syster som är vackrare än hon. Tag henne i stället!" ³ Men Simson svarade dem: "Den här gången är jag utan skuld till filisteerna, om jag gör dem något ont."

⁴ Simson gick och fångade trehundra rävar. Sedan tog han facklor, band ihop rävarna med svansarna två och två och satte en fackla mitt emellan de två svansarna. ⁵ Därefter tände han eld på facklorna och släppte in rävarna på filisteernas sädesfält och antände så både sädesskylar och oskuren säd, vingårdar och olivplanteringar.

⁶ När filisteerna frågade vem som hade gjort detta, fick de svaret: "Det har Simson, timnitens svärson, därför att timniten tog hans hustru och gav henne till hans bröllopssven." Då drog filisteerna bort och brände upp både henne och hennes far i eld. ⁷ Men Simson sade till dem: "Eftersom ni bär er åt så, skall jag sannerligen inte vila förrän jag har tagit hämnd på er." ⁸ Och han angrep dem våldsamt, så att de led ett stort nederlag. Sedan gick han ner därifrån och bodde i bergsklyftan vid Etam.

⁹ Då drog filisteerna upp och slog läger i Juda och spred sig i Lehi. ¹⁰ Och Juda män sade: "Varför har ni dragit upp mot oss?" De svarade: "Vi har kommit hit upp för att binda Simson och göra mot honom som han har gjort mot oss." ¹¹ Då begav sig tretusen män från Juda ner till bergsklyftan vid Etam och sade till Simson: "Vet du inte att filisteerna råder över oss? Hur har du då kunnat göra så mot oss?" Han svarade dem: "Som de har gjort mot mig, så har jag gjort mot dem." ¹² De sade till honom: "Vi har kommit ner för att binda dig och överlämna dig till filisteerna." Simson sade till dem: "Svär på att ni inte själva skall döda mig." ¹³ De svarade honom: "Nej, vi skall bara binda dig och överlämna

dig åt dem. Vi skall inte döda dig." Så band de honom med två nya rep och förde honom upp från klippan.

¹⁴ När han kom till Lehi, sprang filisteerna skrikande emot honom. Då föll Herrens Ande över honom, och repen kring hans armar blev som lintrådar när de antänds av eld, och banden liksom smälte bort från hans händer. ¹⁵ Han fick syn på ett friskt käkben av en åsna, räckte ut handen och tog det och slog ihjäl tusen män med det. ¹⁶ Sedan sade Simson:

"Med åsnekäken slog jag en skara, ja, två.
Med åsnekäken slog jag tusen män."

¹⁷ När han hade sagt detta, kastade han käken ifrån sig, och man kallade den platsen Ramat-Lehi.^[a]

¹⁸ Och han blev mycket törstig och ropade till Herren: "Du har genom din tjänare gett denna stora seger, och nu måste jag dö av törst och falla i de oomskurnas hand!" ¹⁹ Då lät Gud fördjupningen i Lehi öppna sig, och ur den kom vatten. Han drack, och hans ande kom tillbaka och han fick liv igen. Därför kallas källan "Den ropandes källa i Lehi", och den finns än i dag i Lehi.

²⁰ Och Simson var domare i Israel i tjugo år under filisteernas tid.

Domarboken 16

Simson i Gaza

¹ 16 Simson begav sig till Gaza. Där fick han se en sköka och gick in till henne. ² När folket i Gaza fick höra att Simson hade kommit dit, omringade de platsen och låg i bakhåll för honom hela natten vid stadsporten. De höll sig stilla hela natten och tänkte: "I morgon, vid gryningen, skall vi döda honom."

³ ³ Simson låg där till midnatt. Då steg han upp och grep tag i stadsportens dörrar och i de båda dörrposterna, ryckte loss dem tillsammans med bommen och lade allt på sina axlar och bar upp det till toppen på det berg som ligger mitt emot Hebron.

Simson och Delila

⁴ Senare blev han kär i en kvinna i Sorekdalen. Hennes namn var Delila.

⁵ Filisteernas furstar kom då upp till henne och sade: "Locka honom att avslöja för dig var han får sin styrka ifrån, och hur vi skall få makt över honom, så att vi kan binda honom och kuva honom. Vi skall då var och en ge dig ettusenettundra siklar silver." ⁶ Då sade Delila till Simson: "Säg mig var du får din styrka ifrån, och hur man kan binda dig så att du kuvas?" ⁷ Simson svarade henne: "Om man binder mig med sju friska sensträngar som inte har hunnit torka, så blir jag svag som en vanlig människa." ⁸ Filisteernas furstar bar till henne sju friska sensträngar som inte hade hunnit torka, och hon band honom med dem. ⁹ Hon hade lagt folk i bakhåll i den inre kammaren. Så ropade hon till honom: "Filisteerna är över dig, Simson!" Då slet han av sensträngarna så lätt som en snodd av grovt lingarn slits sönder när den kommer nära elden. Och hemligheten till hans styrka blev inte röjd.

¹⁰ Delila sade då till Simson: "Du har lurat mig och ljugit för mig. Tala nu om för mig hur man kan binda dig." ¹¹ Han svarade henne: "Om man binder mig med nya rep som aldrig använts, så blir jag svag som en vanlig människa." ¹² Delila tog nya rep och band honom med dem och ropade till honom: "Filisteerna är över dig, Simson!" Och män låg i bakhåll i den inre kammaren. Men han slet bort repen från sina armar som om de vore trådar.

¹³ Då sade Delila till Simson: "Hittills har du lurat mig och ljugit för mig. Säg mig nu hur man kan binda dig." Han svarade henne: "Jo, om du väver in de sju flätorna på mitt huvud i varpen till din väv." ¹⁴ Hon slog då fast dem med pluggen och ropade sedan till honom: "Filisteerna är över dig, Simson!" När han vaknade ur sömnen ryckte han loss vävpluggen tillsammans med varpen till väven.

¹⁵ Då sade hon till honom: "Hur kan du säga att du älskar mig när du inte är uppriktig mot mig? Tre gånger har du lurat mig och inte velat säga mig var du får din styrka ifrån."

¹⁶ När hon nu dag efter dag ansatte honom och plågade honom med sina ord, blev han så otålig att han kunde dö. ¹⁷ Och han öppnade hela sitt hjärta för henne och sade: "Ingen rakkniv har kommit på mitt huvud, för jag är en Guds nasir sedan jag var i moderlivet. Om man rakar av mig håret, viker min styrka ifrån mig, och jag blir svag som alla andra människor."

¹⁸ När Delila insåg att han hade avslöjat hela sin hemlighet för henne, sände hon bud och kallade till sig filisteernas furstar och sade: "Kom hit upp än en gång, för nu har han avslöjat hela sin hemlighet för mig." Då kom filisteernas furstar dit upp till henne och hade med sig pengarna. ¹⁹ Hon fick honom att somna i sitt knä. Sedan kallade hon till sig en man som på hennes befallning skar av de sju flätorna på hans huvud. Då började hon få makt över honom, och hans styrka vek ifrån honom. ²⁰ Därefter ropade hon: "Filisteerna är över dig, Simson!" Han vaknade upp ur sömnen och tänkte: "Jag gör mig väl fri nu som förut och skakar mig loss." Men han visste inte att Herren hade lämnat honom. ²¹ Och filisteerna grep honom och stack ut ögonen på honom. Därefter förde de honom ner till Gaza och band honom med kopparkedjor, och han blev satt att mala i fängelset. ²² Men hans huvudhår började åter växa ut, sedan det hade blivit avrakat.

Simson dör

²³ Filisteernas furstar samlades för att hålla en stor offerfest åt sin gud Dagon och glädja sig. De sade: "Vår gud har gett vår fiende Simson i vår hand." ²⁴ Och när folket såg honom, lovade de sin gud och sade:

"Vår gud har gett vår fiende i vår hand,
honom som ödelade vårt land
och dödade så många av oss."

²⁵ När nu deras hjärtan hade blivit glada, sade de: "Hämta Simson, så att han kan roa oss." Och Simson hämtades ur fängelset och måste roa dem. De ställde honom mellan pelarna.

²⁶ Då sade Simson till den pojke som höll honom i handen: "Släpp mig och låt mig komma intill pelarna som huset vilar på, så att jag får luta mig mot dem." ²⁷ Huset var fullt med män och kvinnor, och alla filisteernas furstar var där. På taket fanns omkring tretusen män och kvinnor, som såg på medan Simson roade dem.

²⁸ Men Simson ropade till Herren: "Herre, Herre, tänk på mig och styrk mig bara denna gång, o Gud, så att jag får hämnas på filisteerna för ett av mina båda ögon." ²⁹ Därefter fattade Simson i de båda mittpelarna som huset vilade på och tryckte sig mot dem, med högra handen mot den ena pelaren och med vänstra handen mot den andra. ³⁰ Och Simson sade: "Låt mig dö med filisteerna!" Sedan böjde han sig framåt med sådan kraft att huset föll omkull över furstarna och allt folket som fanns

där. De som han dödade vid sin död var fler än de som han hade dödat medan han levde.

³¹ Och hans bröder och hela hans familj kom dit ner och tog honom med sig hem och begravde honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoas grav. Han hade då varit domare i Israel i tjugo år.

1 Korinthierbrevet 6

Kristnas processande inför hedniska domstolar

6 Hur kan någon av er som ligger i tvist med en annan våga gå till rätta med honom inför de orättfärdiga och inte inför de heliga? ² Vet ni inte att de heliga skall döma världen? Om nu världen skall dömas av er, duger ni då inte till att döma i de minsta mål? ³ Vet ni inte att vi skall döma änglar? Skall ni då inte kunna döma i vardagliga ting? ⁴ Men när ni har sådana tvister, sätter ni dem till domare som församlingen inte har förtroende för. ⁵ Det här säger jag för att få er att skämmas. Finns det ingen förståndig bland er, någon som kan bli skiljedomare mellan bröder? ⁶ I stället går broder till rätta med broder, och detta inför otroende. ⁷ På det hela taget är redan det att ni processar med varandra ett nederlag för er. Varför lider ni inte hellre en oförrätt? Varför låter ni inte hellre andra roffa åt sig? ⁸ I stället gör ni själva orätt och roffar åt er – och detta drabbar bröder.

⁹ Vet ni inte att inga orättfärdiga skall få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken otuktiga eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant, ¹⁰ varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare skall ärva Guds rike. ¹¹ Sådana var en del av er. Men ni har tvättats rena, ni har blivit helgade, ni har förklarats rättfärdiga i Herren Jesu Yeshuas namn och i vår Guds Ande.

Kroppen är den helige Andes tempel

¹² Allt är tillåtet för mig, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet för mig, men jag skall inte låta något ta makten över mig. ¹³ Maten är till för magen och magen för maten, och båda skall Gud göra slut på. Men kroppen är inte till för otukt utan för Herren, och Herren för kroppen.

¹⁴ Gud har uppväckt Herren, och genom sin makt skall han också

uppväcka oss. ¹⁵ Vet ni inte att era kroppar är Yeshuas lemmar? Skall jag ta Yeshuas lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Nej, naturligtvis inte! ¹⁶ Eller vet ni inte att den som förenar sig med en sköka är en kropp med henne? Det heter: De två skall bli ett kött. ¹⁷ Men den som är förenad med Herren är en ande med honom. ¹⁸ Fly bort från otukten! All annan synd som en människa begår är utanför kroppen, men den otuktige syndar mot sin egen kropp. ¹⁹ Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? ²⁰ Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!

25 mars

St. Augustinus av Hippo: "Må Han göra oss till Guds barn, Han som ville bli ett människobarn för vår skull."

Domarboken 17

Mikas avgudar

17 I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika. ² Han sade till sin mor: "De ettusenetthundra silversiklarna som togs från dig och som du uttalade en förbannelse över till och med inför mina öron, de pengarna finns hos mig. Det var jag som tog dem." Då sade hans mor: " Herren välsigne dig, min son!" ³ Så gav han de ettusenetthundra silversiklarna

tillbaka till sin mor. Men hon sade: "Härmed helgar jag dessa pengar åt Herren och lämnar dem till min son, för att han skall göra en utskuren och en gjuten gudabild. Jag ger dem tillbaka till dig." ⁴ Men han gav pengarna tillbaka till sin mor. Då tog hans mor tvåhundra siklar silver och gav dem till en guldsmed. Denne gjorde av dem en utskuren och en gjuten gudabild, som sedan ställdes in i Mikas hus.

⁵ Denne Mika hade ett gudahus. Han lät också göra en efod och husgudar och insatte en av sina söner till präst åt sig. ⁶ På den tiden fanns det ingen kung i Israel. Var och en gjorde vad han själv ansåg vara rätt.

⁷ I Betlehem i Juda levde då en ung man av Juda släkt. Han var levit och bodde där som främling. ⁸ Han begav sig från sin stad Betlehem i Juda för att finna någon annan plats där han kunde bo. Under sin färd kom han till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus. ⁹ Då frågade Mika honom: "Varifrån kommer du?" Han svarade: "Jag är en levit från Betlehem i Juda, och jag är på vandring för att hitta någon annan plats där jag kan bo." ¹⁰ Mika sade till honom: "Stanna hos mig och bli fader och präst åt mig, så skall jag årligen ge dig tio siklar silver och de kläder och den mat du behöver." Då följde leviten med in till honom. ¹¹ Och leviten gick med på att stanna hos mannen, och den unge mannen blev som en av hans egna söner. ¹² Mika insatte den unge leviten som präst åt sig och han bodde i Mikas hus. ¹³ Och Mika sade: "Nu vet jag att Herren skall vara god mot mig, eftersom jag har fått leviten till präst."

Domarboken 18

Mika och Dans stam

18 På den tiden fanns det ingen kung i Israel. Och på den tiden sökte sig Dans stam en arvedel där de kunde bo, ty dittills hade inte något område tillfallit den som arvedel bland Israels stammar. ² Därför sände Dans barn fem utvalda och tappra män ur sin släkt, från Sorga och Estaol, för att bespeja landet och undersöka det. De sade till dem: "Gå och undersök landet." Så kom de till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus, där de stannade över natten.

³ När de var vid Mikas hus och kände igen den unge levitens röst, gick de fram till honom och frågade: "Vem har fört dig hit? Vad gör du på den

här platsen, och hur har du det här?" ⁴ Han berättade då för dem vad Mika hade gjort för honom och sade: "Han gav mig lön och jag blev präst åt honom." ⁵ Då sade de till honom: "Fråga då Gud så att vi får veta, om vår resa kommer att bli framgångsrik." ⁶ Prästen svarade dem: "Gå i frid. Er resa står under Herrens beskydd."

⁷ Då gick de fem männen vidare och kom till Lais. De såg hur folket där bodde i trygghet, stilla och trygga, så som sidonierna, och att ingen gjorde någon skada i landet genom att försöka ta makten. De bodde långt från sidonierna och hade inget att göra med andra människor.

⁸ När de kom tillbaka till sina bröder i Sorga och Estaol, frågade bröderna dem: "Vad säger ni?" ⁹ De svarade: "Kom, låt oss dra ut mot dem! För vi har besett landet och funnit att det är mycket gott. Vad väntar ni på? Tveka inte att rycka ut och inta landet!" ¹⁰ När ni kommer dit, kommer ni till ett folk som lever tryggt, och landet är vidsträckt. Gud har gett det i er hand, en plats där det inte är brist på något som finns på jorden."

¹¹ Så bröt de upp från Sorga och Estaol, sexhundra beväpnade män av Dans släkt. ¹² De drog upp och slog läger vid Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar man än i dag den platsen för Dans läger. Det ligger väster om Kirjat-Jearim. ¹³ Därifrån drog de vidare till Efraims bergsbygd och kom till Mikas hus.

¹⁴ De fem män som hade varit ute för att bespeja Lais land, sade då till sina bröder: "Vet ni att i ett av husen här finns en efod och husgudar och en utskuren och en gjuten gudabild? Så överväg nu vad ni bör göra."

¹⁵ Då begav de sig av och kom till den unge levitens hus, Mikas hus, och hälsade honom. ¹⁶ Men de sexhundra männen av Dans barn ställde sig beväpnade vid ingången till porten. ¹⁷ De fem män som hade bespejat landet gick upp till huset. De gick in och tog den utskurna gudabilden, efoden, husgudarna och den gjutna gudabilden, medan prästen stod vid ingången till porten tillsammans med de sexhundra beväpnade männen.

¹⁸ När de fem männen hade gått in i Mikas hus och tagit den utskurna gudabilden, efoden, husgudarna och den gjutna gudabilden, sade prästen till dem: "Vad är det ni gör?" ¹⁹ De svarade honom: "Tig, lägg handen på din mun och gå med oss och bli fader och präst åt oss. Är det bättre för dig att vara präst för en enda mans hus än att vara präst för en hel stam och släkt i Israel?" ²⁰ Då gladdes prästen i sitt hjärta, och han tog efoden, husgudarna och den utskurna gudabilden och följde med folket.

²¹ Sedan vek de av och fortsatte sin väg och lät barn och boskap och det dyrbaraste godset föras främst. ²² Men när de hade kommit ett stycke ifrån Mikas hus, blev de upphunna av män som bodde i närheten av dennes hus och som under tiden hade samlats. ²³ När dessa ropade på dem, vände sig Dans barn om och frågade Mika: "Hur är det fatt, eftersom du kommer med en sådan skara?" ²⁴ Han svarade: "Ni har tagit de gudar som jag har gjort och dessutom prästen och går sedan er väg. Vad har jag nu mer kvar? Ändå frågar ni mig: Hur är det fatt?" ²⁵ Men Dans barn sade till honom: "Vi vill inte höra ett ord till från dig. Annars kan det hända att några män i sin förbittring angriper er och ni förlorar livet, både du och ditt husfolk." ²⁶ Därefter fortsatte Dans barn sin väg. Och när Mika såg att de var starkare än han, vände han tillbaka hem.

²⁷ Sedan de tagit både det som Mika hade gjort och hans präst, anföll de folket i Lais, som levde stilla och i trygghet. De slog dem med svärd, och brände upp staden. ²⁸ Och ingen hjälpte den, ty den låg långt från Sidon och folket hade inget att göra med andra människor. Staden låg i Bet-Rehobs dal. Daniterna byggde upp staden och bosatte sig där. ²⁹ De kallade staden Dan efter sin fader Dan, som var son till Israel. Tidigare hette staden Lais. ³⁰ Där ställde Dans barn upp åt sig den utskurna gudabilden. Jonatan, son till Gersom, Manasses^[a] son, och hans söner var präster åt Dans stam, ända till dess att landet fördes bort i fångenskap. ³¹ De ställde upp åt sig den utskurna gudabild som Mika hade gjort, och den var kvar hela den tid Guds hus var i Silo.

Domarboken 19

Leviten och hans bihustru

19 På den tid då det ännu inte fanns någon kung i Israel, bodde en levitisk man längst upp i Efraims bergsbygd. Han tog till bihustru en kvinna från Betlehem i Juda. ² Men hon var otrogen mot honom och gick ifrån honom till sin fars hus i Betlehem i Juda. Där stannade hon i fyra månader. ³ Då begav sig hennes man i väg efter henne för att med vänliga ord föra henne tillbaka. Han hade med sig sin tjänare och ett par åsnor. Hon förde in honom i sin fars hus, och när kvinnans far fick se honom, tog han emot honom med glädje. ⁴ Hans svärfar, kvinnans far, höll honom kvar, och han stannade hos honom i tre dagar. De åt och drack och han övernattade där. ⁵ När de på fjärde dagen steg upp tidigt

på morgonen och han gjorde sig beredd att resa, sade kvinnans far till sin svärson: "Stärk dig med litet bröd. Sedan kan ni resa." ⁶ Då satte sig båda ner och åt och drack tillsammans. Därefter sade kvinnans far till mannen: "Stanna gärna här över natten och låt ditt hjärta vara glatt." ⁷ När mannen ändå gjorde sig klar att resa, bad hans svärfar honom så enträget att han stannade där ännu en natt. ⁸ Den femte dagen steg han åter upp tidigt på morgonen för att resa. Då sade kvinnans far: "Stärk dig först och vänta till i eftermiddag." Därefter åt de båda tillsammans. ⁹ När sedan mannen gjorde sig klar att resa med sin bihustru och sin tjänare, sade hans svärfar, kvinnans far, till honom: "Se, det är snart kväll. Stanna kvar över natten, dagen är ju snart slut. Ja, stanna över natten och låt ditt hjärta vara glatt. Sedan kan ni tidigt i morgon ge er av, så att du får komma hem."

¹⁰ Men mannen ville inte stanna över natten, utan steg upp och reste sin väg och kom fram till platsen mitt emot Jebus, det vill säga Jerusalem. Han hade med sig ett par sadlade åsnor. Hans bihustru följde också med honom. ¹¹ När de var vid Jebus och dagen nästan var slut, sade tjänaren till sin herre: "Kom, låt oss ta in i denna jebusitstad och stanna här över natten." ¹² Men hans herre svarade honom: "Vi skall inte ta in i en främmande stad där det inte bor några israeliter. Vi fortsätter till Gibeä." ¹³ Han sade vidare till sin tjänare: "Kom, låt oss försöka hinna fram till Gibeä eller Rama och övernatta på en av de platserna." ¹⁴ De fortsatte därför, och när solen gick ner var de nära Gibeä, som hör till Benjamin. ¹⁵ De tog av från vägen och gick in i Gibeä för att stanna där över natten. När han kommit in dit, satte han sig på den öppna platsen i staden, men ingen ville ta emot dem i sitt hus över natten.

¹⁶ Men se, på aftonen kom en gammal man från sitt arbete på fältet. Han var från Efraims bergsbygd och bodde som främling i Gibeä. Folket på orten var nämligen benjaminiter. ¹⁷ När han fick syn på den vägfarande mannen på den öppna platsen i staden, sade han: "Vart skall du resa, och varifrån kommer du?" ¹⁸ Han svarade honom: "Vi är på genomresa från Betlehem i Juda till Efraims bergsbygd som ligger långt upp. Jag är därifrån, och jag har gjort en resa till Betlehem i Juda och är nu på väg till Herrens hus, men ingen här vill ta emot mig i sitt hus. ¹⁹ Jag har både halm och foder åt våra åsnor, och både bröd och vin åt mig och åt din tjänarinna och åt den unge man som följer med din tjänare. Vi saknar ingenting."

²⁰ Då sade den gamle mannen: "Frid vare med dig! Låt mig sörja för allt som saknas dig. Men här på den öppna platsen skall du inte stanna över natten." ²¹ Så förde han honom in i sitt hus och gav åsnorna foder. Och när de hade tvättat sina fötter, åt de och drack.

Gibeas synd

²² Medan de gjorde sig glada, se, då omringades plötsligt huset av männen i staden, onda män. De bultade på dörren och sade till den gamle mannen som ägde huset: "För ut mannen som har kommit till ditt hus, så att vi får känna honom."^[a] ²³ Då gick mannen som ägde huset ut till dem och sade: "Nej, mina bröder, gör inte så illa! Eftersom den här mannen kommit in i mitt hus, får ni inte göra en sådan galenskap." ²⁴ Se, här är min dotter som är jungfru och mannens bihustru. Dem vill jag föra ut till er, så kan ni våldta dem och göra med dem vad ni finner för gott. Men gör inte en sådan galenskap mot denne man." ²⁵ Men männen ville inte höra på honom. Då grep mannen sin bihustru och tvingade ut henne till dem. Och de kände henne och hanterade henne skändligt hela natten ända till morgonen. Först när det började ljusna släppte de henne.

²⁶ I gryningen kom kvinnan och föll ihop vid ingången till mannens hus, där hennes herre var. Där blev hon liggande till dess det blev ljust. ²⁷ När hennes herre steg upp på morgonen och öppnade dörren till huset och gick ut för att fortsätta sin resa, fick han se sin bihustru ligga hopsjunken vid ingången till huset med händerna på tröskeln. ²⁸ Han sade till henne: "Stig upp, vi skall gå." Men hon svarade inte. Då lyfte han upp henne på åsnan. Sedan gjorde sig mannen i ordning och gav sig av hemåt.

²⁹ När han kom hem, fattade han en kniv och tog sin bihustru och skar henne i tolv stycken, efter benen i hennes kropp, och sände omkring styckena över hela Israels land. ³⁰ Och var och en som såg detta sade: "Något sådant har inte hänt eller setts alltifrån den dag då Israels barn drog upp ur Egyptens land ända till denna dag. Tag detta till er, rådslå och säg er mening!"

1 Korinthierbrevet 7

Äktenskapligt samliv

7 I fråga om det ni skrev svarar jag: Det är visserligen bäst för en man att inte röra en kvinna. ² Men för att undvika otuktssynder skall varje man ha sin hustru och varje hustru sin man. ³ Mannen skall ge sin hustru vad han är skyldig henne och på samma sätt hustrun sin man. ⁴ Hustrun bestämmer inte över sin kropp, det gör mannen. På samma sätt bestämmer inte mannen över sin kropp, det gör hustrun. ⁵ Håll er inte borta från varandra utom möjligen för en tid med bådassamtycke, så att ni kan ägna er åt bönen. Och kom sedan tillsammans igen, så att Satan inte frestar er, eftersom ni inte kan leva avhållsamt. ⁶ Men detta ger jag som ett råd, ^a inte som en befallning. ⁷ Helst skulle jag vilja att alla människor vore som jag. Men var och en har sin gåva från Gud, den ene av ett slag, den andre av ett annat.

Ogift ställning och skilsmässa

⁸ Till de ogifta och änkorna säger jag att det är bäst för dem om de förblir som jag. ⁹ Men om de inte kan leva avhållsamt skall de gifta sig, eftersom det är bättre att gifta sig än att vara upptänd av begär. ¹⁰ De gifta ger jag en befallning som inte är min utan Herrens: ^b En hustru får inte skilja sig från sin man – ¹¹ skiljer hon sig skall hon förbli ogift eller försona sig med sin man – och en man får inte överge sin hustru.

Gift med en hedning

¹² Till de andra säger jag, inte Herren: om en broder har en hustru som inte är troende och hon är villig att leva med honom, får han inte överge henne. ¹³ Och om en hustru har en man som inte är troende och han är villig att leva med henne, får hon inte överge honom. ¹⁴ Ty mannen som inte tror är helgad genom sin hustru, och hustrun som inte tror är helgad genom sin troende man. Annars vore era barn orena, men nu är de heliga. ¹⁵ Men om den otroende vill skiljas, så låt honom göra det. I sådana fall är brodern eller systemen inte bunden som en slav. Gud har kallat er att leva fredligt tillsammans. ¹⁶ Vet du då, hustru, om du kommer att frälsa din man, och vet du, man, om du kommer att frälsa din hustru?

Stå kvar i kallelsen

¹⁷ Bara det vet vi, att var och en skall leva i den ställning som Herren har tilldelat honom, då Gud kallade honom. Detta föreskriver jag i alla församlingar. ¹⁸ Blev någon kallad som omskuren, skall han inte försöka att dölja det. Blev någon kallad som oomskuren, skall han inte låta

omskära sig. ¹⁹ Det har ingen betydelse om någon är omskuren eller oomskuren. Vad som betyder något är att man håller Guds bud. ²⁰ Var och en skall bli kvar i den ställning han hade när han blev kallad. ²¹ Blev du kallad som slav, så sörj inte över det. Även om du kan bli fri, så förbli hellre slav. ²² Ty den som var slav när han blev kallad av Herren, är en Herrens frigivne, och den som var fri när han blev kallad, är en Yeshuas slav. ²³ Ni har blivit köpta och priset är betalt. Var inte slavar under människor. ²⁴ Bröder, var och en skall inför Gud förbli vad han var när han blev kallad.

26 mars

*St. Francois de Sale: "Äktenskapet kräver mer dygd och nykterhet än något annat tillstånd.
Det kräver nämligen ständig botgöring."*

Domarboken 20

Israels krig mot Benjamin

20 Då drog alla Israels barn ut, från Dan till Beer-Sheba, ¹ och även från Gileads land. De samlades som en man inför Herren i Mispa. ² De ledande bland allt folket, alla Israels stammar, trädde fram i Guds församling: 400 000 man till fots, beväpnade med svärd.

³ Men Benjamins barn fick höra att de övriga israeliterna hade dragit upp till Mispa. Och Israels barn sade: "Tala om hur detta illdåd har gått till."

⁴ Då sade leviten, den mördade kvinnans man: "Jag och min bihustru kom till Gibeas i Benjamin för att stanna där över natten. ⁵ Då blev jag angripen av Gibeas män. De omringade huset om natten för att komma åt mig. Mig tänkte de döda, och min bihustru skändade de så att hon dog. ⁶ Då tog jag min bihustru och styckade henne och sände styckena över hela området för Israels arvedel, eftersom de hade gjort en sådan

skamlighet och galenskap i Israel. ⁷ Och nu, alla ni Israels barn, lägg här fram era råd och förslag."

⁸ Då stod allt folket upp som en man och sade: "Ingen av oss skall bege sig hem till sitt tält eller vända om till sitt hus. ⁹ Detta är vad vi skall göra med Gibeä: Lotten får avgöra hur vi skall anfälla. ¹⁰ På varje hundratal i alla Israels stammar skall vi ta ut tio män och på varje tusental hundra och på varje tiotusental tusen, för att de skall skaffa matförråd åt allt manskaps. När de sedan kommer till Gibeä i Benjamin kan de göra med staden vad den förtjänar, för den galenskap den har gjort i Israel." ¹¹ Och alla män i Israel samlades vid staden förenade som en man.

¹² Och Israels stammar sände män till alla Benjamins stammar och lät säga: "Vad är det för illdåd som har begåtts bland er? ¹³ Lämna nu ut de onda män som bor i Gibeä, så att vi får döda dem och avlägsna det onda från Israel." Men benjaminiterna ville inte lyssna till sina bröder, israeliterna. ¹⁴ I stället samlades Benjamins barn från sina städer till Gibeä för att dra ut till strid mot Israels barn. ¹⁵ På den dagen mönstrade Benjamins barn från städerna 26 000 man, beväpnade med svärd, förutom de 700 utvalda män som bodde i Gibeä. ¹⁶ Bland allt detta folk fanns 700 utvalda män som var vänsterhänta. Alla dessa kunde med slungstenen träffa på håret utan att missa. ¹⁷ Och Israels män, Benjamin frånräknad, mönstrade 400 000 man, beväpnade med svärd. Alla var krigsmän.

¹⁸ Israels barn bröt upp och drog i väg till Betel och frågade Gud: "Vem bland oss skall först dra ut i striden mot Benjamins barn?" Herren svarade: "Juda skall dra ut först."

¹⁹ Och Israels barn bröt upp följande morgon och slog läger framför Gibeä. ²⁰ Israels män drog ut till strid mot Benjamin och gick i ställning mot dem vid Gibeä. ²¹ Men Benjamins barn drog ut från Gibeä och dödade på den dagen 22 000 man av Israel. ²² Folket, Israels män, fattade nytt mod och gick åter i ställning på samma plats som de hade intagit ställning första dagen. ²³ Och Israels barn gick upp och grät inför Herrens ansikte ända till kvällen. De frågade Herren: "Skall jag än en gång gå ut och strida mot min bror Benjamin?" Herren svarade: "Drag ut mot honom."

²⁴ När Israel dagen därefter ryckte fram mot Benjamins barn, ²⁵ drog också Benjamin på andra dagen ut från Gibeä mot Israels barn och dödade ytterligare 18 000 man, alla beväpnade med svärd. ²⁶ Då drog

alla Israels barn, allt folket, upp till Betel och grät. De stannade där inför Herrens ansikte och fastade den dagen ända till kvällen och offrade brännoffer och gemenskapsoffer inför Herrens ansikte. ²⁷ Israels barn frågade Herren – ty Guds förbundsark stod på den tiden där, ²⁸ och Pinehas, son till Eleasar, Arons son, gjorde tjänst inför Herren – de sade: "Skall jag än en gång gå i strid mot min bror Benjamin, eller skall jag avstå?" Herren svarade: "Drag upp, ty i morgon skall jag ge honom i din hand."

²⁹ Israel lade då sina män i bakhåll runt omkring Gibeå. ³⁰ Därefter drog Israel upp mot Benjamins barn på tredje dagen och gick i ställning mot Gibeå liksom de förra gångerna. ³¹ Benjamins barn drog ut mot folket och lockades långt bort från staden. Liksom förut slog de i början ihjäl några av folket på vägarna, både på den väg som går upp till Betel och på den som går till Gibeå över fältet, ett trettiotal av Israels män. ³² Då tänkte Benjamins barn: "De är slagna av oss, nu liksom förut." Men Israels män hade sagt: "Vi flyr och lockar dem på så sätt långt bort från staden, ut på vägarna." ³³ Alla Israels män hade brutit upp från sina platser och hade gått i ställning vid Baal-Tamar, medan de israeliter som låg i bakhåll ryckte fram från sin plats vid Maare-Geba. ³⁴ Så kom 10 000 man, utvalda ur hela Israel, fram emot Gibeå, och striden blev hård, och benjaminiterna förstod inte att olyckan var nära för dem.

³⁵ Herren slog Benjamin inför Israel, så att Israels barn den dagen nergjorde av Benjamin 25 100 man, alla beväpnade med svärd.

³⁶ Nu såg Benjamins barn att de var slagna. Men Israels män drog sig tillbaka från Benjamin, eftersom de förlitade sig på bakhållet som de hade lagt mot Gibeå. ³⁷ Då skyndade sig de som låg i bakhåll att falla in i Gibeå. De ryckte fram och slog alla invånarna i staden med svärd. ³⁸ Men Israels män hade kommit överens med dem som låg i bakhåll att de skulle låta tjock rök stiga upp från staden. ³⁹ Då Israels män vände ryggen till striden, slog Benjamin i början ihjäl omkring trettio av Israels män och tänkte: "Sannerligen, de är slagna av oss liksom i den förra striden".

⁴⁰ När den tjocka röken började stiga upp från staden som en pelare, vände benjaminiterna sig om. Och se, hela staden stod i lågor som slog upp mot himlen. ⁴¹ Israels män vände nu om och Benjamins män greps av panik, för nu såg de att olyckan var nära. ⁴² De vände om och flydde för Israels män åt öknen till, men striden hann upp dem. Och de som kom ut från städerna nergjorde dem som hamnat mitt emellan. ⁴³ De

omringade benjaminiterna, satte efter dem och trampade ner dem när de måste vila, ända fram mot Gibeon på dess östra sida.⁴⁴ Så föll av Benjamin 18 000 man, alla tappert folk.⁴⁵ Andra vände om och flydde mot öknen till Rimmons klippa. Israels män gjorde en efterskörd bland dem på vägarna, 5 000 man, och förföljde dem ända till Gideon och slog av dem 2 000 man.⁴⁶ Alltså utgjorde de benjaminiter som den dagen föll tillsammans 25 000 man beväpnade med svärd. Alla dessa var tappra män.⁴⁷ Men 600 man vände om och flydde mot öknen, till Rimmons klippa, och de stannade på Rimmons klippa i fyra månader.⁴⁸ Men Israels män vände tillbaka till Benjamins barn och slog dem med svärd, alla i staden, boskapen, ja, allt vad de träffade på. Dessutom satte de eld på alla städer som fanns där.

Domarboken 21

Hustrur åt Benjamins barn

21 Israels män hade avlagt en ed i Mispa och sagt: "Ingen av oss skall ge sin dotter till hustru åt någon benjaminit."² Då nu folket kom till Betel, stannade de där till kvällen inför Guds ansikte. De brast ut i bitter gråt³ och sade: "O, Herre, Israels Gud, varför har detta skett i Israel, att det i dag saknas en stam i Israel?"

⁴ Följande dag steg folket upp tidigt och byggde där ett altare och offrade brännoffer och gemenskapsoffer.⁵ Israels barn sade: "Finns det någon bland Israels alla stammar som inte kom upp med församlingen inför Herren?" Man hade nämligen svurit en dyr ed att den som inte kom upp inför Herren i Mispa skulle straffas med döden.

⁶ Israel kände medlidande med sin bror Benjamin och sade: "I dag har en hel stam blivit borthuggen från Israel.⁷ Vad skall vi göra för dem som finns kvar, så att de kan få hustrur? Själva har vi ju svurit vid Herren att inte ge dem någon av våra döttrar till hustru."⁸ Så de frågade: "Var det någon av Israels stammar som inte kom upp till Herren i Mispa?" Det visade sig att ingen från Jabesh i Gilead hade kommit till lägret, till församlingen.⁹ Ty när folket mönstrades, visade det sig att ingen av invånarna i Jabesh i Gilead var där.

¹⁰ Då sände menigheten dit 12 000 av de tappraste männen med denna befallning: "Gå och slå invånarna i Jabesh i Gilead med svärd, även

kvinnor och barn. ¹¹ Ja, detta skall ni göra: Alla män liksom alla kvinnor som legat med någon man skall ni ge till spillo." ¹² Bland invånarna i Jabesh i Gilead fann de 400 unga kvinnor, som var jungfrur och som inte hade legat med någon man. Dessa förde de till lägret i Silo i Kanaans land.

¹³ Sedan sände hela församlingen ett budskap om fred till benjaminiterna som befann sig på Rimmons klippa. ¹⁴ Så vände Benjamin tillbaka och man gav dem till hustrur de kvinnor från Jabesh i Gilead som man hade låtit leva. Men de var inte tillräckligt många för dem.

¹⁵ Folket kände medlidande med Benjamin eftersom Herren hade gjort en rämna bland Israels stammar. ¹⁶ De äldste i församlingen sade: "Vad skall vi göra för dem som är kvar, så att de kan få hustrur? Alla kvinnor är ju utrotade ur Benjamin." ¹⁷ De sade: "De som överlevt av Benjamin måste få sin besittning, så att inte en stam blir utplånad ur Israel.

¹⁸ Själva kan vi inte ge dem våra döttrar till hustrur, för Israels barn har svurit och sagt: Förbannad är den som ger en hustru åt Benjamin."

¹⁹ Men så sade de: "En Herrens högtid brukar firas varje år i Silo som ligger norr om Betel, öster om vägen som går från Betel upp till Sikem och söder om Lebona." ²⁰ De uppmanade Benjamins barn: "Gå dit och lägg er i bakhåll i vingårdarna. ²¹ När ni får se Silos döttrar komma ut för att uppföra sina danser, skall ni komma fram ur vingårdarna, och var och en skall föra bort åt sig en hustru bland Silos döttrar. Sedan skall ni bege er hem till Benjamins land. ²² Om sedan deras fäder eller bröder kommer till oss och klagar, skall vi säga: Unna oss dem, för ingen av oss har tagit sig någon hustru i kriget. Ni har ju inte själva gett era döttrar till dem, för i så fall hade ni dragit över er skuld."

²³ Benjamins barn gjorde så. Var och en tog sig en hustru bland de dansande kvinnor som de förde bort. Sedan vände de tillbaka till sin arvedel och byggde åter upp städerna och bosatte sig i dem.

²⁴ Samtidigt begav sig Israels barn därifrån, var och en till sin stam och sin släkt. De drog bort därifrån, var och en till sin arvedel.

²⁵ På den tiden fanns ingen kung i Israel. Var och en gjorde vad han själv ansåg vara rätt.

1 Korintierbrevet 7: 25–40

Ogift eller gift

²⁵ I fråga om de kvinnor som lever ogifta har jag ingen befallning från Herren, men jag ger ett råd såsom den som genom Herrens barmhärtighet är trovärdig. ²⁶ Jag menar då att i det svåra läge som nu råder är det bäst för en människa att förbli som hon är. ²⁷ Är du bunden vid en hustru, försök då inte att bli fri. Är du inte bunden, så försök inte att få hustru. ²⁸ Men även om du gifter dig syndar du inte, och om en ogift kvinna gifter sig syndar hon inte. Sådana kommer dock att få utstå lidanden, och jag vill skona er. ²⁹ Men det säger jag er, bröder: Tiden är kort. Även de som har en hustru skall nu leva som om de ingen hade, ³⁰ och de som gråter som om de inte grät, de som gläder sig som om de inte gladde sig, de som köper något som om de inte kunde behålla det, ³¹ och de som använder sig av den här världen som om de inte fick ut något av den. Ty världen, sådan den är, går mot sin undergång, ³² och jag vill att ni skall vara fria från bekymmer. Den ogifte är angelägen om det som tillhör Herren, hur han skall göra som Herren vill. ³³ Den gifte är angelägen om det som tillhör världen, hur han skall vara sin hustru till lags, ³⁴ och så blir han splittrad. Den ogifta kvinnan, jungfrun, tänker på det som tillhör Herren, att hon skall vara helig både till kropp och själ, men den gifta kvinnan tänker på det som tillhör världen, hur hon skall vara sin man till lags. ³⁵ Detta säger jag för ert eget bästa, inte för att snärja er, utan för att ni skall leva anständigt och stadigt hålla er till Herren och inte slitas hit och dit.

³⁶ Men om någon^[c] tror sig handla orätt mot sin ogifta dotter som är giftasvuxen och vill gifta sig,^[d] då skall han göra henne till viljes. Han syndar inte. Låt dem gifta sig. ³⁷ Den däremot som är fast i sitt sinne och inte står under tvång,^[e] utan kan handla fritt efter sin egen vilja och har föresatt sig att låta sin dotter förbli ogift, han gör något som är bra. ³⁸ Alltså: den som gifter bort sin ogifta dotter gör något bra, och den som inte gifter bort henne gör något som är ännu bättre.

³⁹ En hustru är bunden så länge hennes man lever. Men om mannen dör, är hon fri att gifta om sig med vem hon vill, bara det sker i Herren.

⁴⁰ Men lyckligare är hon om hon förblir som hon är. Det är min mening, och jag tror att också jag har Guds Ande.^[f]

27 mars

St. Johannes av Damaskus: "Herren omkullkastar de troner som inte visar lydnad för Hans lag."

Rut 1

Elimelek flyttar till Moabs land

1 På den tid då domarna regerade blev det hungersnöd i landet. Då begav sig en man från Betlehem i Juda i väg med sin hustru och sina båda söner för att bo en tid i Moabs land. ² Mannen hette Elimelek, hans hustru Noomi och hans båda söner Mahlon och Kiljon, efratiter från Betlehem i Juda. De kom till Moabs land och stannade där. ³ Och Elimelek, Noomis man, dog, och hon blev ensam kvar med sina båda söner. ⁴ Sönerna tog sig moabitiska hustrur. Den ena hette Orpa och den andra Rut. ⁵ När de hade bott där ungefär tio år, dog också de båda sönerna, Mahlon och Kiljon, och kvinnan blev ensam kvar, utan söner och utan man.

Noomi och Rut återvänder till Betlehem

⁶ Noomi bröt upp med sina sonhustrur för att vända tillbaka från Moabs land. Ty medan hon var i Moabs land, hade hon hört att Herren hade tagit sig an sitt folk och givit dem bröd. ⁷ Hon lämnade tillsammans med sina båda sonhustrur den plats där hon hade bott. Men när de var på väg mot Juda land, ⁸ sade Noomi till sina båda sonhustrur: "Vänd om och gå hem igen, var och en till sin moders hus. ⁹ Må Herren visa godhet mot er, så som ni har gjort mot de båda döda och mot mig. Må Herren låta er finna trygghet, var och en i sin mans hus." Och hon kysste dem. Men de

brast ut i gråt, ¹⁰ och sade till henne: "Nej, vi vill följa med dig tillbaka till ditt folk."

¹¹ Men Noomi svarade dem: "Vänd tillbaka, mina döttrar. Varför skulle ni gå med mig? Har jag några fler söner i mitt moderliv som kan bli män åt er? ¹² Vänd tillbaka, mina döttrar, och gå hem. Jag är för gammal att bli gift. Och även om jag skulle tänka att jag ännu har hopp, ja, om jag så redan i natt gav mig åt en man och rent av födde söner, ¹³ skulle ni då vänta på dem tills de blev vuxna? Skulle ni stänga er inne utan man? Nej, mina döttrar! Det är mycket bittrare för mig än för er, eftersom Herrens hand har drabbat mig." ¹⁴ Då brast de på nytt ut i gråt. Orpa kysste sin svärmor farväl, men Rut klamrade sig fast vid henne. ¹⁵ Noomi sade då: "Se, din svägerska har vänt tillbaka till sitt folk och till sina gudar. Vänd också du tillbaka och följ din svägerska."

¹⁶ Men Rut svarade: "Tvinga mig inte att lämna dig och vända tillbaka från dig. Ty dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud. ¹⁷ Där du dör vill också jag dö, och där vill jag bli begravd. Herren må straffa mig både nu och senare om något annat än döden skulle skilja mig från dig." ¹⁸ När hon såg att Rut var fast besluten att gå med henne, talade hon inte mer med henne om det.

¹⁹ Så gick de båda till dess att de kom till Betlehem. När de kom fram till Betlehem, kom hela staden i rörelse för deras skull, och kvinnorna sade: "Är det inte Noomi?" ²⁰ Men hon sade till dem: "Kalla mig inte Noomi, utan kalla mig Mara,^[a] för den Allsmäktige har gjort livet mycket bittert för mig.

²¹ Rik drog jag härifrån, och tomhänt har Herren låtit mig komma tillbaka. Varför kallar ni mig då Noomi? Herren har vittnat mot mig, den Allsmäktige har låtit det gå illa för mig."

²² Noomi återvände tillsammans med sin moabitiska sonhustru Rut, som hade följt med från Moabs land. Och de kom till Betlehem när kornskörden började.

Rut 2

Rut plockar ax på Boas åker

2 Noomi hade en släkting på sin mans sida, en mäktig man av Elimeleks släkt. Hans namn var Boas. ² Moabitiskan Rut sade till Noomi: "Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter någon som ser till mig med välvilja." Hon svarade henne: "Ja, gå, min dotter." ³ Då gick hon i väg och kom till en åker och plockade där ax efter skördemännen. Det föll sig så att åkerstycket tillhörde Boas, som var av Elimeleks släkt.

⁴ Boas kom just då dit från Betlehem. "Herren vare med er", hälsade han skördemännen. De svarade honom: "Herren välsigne dig." ⁵ Boas frågade den av sina tjänare som var tillsyningsman över skördemännen: "Vem tillhör den där unga kvinnan?" ⁶ Tjänaren, som var tillsyningsman över skördemännen, svarade: "Hon är en moabitisk kvinna, som kom hit tillsammans med Noomi från Moabs land." ⁷ Hon bad att få plocka och samla ax bland kärvarna efter skördemännen. Sedan hon kom hit i morse har hon hållit på ända till nu, bortsett från att hon nyss vilade en kort stund i skjulet."

⁸ Då sade Boas till Rut: "Hör på mig, min dotter: Gå inte och plocka ax på någon annan åker och gå inte heller härifrån, utan håll dig till mina tjänstekvinnor här. ⁹ Se efter var skördemännen arbetar på åkern och följ efter dem. Jag har förbjudit mina tjänare att röra dig. Om du blir törstig, så gå till krukorna och drick av det som mina tjänare öser upp." ¹⁰ Då föll hon ner på sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom: "Varför har du sett till mig med välvilja och tar dig an mig, fast jag är en främling?" ¹¹ Boas svarade henne: "Man har berättat för mig allt vad du har gjort för din svärmor efter din mans död, hur du har lämnat din far och din mor och ditt fädernesland och följt med till ett folk som du inte kände förut. ¹² Herren skall löna dig för vad du har gjort. Ja, full lön skall tillfalla dig från Herren, Israels Gud, som du har kommit till för att finna tillflykt under hans vingar." ¹³ Hon sade: "Herre, du har varit god mot mig. Du har tröstat mig och talat till din tjänarinnas hjärta, trots att jag inte är som någon av dina tjänstekvinnor."

¹⁴ När det var dags att äta, sade Boas till henne: "Kom hit och ät av brödet och doppa ditt brödstycke i vinättikan." Då satte hon sig vid sidan av skördemännen. Han räckte henne rostade ax, och hon åt och blev mätt och fick över. ¹⁵ När hon sedan steg upp för att plocka ax befallde Boas sina tjänare och sade: "Låt henne också få plocka mellan kärvarna och behandla henne inte illa. ¹⁶ Ja, ni kan till och med dra ut strån ur knipporna åt henne och låta dem ligga så att hon får plocka upp dem, och ni får inte klandra henne för det."

¹⁷ Hon plockade ax på åkern ända till kvällen. När hon klappade ut det som hon hade plockat, var det ungefär en efa korn. ¹⁸ Hon tog det med sig och gick in i staden, och hennes svärmor fick se vad hon hade plockat. Hon tog också fram och gav henne det hon hade fått över, sedan hon ätit sig mätt. ¹⁹ Då sade hennes svärmor till henne: "Var har du plockat ax i dag och var har du arbetat? Välsignad vare han som har tagit sig an dig!" Då berättade hon för sin svärmor vem hon hade arbetat hos. Hon sade: "Mannen som jag i dag har arbetat hos heter Boas." ²⁰ Då sade Noomi till sin sonhustru: "Välsignad vare han av Herren, som inte har tagit bort sin nåd från vare sig de levande eller de döda!" Och Noomi tillade: "Den mannen är vår nära släkting. Han är en av våra återlösare." ^[a]

²¹ Moabitiskan Rut sade: "Han sade också till mig: Håll dig till mina tjänare, tills de har bärgat hela min skörd." ²² Då sade Noomi till sin sonhustru Rut: "Ja, det är bäst, min dotter, att du går med hans tjänstekvinnor, för på en annan åker kunde du bli antastad." ²³ Så höll hon sig till Boas tjänstekvinnor och plockade ax där till dess både kornskörden och veteskörden var avslutade. Men hon bodde hos sin svärmor.

Rut 3

Rut och Boas på tröskplatsen

³ Ruts svärmor Noomi sade till henne: "Min dotter, jag vill försöka skaffa dig trygghet, så att det går bra för dig. ² Det är så att Boas, vars tjänstekvinnor du har varit tillsammans med, är vår släkting. Och just i natt kastar han korn på sin tröskplats. ³ Tvätta dig, smörj dig och kläd dig fin och gå ner till tröskplatsen. Men ge dig inte till känna för honom innan han har ätit och druckit. ⁴ När han lägger sig, se då efter var han lägger sig. Gå dit och lyft upp manteln vid hans fötter och lägg dig där. Han kommer sedan själv att säga dig vad du bör göra." ⁵ Hon svarade henne: "Allt vad du säger vill jag göra."

⁶ Rut gick ner till tröskplatsen och gjorde precis som hennes svärmor hade sagt till henne. ⁷ När Boas hade ätit och druckit och hans hjärta var glatt, gick han bort och lade sig intill sädeshögen. Då kom hon dit utan att han märkte det och hon lyfte upp manteln vid hans fötter och lade sig där. ⁸ Vid midnatt blev mannen uppskrämd och böjde sig framåt, och

se, då låg en kvinna vid hans fötter. ⁹ "Vem är du?" frågade han. Hon svarade: "Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut din mantelflik över din tjänarinna, för du är min återlösare." ¹⁰ Då sade han: "Välsignad är du av Herren, min dotter! Du har nu visat ännu större trohet än förut genom att inte springa efter unga män, vare sig fattiga eller rika. ¹¹ Så var du inte rädd, min dotter. Allt vad du säger vill jag göra dig. Alla i stadsporten vet att du är en ärbär kvinna. ¹² Det är sant att jag är din återlösare. Men det finns en annan återlösare, som står dig närmare än jag. ¹³ Stanna nu kvar här i natt. Om han i morgon vill ta ansvaret för dig, ja, då får han göra det. Men om han inte vill det, då skall jag göra det, så sant Herren lever. Ligg kvar här tills det blir morgon."

¹⁴ Hon låg kvar vid hans fötter ända till morgonen. Men hon steg upp innan någon ännu kunde känna igen den andre. Han tänkte: "Det får inte bli känt att kvinnan har kommit hit till tröskplatsen." ¹⁵ Och han sade: "Räck fram manteln som du har på dig och håll den stadigt." Hon höll fram den. Då mätte han upp sex mått korn och lade det på henne. Därefter gick hon in i staden.

¹⁶ När hon kom till sin svärmor, frågade hon: "Hur har det gått för dig, min dotter?" Då berättade hon för henne allt vad mannen hade gjort för henne. ¹⁷ Och hon sade: "De här sex måtten gav han mig och sade: Du skall inte komma tomhänt hem till din svärmor." ¹⁸ Då svarade hon: "Vänta, min dotter, tills du får se hur saken utfaller. För den mannen kommer inte att ge sig någon ro, förrän han i dag fört saken till sitt slut."

Rut 4

Boas tar Rut till hustru

4 Boas gick upp till stadsporten och satte sig där. Då kom återlösaren förbi, den som Boas hade talat om. Boas sade: "Kom och sätt dig här, min vän." Och han kom och satte sig. ² Därefter tog Boas till sig tio män av de äldste i staden och sade: "Sätt er här." Och de satte sig. ³ Sedan sade han till återlösaren: "Den åkermark som tillhörde vår broder Elimelek vill Noomi sälja, hon som kom tillbaka från Moabs land. ⁴ Därför tänkte jag meddela dig detta och säga: Köp marken inför dem som sitter här och inför mitt folks äldste. Vill du lösa in den, så gör det. Men om du inte vill lösa in den så säg mig det, så att jag vet. För ingen

annan än du har den rätten och näst dig jag själv." Han sade: "Jag löser in den."

⁵ Boas sade: "När du köper marken av Noomi, då köper du den också av den moabitiska kvinnan Rut, den dödes hustru, för att uppväcka den dödes namn över hans arvslott." ⁶ Återlösaren svarade: "Då kan jag inte lösa in den, för då skulle jag skada min egen arvslott. Lös du in det jag skulle ha löst in, för jag kan inte göra det."

⁷ Vid inlösen och ägarbyte var det förr i tiden sed i Israel att den ena parten, för att stadfästa avtalet, drog av sig sin sko och gav den åt den andre. Detta gällde som bekräftelse i Israel.

⁸ Återlösaren sade till Boas: "Köp det du!" Och han tog av sig skon. ⁹ Då sade Boas till de äldste och till allt folket: "Ni är i dag vittnen till att jag av Noomi har köpt allt det som tillhört Elimelek och allt det som tillhört Kiljon och Mahlon. ¹⁰ Samtidigt har jag också förvärvat moabitiskan Rut, Mahlons hustru, till hustru åt mig för att uppväcka den dödes namn över hans arvslott, så att den dödes namn inte blir utrotat bland hans bröder eller ur porten till hans stad. Ni är i dag vittnen till detta." ¹¹ Allt folket i stadsporten liksom de äldste svarade: "Vi är vittnen. Må Herren göra den kvinna som nu kommer till ditt hem lik Rakel och Lea, de båda som har byggt upp Israels hus. Må du bli framgångsrik i Efrata och ryktbar i Betlehem. ¹² Må ditt hus bli som Peres hus, honom som Tamar födde åt Juda, genom de avkomlingar som Herren skall ge dig med denna unga kvinna."

Rut blir stammoder till David

¹³ Boas tog Rut till sig och hon blev hans hustru. När han gick in till henne, lät Herren henne bli havande och hon födde en son. ¹⁴ Då sade kvinnorna till Noomi: "Välsignad vare Herren, som i dag inte har låtit dig vara utan återlösare. Må hans namn bli prisat i Israel! ¹⁵ Han skall ge dig nytt liv och försörja dig på din ålderdom. Ty din sonhustru, som har dig kär, har fött honom, hon som är mer för dig än sju söner." ¹⁶ Noomi tog barnet och lade det i sin famn och blev den som skötte det.

¹⁷ Grannkvinnorna gav honom ett namn och sade: "Noomi har fått en son". De kallade honom Obed och han blev far till Isai, Davids far.

¹⁸ Detta är Peres fortsatta historia: Peres blev far till Hesron, ¹⁹ Hesron blev far till Ram, Ram blev far till Amminadab ²⁰ Amminadab blev far till

Nahson, Nahson blev far till Salmon, ²¹ Salmon blev far till Boas, Boas blev far till Obed, ²² Obed blev far till Isai och Isai blev far till David.

1 Korinthierbrevet 8

Den kristne och det svaga samvetet

8 I fråga om kött från avgudaoffer vet vi att vi alla har kunskap. Men kunskapen uppblåser, och kärleken uppbygger. ² Om någon tror sig ha kunskap om något, så vet han ännu inte det han borde veta. ³ Men om någon älskar Gud är han känd av honom.^[a] ⁴ När det nu gäller frågan om man får äta kött som har offrats åt avgudar,^[b] så vet vi att det inte finns någon avgud i världen och att det finns bara en Gud. ⁵ Ty även om det skulle finnas så kallade gudar, i himlen eller på jorden – det finns också många gudar och många herrar – ⁶ så har vi bara en Gud, Fadern, från vilken allting är och till vilken vi själva är, och en Herre, Yeshua Ha Maschiach, genom vilken allting är och genom vilken vi själva är.

⁷ Den kunskapen finns dock inte hos alla. Några som hittills varit vana vid avgudarna äter köttet som avgudaoffer, och så orenas deras svaga samvete. ⁸ Men maten för oss inte närmare Gud. Äter vi inte, förlorar vi ingenting, och äter vi, vinner vi ingenting. ⁹ Men se till att denna er frihet^[c] inte blir till fall för de svaga. ¹⁰ Ty om någon får se, hur du som har kunskap ligger till bords i ett avgudatempel, blir inte då den som har ett svagt samvete uppbyggd,^[d] så att han äter av det kött som offrats åt avgudarna? ¹¹ Genom din kunskap går den svage förlorad, din broder, som Ha Maschiach har dött för. ¹² När ni på det sättet syndar mot bröderna och sårar deras svaga samveten, då syndar ni mot Ha Maschiach. ¹³ Alltså, om maten blir till fall för min broder, skall jag aldrig någonsin äta kött, så att jag inte blir orsak till min broders fall.

28 mars

St. Anthony Mary Claret: "När jag ser behovet av gudomlig undervisning och hur hungriga människor är att höra den darrar jag av lust att fara runt världen och predika Guds ord. Jag får ingen ro och min själ mår inte bra av något annat än att predika överallt."

1 Samuelsboken 1

Samuels födelse

1 I Ramatajim–Sofim i Efraims bergsbygd bodde en man som hette Elkana. Han var son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu, son till Suf, en efraimit. ² Elkana hade två hustrur. Den ena hette Hanna och den andra Peninna. Peninna hade barn, men Hanna hade inga. ³ Elkana gav sig år efter år i väg från sin stad för att tillbe och offra åt Herren Sebaot i Silo, där Elis båda söner Hofni och Pinehas var Herrens präster. ⁴ Den dag Elkana bar fram sitt offer brukade han ge sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar var sin del av offret. ⁵ Men åt Hanna gav han en dubbelt så stor del, ty han hade henne kär, även om Herren hade gjort henne ofruktsam. ⁶ För att göra henne upprörd brukade hennes medtävlarska retas mycket med henne, därför att Herren hade gjort henne ofruktsam. ⁷ Detta pågick år efter år. Varje gång Hanna gick upp till Herrens hus retades Peninna med henne på samma sätt.

Nu grät Hanna och ville inte äta något. ⁸ Då sade hennes man Elkana till henne: "Hanna, varför gråter du? Varför äter du inte? Varför är du så ledsen? Är inte jag mer för dig än tio söner?" ⁹ Sedan de hade ätit och druckit i Silo, reste sig Hanna och gick till Herrens tempel, där prästen Eli satt på sin stol vid dörren. ¹⁰ Hon var djupt bedrövad och började be till Herren under häftig gråt. ¹¹ Hon gav ett löfte och sade: "Herre Sebaot, om du vill se till din tjänarinnas lidande och komma ihåg mig och inte glömma din tjänarinna utan ge henne en son, då skall jag ge honom åt Herren för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud."

¹² När hon länge bad inför Herren, gav Eli akt på hennes mun. ¹³ Hanna talade i sitt hjärta, och bara hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes inte. Då trodde Eli att hon var drucken. ¹⁴ Därför sade han till henne: "Hur länge skall du bära dig åt som en drucken? Se till att ruset går av dig!"

¹⁵ "Nej, min herre", svarade Hanna, "jag är en hårt prövad kvinna. Vin och starka drycker har jag inte druckit, men jag utgöt min själ för Herren.

¹⁶ Tag inte din tjänarinna för en dålig kvinna, det är på grund av min stora sorg och smärta som jag har talat ända till denna stund." ¹⁷ Då svarade Eli henne: "Gå i frid och må Israels Gud ge dig vad du har bett honom om." ¹⁸ Hon sade: "Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon". Så gick hon sin väg och tog sig mat och såg inte längre sorgsen ut.

¹⁹ De steg alla upp tidigt följande morgon, och sedan de tillbett inför Herren vände de tillbaka och kom hem till Rama. Elkana kände^[a] sin hustru Hanna, och Herren kom ihåg henne. ²⁰ Hanna blev havande och födde en son, när tiden var inne. Hon gav honom namnet Samuel,^[b] ty hon sade: "Av Herren har jag begärt honom."

Hanna överlämnar Samuel åt Herren

²¹ När sedan Elkana med hela sitt hus gav sig i väg för att offra sitt årliga slaktoffer och sitt löftesoffer åt Herren, ²² gick inte Hanna med utan sade till sin man: "Jag vill vänta tills pojken har blivit avvand. Då skall jag ta honom med mig och föra fram honom inför Herrens ansikte och sedan låta honom stanna där för alltid." ²³ Hennes man Elkana sade till henne: "Gör vad du finner bäst. Stanna tills du har avvant honom. Må bara Herren uppfylla sitt ord." Så stannade hustrun hemma och ammade sin son, tills hon hade avvant honom.

²⁴ Men sedan hon hade avvant honom, tog hon honom med sig till Herrens hus. Hon tog också med sig tre tjurar, en efa mjöl och en vinlägel. Hon förde honom in i Herrens hus i Silo. Pojken var då ännu helt ung. ²⁵ De slaktade tjuren och förde sedan fram pojken till Eli.

²⁶ Hon sade: "Hör på mig, min herre, så sant du lever, min herre, jag är den kvinna som stod här bredvid dig och bad till Herren. ²⁷ Den här pojken bad jag om, och nu har Herren gett mig vad jag begärde.

²⁸ Därför vill jag nu ge honom tillbaka till Herren. Så länge han lever skall han tillhöra Herren."

Och de tillbad Herren där.

1 Samuelsboken 2

Hannas lovsång

2 Hanna bad och sade:

"Mitt hjärta fröjdar sig i Herren,
mitt horn är upphöjt genom Herren.
Min mun är vidöppen mot mina fiender,
ty jag gläder mig i din frälsning.

² Ingen är helig som Herren,
ty ingen finns utom dig.
Ingen klippa är som vår Gud.

³ Tala inte så högmodigt,
låt inte fräcka ord komma från er mun.

Ty Herren är en Gud som vet allt,
och hos honom vägs gärningarna.

⁴ Hjältarnas bågar är sönderbrutna,
men de stapplande rustar sig med kraft.

⁵ De mätta måste tjäna för bröd,
men de hungriga hungrar inte mer.

Den ofruktsamma föder sju barn,
men den som fick många söner tynar bort.

⁶ Herren dödar och gör levande,
han för ner i dödsriket och upp därifrån.

⁷ Herren gör fattig och han gör rik,
han ödmjukar och han upphöjer.

⁸ Han reser den ringe upp ur stoftet,
ur dyn lyfter han upp den fattige
för att sätta honom bland furstar.

Ja, han låter honom ärva härlighetens tron.

Ty jordens grundpelare är Herrens,
och på dem har han byggt världen.

⁹ Sina frommas fötter bevarar han,
men de ogudaktiga tystas i mörkret,
ty av egen kraft är ingen stark.

¹⁰ De som strider mot Herren blir krossade,
mot dem dundrar han i himlen.

Herren dömer jordens ändar

och ger makt åt sin konung.

Han upphöjer sin smordes horn."

¹¹ Elkana gick hem igen till Rama. Men Samuel gjorde tjänst inför Herren under prästen Eli.

Elis onda söner

¹² Men Elis söner var onda män, som inte kände Herren. ¹³ Så här brukade prästerna göra med folket: När någon offrade ett slaktoffer, kom prästens tjänare medan köttet kokades och hade en treuddig gaffel i handen. ¹⁴ Den stack han ner i kitteln, pannan, krukan eller grytan, och allt som gaffeln fick upp tog prästen. Så gjorde de mot alla israeliter som kom dit till Silo. ¹⁵ Ja, till och med innan man hade förbränt det feta, kom prästens tjänare och sade till den som offrade: "Ge hit kött att steka åt prästen, för han vill inte ha kokt kött av dig, utan rått." ¹⁶ Om då mannen svarade honom: "Låt dem först förbränna det feta, sedan kan du ta vad du vill", så brukade han svara: "Nej, ge mig det nu, annars tar jag det med våld." ¹⁷ De unga männens synd var mycket stor inför Herren, eftersom folket därigenom lärde sig att förakta Herrens offer.

Samuel i Silo

¹⁸ Samuel gjorde tjänst inför Herrens ansikte och var redan som pojke klädd i linneefod. ¹⁹ Dessutom brukade hans mor varje år göra åt honom en liten kåpa, som hon hade med sig, när hon tillsammans med sin man begav sig upp för att offra det årliga slaktoffret. ²⁰ Då brukade Eli välsigna Elkana och hans hustru och säga: "Må Herren ge dig fler barn med denna kvinna i stället för det som hon fick som bönesvar när hon bad till Herren." Så gick de hem igen. ²¹ Herren såg till Hanna och hon blev havande och födde tre söner och två döttrar. Men pojken Samuel växte upp inför Herren.

²² Eli var nu mycket gammal. När han fick höra allt vad hans söner gjorde mot hela Israel och att de låg med de kvinnor som tjänstgjorde vid ingången till uppenbarelsetältet, ²³ sade han till dem: "Varför gör ni sådant? Jag hör från allt folket här hur illa ni handlar. ²⁴ Gör inte så, mina söner! Det är inget gott rykte jag hör, det som sprids bland Herrens folk. ²⁵ Om en människa syndar mot en annan människa, kan Gud medla för henne. Men om en människa syndar mot Herren, vem kan då medla för henne?" Men de lyssnade inte till sin far, ty Herren ville döda dem.

²⁶ Och pojken Samuel växte och blev stor och blev till glädje för både Herren och människor.

Domsord över Eli

²⁷ En gudsman kom till Eli och sade till honom: "Så säger Herren: Uppenbarade jag mig inte för din faders hus när de var i Egypten och tjänade faraos hus? ²⁸ Och utvalde jag inte honom bland alla Israels stammar till präst åt mig för att offra på mitt altare och tända rökelse och bära efod inför mitt ansikte? Gav jag inte Israels barns alla eldsoffer åt din faders hus? ²⁹ Varför föraktar ni då mina slaktoffer och mina matoffer som jag har befallt i min boning? Hur kan du ära dina söner mer än mig, så att ni göder er själva med det bästa av varje offergåva från mitt folk Israel? ³⁰ Därför säger Herren, Israels Gud: Visserligen har jag sagt att ditt och din faders hus skulle få vandra inför mig för all framtid, men nu säger Herren: Det skall inte ske! Jag skall ära dem som ärar mig, men de som föraktar mig skall komma på skam. ³¹ Se, dagar skall komma, då jag skall hugga av din arm och din faders hus arm så att ingen skall bli gammal i ditt hus. ³² Du skall få se min boning lida nöd trots allt det goda som sker med Israel. Ingen skall någonsin bli gammal i ditt hus. ³³ Den man av din släkt som jag inte utrotar från mitt altare skall få dina ögon att förtvina och bli till sorg för din själ. Och alla som växer upp i ditt hus skall dö i sina bästa år. ³⁴ Tecknet på detta skall för dig vara det som kommer att drabba dina båda söner Hofni och Pinehas: På samma dag skall de båda dö. ³⁵ Men jag skall låta en trogen präst framträda åt mig. Han skall göra det som är i mitt hjärta och min själ. Åt honom skall jag bygga ett hus på fast grund, och han skall ständigt vandra inför min smorde. ³⁶ Och det skall bli så att var och en som är kvar av ditt hus skall komma och falla ner inför honom för att få ett silvermynt eller en kaka bröd och säga: Anställ mig för någon prästsyssla, så att jag får en bit bröd att äta."

1 Korinthierbrevet 9

Apostelns bruk av sin frihet

9 Är jag inte fri? Är jag inte apostel? Har jag inte sett Yeshua, vår Herre? Är inte ni mitt verk i Herren? ² Om jag inte är apostel för andra, så är jag det i alla fall för er. Ni själva är i Herren sigillet på mitt apostlaämbete.

³ Mitt försvar mot dem som anklagar mig är detta: ⁴ Har vi inte rätt till mat och dryck? ⁵ Har vi inte rätt att föra med oss en troende hustru, vi liksom de andra apostlarna och Herrens bröder och Kefas? ⁶ Eller är det bara jag och Barnabas som inte har rätt att vara fria från arbete? ⁷ Vem gör väl krigstjänst och betalar själv sina utgifter? Vem planterar en vingård utan att äta frukten från den? Eller vem vallar en hjord utan att få sin mjölk av den? ⁸ Är det bara som folk säger? Säger inte lagen samma sak? ⁹ Det står skrivet i Mose lag: Du skall inte binda för munnen på oxen som tröskar. ^[a] Är det oxarna Gud bekymrar sig om? ¹⁰ Säger han det inte för vår skull? Jo, för vår skull blev det skrivet att den som plöjer och den som tröskar skall göra det i hopp om att få sin del. ¹¹ När vi har sått ett andligt utsäde bland er, är det då för mycket begärt att vi skördar något av ert jordiska goda? ¹² Om andra har rätt att få del av det som är ert, har inte vi det ännu mer? Men vi har inte utnyttjat denna rättighet utan finner oss i allt för att inte lägga hinder i vägen för Yeshuas evangelium.

¹³ Vet ni inte att de som tjänstgör i templet äter av det som kommer från templet, och att de som gör tjänst vid altaret får sin del av det som offras på altaret? ¹⁴ Så har också Herren befallt ^[b] att de som predikar evangeliet skall leva av evangeliet. ¹⁵ Men jag för min del har inte utnyttjat en sådan förmån. Jag skriver inte detta för att jag skall få någon. Hellre vill jag dö än att någon tar min berömmelse ifrån mig. ¹⁶ Ty om jag predikar evangelium har jag inget att berömma mig av, eftersom jag är tvingad till det. Ve mig om jag inte predikar evangelium! ¹⁷ Om jag gjorde det frivilligt, hade jag ju lön. Men om jag gör det därför att jag är tvungen, så är jag betrodd med uppgiften som förvaltare. ^[c] ¹⁸ Vad har jag då för lön? Jo, att som förkunnare av evangelium få lägga fram det utan kostnad och inte utnyttja den rätt evangeliet ger mig.

29 mars

St. Moses the Black: "Herren ger en människa talets gåva i den grad åhörarna på allvar vi lyssna till honom."

1 Samuelsboken 3

Herren uppenbarar sig för Samuel

3 Pojken Samuel gjorde tjänst inför Herren hos Eli. Herrens ord var sällsynt på den tiden och profetsyner var inte vanliga. ² Då hände en gång detta medan Eli låg på sin plats. Hans ögon hade börjat bli skumma så att han inte kunde se. ³ Guds lampa hade ännu inte slocknat, och Samuel låg i Herrens tempel där Guds ark stod. ⁴ Då kallade Herren på Samuel. "Här är jag," svarade Samuel. ⁵ Därefter skyndade han sig till Eli och sade: "Här är jag, du ropade på mig." Men han svarade: "Jag har inte ropat. Gå tillbaka och lägg dig." Och han gick och lade sig.

⁶ Herren kallade än en gång på Samuel, och Samuel steg upp och gick till Eli och sade: "Här är jag, du ropade på mig." Men han svarade: "Jag har inte ropat, min son. Gå tillbaka och lägg dig." ⁷ Samuel kände ännu inte Herren, och Herrens ord hade ännu inte blivit uppenbarat för honom.

⁸ Herren kallade på Samuel för tredje gången, och han steg upp och gick till Eli och sade: "Här är jag, du ropade på mig." Då förstod Eli att det var Herren som kallade på den unge pojken. ⁹ Därför sade han till Samuel: "Gå och lägg dig, och om han ropar på dig, så säg: Tala Herre, din tjänare hör." Och Samuel gick och lade sig på sin plats. ¹⁰ Då kom Herren och ställde sig där och ropade som förut: "Samuel! Samuel!" Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör."

¹¹ Då sade Herren till Samuel: "Se, jag skall i Israel göra något som kommer att ge eko i båda öronen på var och en som får höra det. ¹² På

den dagen skall jag låta komma över Eli allt vad jag har talat mot hans hus, från det första till det sista. ¹³ Jag har kungjort för honom att jag skall döma hans hus till evig tid på grund av den synd han kände till, nämligen att hans söner drog förbannelse över sig, utan att han tillrättavisade dem. ¹⁴ Därför har jag också med ed betygat om Elis hus att dess missgärning aldrig någonsin skall försonas, vare sig med slaktoffer eller med någon annan offergåva."

¹⁵ Samuel låg kvar till morgonen då han öppnade dörrarna till Herrens hus. Han var rädd för att berätta synen för Eli. ¹⁶ Men Eli ropade på Samuel: "Samuel, min son!" Han svarade: "Här är jag." ¹⁷ Då sade Eli: "Vad var det han sade till dig? Dölj det inte för mig! Må Gud straffa dig både nu och senare, om du döljer för mig något enda ord av det han sade till dig." ¹⁸ Samuel talade då om allt för honom och dolde ingenting. Eli sade: "Han är Herren. Han må göra det som är gott i hans ögon."

¹⁹ Och Samuel växte upp, och Herren var med honom och han lät ingenting av allt vad han sagt falla till marken. ²⁰ Hela Israel, från Dan ända till Beer-Sheba, förstod att Samuel var betrodd att vara en Herrens profet. ²¹ Och Herren fortsatte att visa sig i Silo, ty Herren uppenbarade sig för Samuel i Silo genom Herrens ord.

1 Samuelsboken 4

Förbundsarken erövrar av filisteerna

4 Samuels ord kom till hela Israel. Och Israel drog ut till strid mot filisteerna och slog läger vid Eben-Haeser, medan filisteerna hade slagit läger vid Afek. ² Filisteerna ställde då upp sig i slagordning mot Israel. Striden spred sig, och israeliterna blev slagna av filisteerna, som nergjorde omkring fyratusen man på slagfältet. ³ När folket kom tillbaka till lägret, sade de äldste i Israel: "Varför har Herren i dag slagit oss inför filisteerna? Låt oss hämta Herrens förbundsark från Silo så att den är här bland oss och räddar oss från våra fienders hand. ⁴ Folket sände män till Silo, och de bar Herren Sebaots förbundsark därifrån, hans som tronar på keruberna. Elis båda söner Hofni och Pinehas följde med Guds förbundsark.

⁵ Då Herrens förbundsark kom in i lägret, brast hela Israel ut i ett så högt jubelrop att marken skakade. ⁶ Filisteerna hörde jubelropet och

sade: "Vad betyder detta höga jubelrop i hebreernas läger?" När filisteerna fick veta att Herrens ark hade kommit in i lägret ⁷ blev de rädda ty de tänkte: "Gud har kommit in i lägret." De sade: "Ve oss! Något sådant har inte hänt förut. ⁸ Ve oss! Vem kan rädda oss från denne mäktige Guds hand? Det var denne Gud som slog egyptierna med alla slags plågor i öknen. ⁹ Men fatta mod och var män, ni filisteer, så att ni inte blir slavar åt hebreerna, som de har varit slavar åt er. Ja, var män och kämpa!"

¹⁰ Så stred filisteerna, och israeliterna blev slagna och flydde var och en till sitt tält. Nederlaget blev mycket stort, och Israel förlorade trettiotusen man av fotfolket. ¹¹ Dessutom blev Guds ark erövrade, och Elis båda söner Hofni och Pinehas miste livet.

Eli dör

¹² En benjaminit sprang från slagfältet och kom till Silo samma dag, med sönderrivna kläder och med jord på sitt huvud. ¹³ När han kom dit satt Eli på sin stol vid sidan av vägen och vaktade, ty hans hjärta bävade av oro för Guds ark. Så snart mannen kom in i staden med budskapet, brast hela staden ut i klagorop. ¹⁴ När Eli hörde klagoropet, sade han: "Vad betyder detta oväsen?" Då skyndade mannen sig dit och berättade för Eli. ¹⁵ Men Eli var nittioåttio år gammal, och hans ögon hade gråstarr så att han inte kunde se. ¹⁶ Mannen sade till Eli: "Jag är den som har kommit från slagfältet. Jag flydde därifrån i dag." Då sade Eli: "Vad har hänt, min son?" ¹⁷ Budbäraren svarade: "Israel har flytt för filisteerna, och mycket folk har stupat. Dina båda söner Hofni och Pinehas är också döda, och Guds ark har blivit erövrade." ¹⁸ När han nämnde Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten, bröt nacken och dog. Ty mannen var gammal och tung. Eli hade då varit domare i Israel i fyrtio år.

I-Kabod

¹⁹ Hans sonhustru, Pinehas hustru, som var havande och nära att föda, fick höra nyheten att Guds ark var bortrövad och att hennes svärfar och man var döda. Hon sjönk då ner och födde sitt barn, ty födslovärkarna kom över henne. ²⁰ När hon höll på att dö, sade kvinnorna som stod omkring henne: "Frukta inte, du har fött en son." Men hon svarade inte och brydde sig inte om det. ²¹ Hon kallade pojken I-Kabod, ^[a] och därför att Guds ark var tagen och hennes svärfar och man var döda, sade hon: "Härligheten är borta från Israel". ²² Hon sade: "Härligheten är borta från Israel, för Guds ark är bortrövad."

1 Korintierbrevet 9: 19–27

¹⁹ Eftersom jag är fri och oberoende av alla, har jag gjort mig till allas tjänare för att vinna desto fler. ²⁰ För judarna har jag blivit som en jude för att vinna judar. För dem som står under lagen har jag, som inte själv står under lagen, blivit som den som står under lagen för att vinna dem som står under lagen. ²¹ För dem som är utan lag har jag blivit som den som är utan lag, för att vinna dem som är utan lag, fast jag själv inte är utan Guds lag utan lever i Yeshuas lag. ²² För de svaga har jag blivit svag för att vinna de svaga. För alla har jag blivit allt, för att jag i varje fall skall frälsa några. ²³ Allt gör jag för evangeliets skull, för att jag själv skall få del av det.

²⁴ Vet ni inte att av alla löparna som springer på en tävlingsbana är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det. ²⁵ Men alla som tävlar underkastar sig i allt hård träning – de för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. ²⁶ Jag löper alltså inte utan att ha målet i sikte. Jag boxas inte likt en som slår i tomma luften. ²⁷ I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra.

30 mars

St. Johannes Climacus: "Ett verktyg som är skarpt kan vässa andra och den som har en varm tro kan hjälpa den som är sval i sin tro."

1 Samuelsboken 5

Herrens ark i Dagens tempel

5 Filisteerna tog Guds ark och förde den från Eben-Haezer till Asdod.

2 De bar Guds ark in i Dagens tempel och ställde den bredvid Dagon.

3 När asdoditerna tidigt dagen därefter kom dit, fick de se Dagon ligga framstupa på marken framför Herrens ark. Då tog de Dagon och reste upp honom igen på hans plats. 4 Men när de tidigt nästa dag kom dit, fick de se Dagon ligga framstupa framför Herrens ark. Dagens huvud och hans båda händer hade slagits av och låg på tröskeln, bara fiskdelen satt kvar på honom. 5 I Asdod trampar därför ingen än i dag på Dagens tröskel, varken Dagens präster eller någon annan som går in i Dagens tempel.

6 Herrens hand var tung över asdoditerna. Han ställde till förödelse bland dem genom att han i Asdod och tillhörande områden slog dem med bölder. 7 När invånarna i Asdod såg att detta hände, sade de: "Israels Guds ark får inte stanna hos oss, för hans hand är tung över oss och vår gud Dagon." 8 De sände bud och samlade alla filisteernas furstar och sade: "Vad skall vi göra med Israels Guds ark?" De svarade: "Låt Israels Guds ark flyttas till Gat." Då flyttade de Israels Guds ark dit. 9 Men sedan de hade flyttat den dit, uppstod genom Herrens hand en mycket stor förvirring i staden. Han slog invånarna i staden, både små och stora, med bölder. 10 Då sände de Guds ark till Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ropade ekroniterna: "De har flyttat Israels Guds ark till oss för att döda oss och vårt folk." 11 De sände bud och samlade alla filisteernas furstar och sade: "Sänd bort Israels Guds ark, så att den får komma tillbaka till sin plats igen och inte dödar oss och vårt folk." Ty en dödlig förvirring hade uppstått i hela staden. Guds hand låg mycket tung över den. 12 De av invånarna som inte dog blev slagna med bölder, och ropet från staden steg upp mot himlen.

1 Samuelsboken 6

Förbundsarken sänds tillbaka till Israels land

6 När Herrens ark hade varit i filisteernas land i sju månader, 2 kallade filisteerna till sig präster och spåmän och sade: "Vad skall vi göra med Herrens ark? Låt oss få veta på vilket sätt vi skall sända den tillbaka till dess plats." 3 De svarade: "Om ni vill sända i väg Israels Guds ark, skall ni

inte sända bort den utan gåvor. Ni måste i varje fall sända honom ett skuldoffer. Då skall ni bli botade, och ni skall förstå varför hans hand inte drar sig tillbaka från er."

⁴ De frågade: "Vad för slags skuldoffer skall vi sända honom?" De svarade: "Fem bölder av guld och fem råttor av guld, lika många som filisteernas furstar. Ty samma plåga har drabbat er alla och era furstar. ⁵ Ni skall göra avbildningar av era bölder och avbildningar av råttorna som fördärvar ert land. Ge så ära åt Israels Gud. Kanske han då lättar sin hand över er och era gudar och ert land. ⁶ Varför förhärdat ni era hjärtan, som farao och egyptierna gjorde? När han använde sin makt mot dem, släppte de då inte israeliterna och lät dem gå? ⁷ Så gör er nu en ny vagn och tag två kor som ger di och som inte har burit något ok. Spänn korna för vagnen, men tag hem deras kalvar från dem. ⁸ Sätt Herrens ark på vagnen och lägg ner guldföremålen ni ger honom som skuldoffer i ett skrin vid sidan av den. Sänd så i väg vagnen. ⁹ Se efter om den tar vägen till sitt eget land, till Bet-Semes. Då var det han som gjorde oss allt detta stora onda. Men annars vet vi att det inte var hans hand som slog oss utan att det drabbade oss av en slump."

¹⁰ Männen gjorde så. De tog två kor som gav di och spände dem för vagnen. Men kornas kalvar stängde de in hemma. ¹¹ Och de satte Herrens ark på vagnen och även skrinet med guldråttorna och med avbildningarna av deras svulster. ¹² Korna gick raka vägen åt Bet-Semes till. De gick hela tiden samma väg. De gick där och råmade utan att vika av vare sig till höger eller till vänster. Filisteernas furstar följde efter dem ända till Bet-Semes gräns.

¹³ Folket i Bet-Semes höll på med veteskörd i dalen. Då de såg upp fick de syn på arken, och de blev mycket glada när de såg den. ¹⁴ När vagnen kom till betsemesiten Josuas åker stannade den där, och där låg en stor sten. Då högg de sönder trävirket på vagnen och offrade korna till brännoffer åt Herren. ¹⁵ Leviterna lyfte ner Herrens ark tillsammans med skrinet med guldföremålen som stod där bredvid. De placerade detta på den stora stenen. Invånarna i Bet-Semes offrade på den dagen brännoffer och slaktoffer åt Herren. ¹⁶ När filisteernas fem furstar hade sett detta, vände de samma dag tillbaka till Ekron.

¹⁷ De svulster av guld som filisteerna gav som skuldoffer åt Herren var: för Asdod en, för Gaza en, för Askelon en, för Gat en, för Ekron en.

¹⁸ Men guldråttorna var lika många som filisteernas alla städer under de fem furstarna, och då medräknades både befästa städer och

landsbygdens byar, intill den stora sorgestenen, där de satte ner Herrens ark. Den finns kvar än i dag på betsesesiten Josuas åker.

¹⁹ Av invånarna i Bet-Semes blev somliga slagna, därför att de hade sett in i Herrens ark. Herren dödade bland folket sjuttio man, femtio var hövdingar.^[a] Och folket sörjde över att Herren hade slagit så många bland dem.

Arken i Kirjat-Jearim

²⁰ Invånarna i Bet-Semes sade: "Vem kan bestå inför Herren, denne helige Gud? Till vem skall han dra vidare efter att ha varit hos oss?" ²¹ De skickade sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och sade: "Filisteerna har sänt tillbaka Herrens ark. Kom ner hit och hämta upp den till er.

1 Samuelsboken 7

7 Då kom Kirjat-Jearims män och hämtade Herrens ark dit upp och förde den in i Abinadabs hus på höjden. De helgade hans son Eleasar till att ha vården om Herrens ark.

Samuel som domare

² Från den dag då arken fick sin plats i Kirjat-Jearim gick en lång tid, tjugo år. Hela Israels hus suckade efter Herren. ³ Men Samuel sade till alla israeliterna: "Om ni av hela ert hjärta vill vända om till Herren, så skaffa bort ifrån er de främmande gudarna och astarterna och vänd era hjärtan till Herren och tjäna endast honom, så skall han rädda er från filisteernas hand." ⁴ Då skaffade Israels barn bort baalerna och astarterna och tjänade endast Herren. ⁵ Sedan sade Samuel: "Saml hela Israel till Mispa, så skall jag be till Herren för er." ⁶ Då samlades de i Mispa och öste upp vatten och hällde ut det inför Herren och fastade den dagen och sade: "Vi har syndat mot Herren." Och Samuel dömde Israels barn i Mispa.

⁷ När filisteerna hörde att Israels barn hade samlats i Mispa, drog filisteernas furstar upp mot Israel. Israeliterna fick höra detta och blev förskräckta för filisteerna. ⁸ Israels barn sade till Samuel: "Upphör inte att ropa till Herren, vår Gud, för oss, så att han räddar oss från fili-

steernas hand." ⁹ Då tog Samuel ett dilamm och offrade det som ett helt brännoffer åt Herren. Samuel ropade till Herren för Israel och Herren bönhörde honom. ¹⁰ Medan Samuel offrade brännoffret ryckte filisteerna fram till strid mot Israel. Men Herren lät ett starkt åskväder dundra över filisteerna på den dagen och förvirrade dem, och de blev slagna av Israel. ¹¹ Och Israels män drog ut från Mispa och förföljde filisteerna och nergjorde dem ända till trakten nedanför Bet-Kar.

¹² Då tog Samuel en sten och reste den mellan Mispa och Sen och gav den namnet Eben-Haezer, ^[a] och han sade: "Ända till denna stund har Herren hjälpt oss."

¹³ Så blev filisteerna kuvade och kom inte mer in i Israels land. Herrens hand var emot filisteerna, så länge Samuel levde. ¹⁴ De städer som filisteerna hade tagit från Israel kom alla tillbaka till Israel från Ekron ända till Gat. Det tillhörande området tog Israel också tillbaka från filisteerna och det blev fred mellan Israel och amoreerna.

¹⁵ Samuel var domare i Israel så länge han levde. ¹⁶ Varje år färdades han omkring mellan Betel, Gilgal och Mispa. På alla dessa platser dömde han Israel. ¹⁷ Sedan brukade han vända tillbaka till Rama, som var hans hem, och där dömde han Israel. Han byggde där ett altare åt Herren.

1 Korinthierbrevet 10

Ökenvandrarnas avfall är ett varnande exempel

10 Bröder, jag vill ni skall veta att alla våra fäder var under molnskyn och att alla gick genom havet. ² Alla blev i molnskyn och i havet döpta till Mose. ^[a] ³ Alla åt samma andliga mat ⁴ och alla drack samma andliga dryck. De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Ha Maschiach. ⁵ Men de flesta av dem hade Gud inte behag till. De föll och låg kringsspridda i öknen. ⁶ Det som hände dem har blivit ett varnande exempel för oss, för att inte vi liksom de skall ha begär till det onda. ⁷ Bli inte heller avgudadyrkare som en del av dem. Det står ju skrivet: Folket satte sig ner för att äta och dricka och steg upp för att dansa. ^[b]

⁸ Låt oss inte heller begå otukt, som en del av dem gjorde, och därför föll tjugotretusen på en enda dag. ⁹ Och låt oss inte fresta Ha Maschiach,

som en del av dem gjorde, de dödades av ormar. ¹⁰ Knota inte heller, så som en del av dem gjorde, de dödades av fördärvaren. ¹¹ Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss. ¹² Därför skall den som menar sig stå, se till att han inte faller. ¹³ Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.

Nattvarden och offermåltiderna

¹⁴ Därför, mina älskade, fly bort från avgudadyrkan. ¹⁵ Jag talar till er som till förståndiga människor. Bedöm själva vad jag säger.

¹⁶ Välsignelsens bägare som vi välsignar, är den inte gemenskap med Yeshuas blod? Brödet som vi bryter, är det inte gemenskap med Yeshuas kropp? ¹⁷ Eftersom det är ett bröd, är vi som är många en kropp, ty alla får vi vår del av detta enda bröd.

¹⁸ Se på det jordiska Israel. Har inte de som äter av offren del i altaret?

¹⁹ Vad menar jag då med detta? Att kött från avgudaoffer skulle betyda något eller att en avgud skulle betyda något? ²⁰ Nej, vad hedningarna offerar, det offerar de åt onda andar och inte åt Gud, och jag vill inte att ni skall ha någon gemenskap med de onda andarna. ²¹ Ni kan inte dricka både Herrens bägare och onda andars bägare. Ni kan inte ha del både i Herrens bord och i onda andars bord. ²² Eller vill vi utmana Herren? Är vi starkare än han?

Samvetets frihet

²³ Allt är tillåtet, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet, men allt bygger inte upp. ²⁴ Ingen skall söka sitt eget bästa, utan var och en den andres.

²⁵ Ät allt som säljs på torget utan att för samvetets skull ställa någon fråga. ²⁶ Ty jorden och allt som uppfyller den tillhör Herren. ²⁷

²⁷ Om någon av dem som inte tror bjuder hem er och ni vill gå, ät då allt som sätts fram åt er, utan att för samvetets skull ställa någon fråga.

²⁸ Men om någon skulle säga till er: "Det här är kött från avgudaoffer", så avstå från att äta av hänsyn till honom som sade det, och för samvetets skull. ²⁹ Jag menar då inte ditt eget samvete utan den andres. Varför skall min frihet dömas av en annans samvete? ³⁰ Om jag för min del äter med tacksamhet, varför skall jag då hånas för något som jag tackar Gud för? ³¹ Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära.

³² Väck inte anstöt vare sig hos judar eller greker eller i Guds församling.

³³ Själv försöker jag i allt foga mig efter alla och söker inte mitt eget bästa utan de mångas, att de skall bli frälsta.

31 mars

St. Cyril av Jerusalem: "När nu Ha Maschiach själv sagt om brödet "Detta är min kropp" – vem kan eller vågar tveka då? Och när Han sagt Detta är mitt blod" – vem kan då någonsin tveka och säga att det inte är Hans blod?."

1 Samuelsboken 8

Israels folk begär en kung

8 När Samuel blev gammal satte han sina söner till domare över Israel.

² Hans förstfödde hette Joel och hans andre son Abia. De var domare i Beer-Sheba. ³ Men hans söner vandrade inte på hans väg utan vek av från den och sökte orätt vinning. De tog mutor och förvrängde lagen.

⁴ Då samlades alla de äldste i Israel och kom till Samuel i Rama ⁵ och sade till honom: "Du är gammal och dina söner vandrar inte på dina vägar. Sätt nu en kung över oss till att styra över oss, så som alla folk har." ⁶ Det var i Samuels ögon ett dåligt förslag när de sade: "Ge oss en kung till att styra över oss." Och Samuel bad till Herren. ⁷ Då sade Herren till Samuel: "Lyssna till folket i allt de säger till dig. Ty det är inte dig de har förkastat, utan det är mig de har förkastat, så att jag inte skall vara kung över dem." ⁸ Så har de alltid gjort, från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag. De har övergivit mig och tjänat andra gudar och så gör de också mot dig. ⁹ Men lyssna nu till deras ord.

Du skall allvarligt varna dem och förklara för dem vilka rättigheter den kung får som kommer att regera över dem."

¹⁰ Allt vad Herren hade talat sade Samuel till folket, som hade begärt en kung av honom. ¹¹ Han sade: "Denna rättighet får den kung som kommer att regera över er: Era söner skall han ta för att de skall göra tjänst på hans vagnar och bland hans ryttare och de skall springa framför hans vagnar. ¹² Han skall sätta dem till befäl över tusen och till befäl över femtio eller till att plöja hans åkerjord och inbärga hans skörd eller till att tillverka krigsredskap och utrustning för hans vagnar. ¹³ Era döttrar skall han ta till att bereda salvor, laga mat och baka bröd. ¹⁴ Era bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar skall han ta och ge åt sina tjänare. ¹⁵ Han skall ta tionde från era sädesfält och era vingårdar och ge åt sina hovmän och tjänare. ¹⁶ Och han skall ta era tjänare och tjänarinnor och era bästa unga män liksom era åsnor och använda dem för sitt behov. ¹⁷ Han skall ta tionde av er småboskap, och ni skall vara hans tjänare. ¹⁸ När ni då ropar på hjälp på grund av er kung som ni har valt åt er, då skall Herren inte svara er."

¹⁹ Men folket vägrade att lyssna till Samuels ord och sade: "Nej, en kung måste vi ha över oss. ²⁰ Också vi vill bli som alla andra folk. Vår kung skall döma oss. Han skall dra ut framför oss och föra våra krig." ²¹ När Samuel hörde allt detta som folket sade, framförde han det till Herren. ²² Då sade Herren till Samuel: "Lyssna till deras ord och sätt en kung över dem." Och Samuel sade till Israels män: "Gå hem, var och en till sin stad."

1 Samuelsboken 9

Saul och Samuel

9 I Benjamin levde en man som hette Kish, son till Abiel, son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit. Han var en mäktig man. ² Han hade en son som hette Saul, en ståtlig ung man. Ingen bland Israels barn var vackrare än han. Han var huvudet högre än allt folket.

³ En gång hade åsninnorna sprungit bort för Sauls fader Kish. Då sade Kish till sin son Saul: "Tag med dig en av tjänarna och gå och leta efter åsninnorna." ⁴ Då vandrade han genom Efraims bergsbygd och därefter genom Salisalandet, men de fann dem inte. De gick genom Saalimlandet, men där var de inte. Sedan tog han vägen genom

Benjamins land, men inte heller där fann de dem. ⁵ När de sedan hade kommit in i Sufs land, sade Saul till tjänaren som han hade med sig: "Kom, låt oss gå hem igen. Min far kan annars bli orolig för vår skull i stället för att tänka på åsninnorna." ⁶ Men han svarade honom: "Se, i den här staden finns en gudsmän. Han är högt ansedd och allt han säger, det sker. Låt oss nu gå dit. Kanske han kan säga oss vilken väg vi skall ta." ⁷ Då sade Saul till sin tjänare: "Men om vi går dit, vad skall vi då ta med till mannen? Brödet är ju slut i vår packning och vi har inte heller någon annan gåva att ta med till gudsmannen. Eller har vi det?" ⁸ Tjänaren svarade Saul än en gång: "Se, här har jag en fjärdedels sikel silver. Den skall jag ge gudsmannen, för att han skall säga oss vilken väg vi skall ta." ⁹ – Förr i tiden i Israel, när man gick för att fråga Gud sade man: "Kom, låt oss gå till siaren." Ty den som man nu kallar profet kallade man förr siare. – ¹⁰ Saul sade till sin tjänare: "Ditt förslag är bra. Kom så går vi!" Så gick de till staden där gudsmannen fanns.

¹¹ När de gick uppför höjden där staden låg, träffade de några flickor som hade gått ut för att hämta vatten. De frågade dem: "Är siaren här?"

¹² "Ja, alldeles i närheten", svarade de. "Men skynda er, för han har kommit till staden i dag. Folket firar i dag en offerfest på offerhöjden.

¹³ Om ni går in i staden, träffar ni honom innan han går upp på höjden till måltiden. Folket äter inte förrän han kommer, för han skall välsigna offret. Först därefter börjar de inbjudna äta. Gå därför dit upp, för just nu kan ni träffa honom." ¹⁴ Så gick de upp till staden. Och när de kom in i staden, se, då kom Samuel ut mot dem på väg upp till offerhöjden.

¹⁵ Dagen innan Saul kom, hade Herren uppenbarat för Samuel och sagt:

¹⁶ "I morgon vid den här tiden skall jag sända till dig en man från Benjamins land, och honom skall du smörja till furste för mitt folk Israel. Han skall rädda mitt folk från fili- steernas hand. Ty jag har sett till mitt folk, eftersom deras rop har kommit till mig."

¹⁷ När Samuel fick se Saul, sade Herren till honom: "Se, där är den man som jag talade till dig om: Han skall styra mitt folk." ¹⁸ Men Saul gick fram till Samuel i porten och sade: "Säg mig var siaren bor." ¹⁹ Samuel svarade Saul: "Jag är siaren. Gå före mig upp till offerhöjden, för ni skall äta där med mig i dag. Men i morgon skall jag låta dig gå, och jag skall ge dig besked om allt vad du har på hjärtat." ²⁰ Du skall inte bekymra dig för åsninnorna som har varit borta för dig i tre dagar, för de har kommit till rätta. Vem tillhör allt det härliga som finns i Israel, om inte dig och hela din fars hus?" ²¹ Saul svarade: "Jag är ju en benjaminit från en av de

minsta stammarna i Israel, och min släkt är den ringaste bland alla släkter i Benjamins stam. Varför talar du då till mig på det sättet?"

²² Men Samuel tog Saul och hans tjänare och förde dem in i salen och gav dem den förnämsta platsen bland de omkring trettio män som var inbjudna. ²³ Samuel sade till kocken: "Ge mig det stycke som jag gav dig och som jag sade att du skulle ta hand om." ²⁴ Då tog kocken fram lårstycket och vad som hörde till det och satte fram det åt Saul. Och Samuel sade: "Se, det här har blivit sparat, tag för dig och ät! Ty det lades undan åt dig just för den här stunden, när jag sade att jag hade inbjudit folket." Och Saul åt den dagen med Samuel. ²⁵ Därefter gick de ner från offerhöjden och in i staden. Sedan samtalade han med Saul uppe på taket.

Samuel smörjer Saul till kung

²⁶ De steg upp tidigt, och i gryningen ropade Samuel upp till Saul på taket: "Stig upp, så skall jag följa dig på väg." Då steg Saul upp och de gick båda i väg, han och Samuel. ²⁷ När de var på väg ner mot utkanten av staden, sade Samuel till Saul: "Säg till tjänaren att han skall gå före oss." Och tjänaren fick gå. "Men stanna själv här, så skall jag låta dig höra vad Gud har talat."

1 Samuelsboken 10

10 Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på Sauls huvud, kysste honom och sade: "Se, Herren har smort dig till furste över sin arvedel. ² När du går ifrån mig i dag skall du träffa två män vid Rakels grav, i Selsa på Benjamins område. De kommer att säga till dig: Åsninnorna som du gick i väg för att söka har kommit till rätta. Din far tänker därför inte mer på åsninnorna, men han är orolig för er skull och säger: Vad skall jag göra för min son? ³ När du har gått vidare därifrån och kommit till Tabors terebint, skall du där möta tre män på väg upp till Gud i Betel. En av dem bär tre killingar, en bär tre brödkakor och en bär en vinlägel. ⁴ De skall hälsa vänligt på dig och ge dig två bröd, och du skall ta emot vad de ger. ⁵ Sedan kommer du till Guds Gibeas, där filisteernas postering är. Och när du kommer in i staden, träffar du på en skara profeter, som är på väg ner från offerhöjden med psaltare, pukor, flöjt och harpa framför sig, medan de själva profeterar. ⁶ Herrens Ande skall komma över dig,

och du skall profetera med dem och bli förvandlad till en annan människa. ⁷ När du ser att dessa tecken inträffar, gör då vad du finner lämpligt att göra, ty Gud är med dig. ⁸ Och du skall gå före mig till Gilgal. Se, jag skall komma ner till dig för att offra brännoffer och gemenskapsoffer. Du skall vänta i sju dagar, till dess jag kommer till dig och meddelar vad du skall göra."

⁹ När Saul vände sig om för att gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans hjärta. Alla dessa tecken inträffade samma dag. ¹⁰ När de kom till Gibea kom en skara profeter emot honom. Då föll Guds Ande över honom, och han profeterade mitt ibland dem. ¹¹ Alla som förut kände Saul fick se att han profeterade tillsammans med profeterna, och de sade till varandra: "Vad har hänt med Kish son? Är också Saul bland profeterna?" ¹² Men en av männen därifrån svarade: "Vem är deras far?" Härav uppkom ordspråket: "Är också Saul bland profeterna?" ¹³ Men när han hade slutat att profetera, gick han upp på offerhöjden.

¹⁴ Då frågade Sauls farbror honom och hans tjänare: "Vart gick ni?" "För att leta efter åsninnorna", svarade han. "Men när vi såg att vi inte kunde hitta dem någonstans, gick vi till Samuel." ¹⁵ Då sade Sauls farbror: "Berätta för mig vad Samuel sade till er." ¹⁶ Saul svarade sin farbror: "Han talade om för oss att åsninnorna hade kommit till rätta." Men vad Samuel hade sagt om kungadömet berättade han inte för honom.

Kungavalet i Mispa

¹⁷ Samuel kallade samman folket till Herren i Mispa. ¹⁸ Han sade till Israels barn: "Så säger Herren, Israels Gud: Jag förde Israel upp ur Egypten, och jag befriade er från egyptierna och från alla andra kungadömen som förtryckte er. ¹⁹ Men i dag har ni förkastat er Gud, som räddade er ur alla era olyckor och svårigheter, och ni har sagt till honom: Sätt en kung över oss. Så träd nu fram inför Herren efter era stammar och era släkter." ²⁰ Därefter lät Samuel alla Israels stammar gå fram. Då träffades Benjamins stam av lotten. ²¹ När han sedan lät släkt efter släkt i Benjamins stam gå fram, träffades Matris släkt av lotten. Därpå träffades Saul, Kish son, av lotten, men när de sökte efter honom, kunde de inte finna honom. ²² Och de frågade Herren än en gång: "Har mannen kommit hit än?" Herren svarade: "Se, han gömmer sig bland trossen." ²³ De sprang dit och hämtade honom, och när han stod bland folket var han huvudet högre än alla andra. ²⁴ Samuel sade till allt folket: "Här ser ni den som Herren har utvalt. Det finns ingen som han bland allt folket." Då jublade alla och ropade: "Leve konungen!"

²⁵ Samuel förklarade för folket kungadömetts rättigheter och skrev upp dem i en bok och lade den inför Herren. Sedan lät Samuel allt folket gå hem, var och en till sitt. ²⁶ Också Saul begav sig hem, till Gibeon, och en skara stridsmän vilkas hjärtan Gud hade rört följde honom. ²⁷ Men några onda män sade: "Hur skall den där kunna rädda oss?" De föraktade honom och bar inte fram några gåvor till honom. Men han låtsades som om han inte märkte det.

1 Korinthierbrevet 11

11 ¹ Följ mitt exempel liksom jag följer Yeshuas exempel.

Kvinnan i församlingen

² Jag berömmar er för att ni tänker på mig i allt och håller fast vid den undervisning som jag har fört vidare till er. ³ Och nu vill jag att ni skall veta att Ha Maschiach är varje mans huvud, att mannen är kvinnans huvud och att Gud är Yeshuas huvud. ⁴ Om en man ber eller profeterar med något på huvudet vanäras han sitt huvud. ⁵ Men om en kvinna ber eller profeterar utan något på huvudet, så vanäras hon sitt huvud. Det är som att ha håret avrakat. ⁶ Ty om en kvinna inte har något på huvudet, bör hon också låta klippa av sitt hår. Men är det en skam för en kvinna att låta klippa håret eller raka av det, så bör hon ha något på huvudet. ⁷ En man bör inte ha något på huvudet, eftersom han är Guds avbild och ära. Och kvinnan är mannens ära. ⁸ Ty mannen kommer inte från kvinnan utan kvinnan från mannen. ⁹ Och mannen skapades inte för kvinnans skull utan kvinnan för mannens skull. ¹⁰ Därför skall kvinnan ha en makt på huvudet för änglarnas skull. ¹¹ Men i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan. ¹² Ty liksom kvinnan har kommit från mannen, så blir också mannen till genom kvinnan, men allt kommer från Gud. ¹³ Döm själva. Passar det sig att en kvinna ber till Gud utan att ha något på huvudet? ¹⁴ Lär inte själva naturen er att det är en skam för en man att ha långt hår ¹⁵ men en ära för en kvinna, eftersom hon fått håret som slöja. ¹⁶ Men om någon har lust att strida om detta, så skall han veta att vi inte har en sådan sed, inte heller någon av Guds församlingar.

Rätt nattvardsfirande

¹⁷ När jag nu ger dessa föreskrifter berömmar jag er inte, ^[a] eftersom era sammankomster är mer till skada än till nytta. ¹⁸ Först och främst hör

jag att det förekommer stridigheter bland er, när ni möts i församlingen, och delvis tror jag att det är så. ¹⁹ Partier måste finnas bland er, för att det skall visa sig vilka det är som håller provet. ²⁰ När ni nu samlas, kan inte Herrens måltid^(b) hållas. ²¹ Vid måltiden tar genast var och en för sig av sin egen mat, så att den ene är hungrig, den andre berusad. ²² Har ni inte era hem där ni kan äta och dricka? Eller föraktar ni Guds församling och får dem att skämmas som ingenting har? Vad skall jag då säga till er? Skall jag berömma er? Nej, för detta berömmar jag er inte.

²³ Jag har själv tagit emot från Herren vad jag meddelade er: Den natt då Herren Yeshua blev förrådd, tog han ett bröd, ²⁴ tackade Gud, bröt det och sade: "Detta är min kropp, som är utgiven för er. Gör detta till minne av mig." ²⁵ På samma sätt tog han bågaren efter måltiden och sade: "Denna bågare är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker av den, gör det till minne av mig." ²⁶ Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bågare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer.

²⁷ Den som därför äter brödet eller dricker Herrens bågare på ett ovärdigt sätt, han syndar mot Herrens kropp och blod. ²⁸ Var och en skall pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bågaren. ²⁹ Ty den som äter och dricker utan att urskilja Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig. ³⁰ Därför finns det många svaga och sjuka bland er, och ganska många är insomnade. ³¹ Om vi gick till rätta med oss själva, skulle vi inte bli dömda. ³² Men när vi döms fostras vi av Herren, för att vi inte skall bli fördömda tillsammans med världen.

³³ Därför, mina bröder, när ni samlas för att äta, så vänta på varandra.

³⁴ Om någon är hungrig skall han äta hemma, så att sammankomsten inte blir till en dom för er. Allt det andra skall jag ge er föreskrifter om när jag kommer.